

Сара Агустън Алън

От авторката на бестселъра
„Градина на желанията“

Вкусът на мечтите

ИЗДАТЕЛСТВО
епа
PUBLISHING

САРА АДИСЪН АЛЪН ВКУСЪТ НА МЕЧТИТЕ

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

*Красива кутия за бонбони... само че не пълна с шоколад, а с
вълшебни мигове. Кой не би посегнал към нея? И отново... и отново...*

За Джоузи купищата сладкиши и любовни романи са единственото спасение от живота в тираничната сянка на майка ѝ. Но след като открива в дрешника си жена, промъкнала се там през нощта, нищо вече няма да е като преди.

Неканената гостенка е Дела Лий — жена с груб език и златно сърце. Какво я е отвело и къщата на Джоузи? Защо я насърчава да се запознае с Клоуи — момичето, чиито най-добри приятели са книгите, идващи при нея без покана? Ще се осмели ли Джоузи да признае любовта си към Адам, заради когото винаги облича червената си жилетка? А ще прости ли Клоуи на любимия си, завинаги откраднал сърцето ѝ?

Сара Адисън Алън възбужда апетита за следващата порция вълшебства с тази пленителна история за семейни тайни и тайни страсти. Изтъкан от искрици магия, „Вкусът на мечтите“ е омаен разказ за свят, в който червеното носи щастие, а любовта може да разцъфти дори и през зимата...

ПЪРВА ГЛАВА

ТАЙНИК ЗА ВКУСОТИИ

Джоузи се събуди и се усмихна, като видя приказните цветя от скреж върху стъклото на прозореца. Най-сетне беше достатъчно студено за дебели шалове и блузи, навлечени една върху друга. Достатъчно студено за късметлийския ѝ червен пуловер, който според нея притежаваше магическа сила. Джоузи обичаше този сезон. И не понасяше лятото заради ефирните рокли, които уж харесваше, а всъщност бе убедена, че с тях прилича на самун бял хляб, препасан с колан. Студът беше истинско облекчение.

Пристъпи до прозореца, фин зърнест скреж покриваше всичко навън, белезникав дим се виеше от комините в долината под ски курорта. Обзета от радостно вълнение, тя понечи да вдигне прозореца, но по средата рамката заяде и се наложи да я избута догоре с длан. В стаята нахлу студен въздух, обичаен за началото на ноември; вероятно хората в градчето вече трескаво се подготвяха за туристите, които зиме започваха да прииждат в планинските курорти в Северна Каролина.

Джоузи се надвеси навън и дълбоко си пое дъх. Стига да можеше, щеше да се храни със студен въздух. Струваше ѝ се, че ледените хапки са като сладкиши, като курабийки с джинджифил, замесени с парченца шоколад, а отгоре с твърда ванилена глазура. Топяха се в устата ѝ като сняг и ставаха пухкави и топли.

Тъкмо се канеше да се отдръпне, погледна надолу и забеляза нещо странно.

На къщата беше облежната стълба, която стигаше почти до прозореца ѝ.

Тя бързо отстъпи назад и го затвори. Замисли се за миг, после спусна резето.

Обърна се и тръгна към дрешника си. Гризеше я безпокойство. През нощта не беше чула необичайни звуци. Сигурно градинарите, които подкастриха дърветата вчера, бяха забравили стълбата. Да.

Сигурно. Навярно са я подпрели на къщата и после са забравили да я вземат.

Тя отвори врата на дрешника и дръпна шнурчето за включване на осветлението.

След миг изпищя и заотстъпва заднишком, докато се блъсна в бюрото и събори лампата, която с трясък се счупи на пода.

— О, я стига! — промърмори жената, седнала в дрешника. — Не ми изпадай в истерия.

— Скъпа? — извика от коридора майката на Джоузи; по тропането на бастуна ѝ си личеше, че се приближава до вратата на стаята.

— Моля те, не ѝ казвай за мен — отчаяно прошепна жената в дрешника. Въпреки студа навън тя беше само по деколтирана бяла блуза и тесни тъмносини джинси с ниска талия, на хълбока ѝ беше татуирано разбито сърце. Силно изрусената ѝ коса беше почти бяла, отдолу обаче се показваха тъмни корени. Гримът ѝ се беше разтекъл и по страните ѝ бяха засъхнали черни вадички. Изглеждаше така, сякаш в даден момент се е намокрила до кости и дрехите са изсъхнали върху нея, само че не беше валил дъжд повече от месец. Миришеше на цигарен дим и на речна вода.

Джоузи се извърна, когато вратата започна да се откrexва. После направи нещо, което щеше да промени съдбата ѝ — затвори вратата на дрешника тъкмо когато майка ѝ влезе в стаята.

— Джоузи? Какъв беше този шум? Добре ли си? — попита Маргарет. Бе жена, която на младини е била красавица — деликатна и стройна, синеока и русокоса. Според един неписан закон до края на живота си красивите майки държат в подчинение не толкова красивите си дъщери. Маргарет вече беше на седемдесет и четири и накуцваше заради изкуствената тазобедрена става, но още изпълваше като аромат на парфюм всяка стая, в която влезеше. За разлика от нея Джоузи бе почти незабележима. Обръщаха ѝ внимание само в детството, когато на публични места изпадаше в прословутите си истерии. Само че тогава хората не се възхищаваха от нея, а тъкмо обратното.

— Проклетата лампа — измънка Джоузи. — Сякаш се хвърли върху мен.

— Няма значение — разсеяно промърмори майка ѝ. — Остави прислужницата да почисти, а ти се облечи по-бързичко. В девет имам

час при лекаря.

— Добре.

Маргарет затвори вратата. Джоузи изчака да заглъхне тропотът от бастуна ѝ, после се втурна към дрешника и отново го отвори.

Повечето местни хора познаваха Дела Лий. Беше сервитьорка в долнопробната закусвалня „Хапни и беж“, която бе изтикана извън чертите на града, за да е далеч от погледите на богатите скиори и туристи. Нощем Дела Лий обикаляше баровете. Вероятно приближаваше четирийсетте, може би беше с десет години по-голяма от Джоузи; бе недодялана, вулгарна и правеше каквото ѝ скимне, без да дава обяснения.

— Дела Лий Бейкър, какво търсиш в моя дрешник?

— А ти защо си оставяш прозореца отворен? Като нищо може да влезе и някой престъпник — заяви неканената гостенка, оборвайки старото поверие, че ако поръсиш с ментолово масло первазите на прозорците и праговете в къщата си, ще се спасиш от нежелани посетители. Години наред госпожа Маргарет нареждаше на всяка своя прислужница да „миросва“ первазите и праговете, та враговете на семейството да бъдат завинаги прогонени. Ето защо в къщата вече целогодишно се усещаше типичният аромат на зимните празници.

Джоузи отстъпи крачка назад и изкомандва:

— Излез!

— Не мога.

— Можеш и още как.

— Налага се да се крия, а няма къде.

— Ясно. И естествено първата ти мисъл беше да се приютиш тук.

— Че на кой ще му скимне да ме търси у вас?

Джоузи не беше свикнала да общува с хора с толкова просташки речник. Дали Дела Лий намекуваше, че е в опасност?

— Добре, хванах се на въдицата. Кой те търси, Дела Лий?

— Може би никой. Може още да не са открили, че ме няма. — За изненада на Джоузи неканената посетителка допря длан до замаскираната врата в дъното на дрешника и я плъзна встрани. — Като казах „открили“, виж какво намерих.

Натъкнала се беше на тайното скривалище. Накъдето и да погледнеше човек, се виждаха купчини любовни романчета, натрупани

на пода заедно със списания и модни каталози, но пространството беше запълнено най-вече с полици, отрупани с храни и газирани напитки — купища пакетирани солени бисквити и сладкиши, планини от кутийки с кока-кола.

Джоузи изпадна в паника и цялата пламна. Предполагаше се, че е щастлива. И май наистина беше, но по своеобразен начин — свикнала беше с неугледната си външност, дните ѝ минаваха като насън. Не притежаваше нито красотата на майка си, нито забележителната индивидуалност на баща си. Примирила се беше, че е съвсем обикновена, дори безлична, и доста закръглена. Но намираше утеха в храната. Храната запълваше празнотите в живота ѝ. Най-хубавото на тайния склад бе, че можеше да се тъпче сама, без да се тревожи за хорското мнение или че ще разочарова майка си.

— Първо искам да поразмисля за туй-онуй — продължи Дела Лий и дръпна обратно плъзгащата се врата. Беше показала на Джоузи, че е узнала тайната ѝ. Все едно ѝ казваше: „Не разкривай моята тайна и аз няма да издам твоята.“ — После си вдигам чукалата и потеглям на север...

— Не можеш да останеш тук. Ще ти дам пари. Вземи си стая в мотел. — Джоузи се извърна да си вземе портмонето и да прогони натрапницата по-далеч от тайното си скривалище, но изведнъж се сети нещо: — Момент! Напускаш Балд Слоуп, така ли?

— Сякаш на теб не ти се ще да се чупиш от това задръстено село!

— Глупости! Аз съм Чирини.

— Абе, за кърава ли ме мислиш? В скривалището ти видях сума списания за пътешествия.

Джоузи се наежи и отново посочи с пръст:

— Вън!

— Така като гледам, май цъфнах тъкмо навреме. Туй не е дрешник на щастлива жена, миличка.

— Е, поне не се крия в него.

— Бас държа, че понякога се спотайваш вътре.

— Излез!

— Няма.

— Край! Писна ми! Ще повикам полиция!

Дела Лий се засмя. Имаше наглостта да се присмива на Джоузи, след като се беше промъкнала в стаята ѝ! Предните ѝ зъби бяха малко криви, но не я загрозяваха, дори напротив — изглеждаше ексцентрична и дръзка. Беше жена, която можеше да си разиграва коня, защото нямаше задръжки.

— И какво ще кажеш на ченгетата? „В дрешника ми има жена, елате да я арестувате.“ Ами ако ти намерят склада?

Джоузи се поколеба дали все пак да не повика полицията. Щеше да натрие носа на нахалницата. Струваше си, пък дори и всички да узнаеха за тайното ѝ скривалище. След миг обаче сърцето ѝ се сви. Кого залъгваше? Достатъчно гадно беше, че външността ѝ бе далеч от идеала за южняшка красавица. Наднорменото ѝ тегло, ужасната ѝ коса, мечтите ѝ да зареже възрастната си майка, да замине и никога повече да не стъпи в градчето... Образцовите дъщери се грижеха за майките си. Образцовите дъщери не криеха в дрешниците си неизчерпаеми запаси сладкиши.

— Тоест, ако останеш, няма да ме издадеш пред никого, така ли?

— Ами да — преспокойно заяви Дела Лий.

— Това е изнудване.

— Добави го към списъка с греховете ми.

— Не вярвам да е останало място. — Джоузи взе от закачалката една рокля и затвори вратата на дрешника, за да не вижда натрапницата.

Отиде в банята в края на коридора, облече се и върза на опашка къдравата си коса, черна като лакрица. Върна се в стаята си и огледа дрешника. Отвън изглеждаше напълно безобиден. Вратата, боядисана в кремаво, контрастираше с бледосините стени. Валчестата дръжка, оформена като гугла на гъба, беше от бял порцелан.

Джоузи дълбоко си пое въздух и тръгна към дрешника. Надяваше се, че случилото се преди малко е било плод на въображението ѝ.

Отвори вратата.

— Няма да е зле да се гримираш — отбеляза Дела Лий.

Джоузи грабна от най-горната полица късметлийския си червен пуловер и затвори вратата. Навлече го и стисна клепачи. „Махай се, махай се!“ — заповтаря наум като мантра.

Пак надникна в дрешника.

— Много ще ти отива. Спирала за мигли, гланц за устни... Каквото и да било.

Джоузи въздъхна. Май пуловерът временно беше загубил магическото си въздействие. Ами да, все пак цяло лято беше стоял на полицата. „Дела Лий няма да е там, като се върна — каза си. — Щом съм с този пуловер, винаги ми се случват само хубави неща.“ Веднъж спях с него, после три дни поред валя сняг.

— Очна линия? — подхвърли неканената гостенка.

Джоузи ѝ обърна гръб и излезе от стаята.

Новата прислужница на семейство Чирини говореше много зле английски. Бяха я взели след операцията на Маргарет, за да ѝ помага при къпането. Само че Хелена почти не разбираше какво се иска от нея. Сядаше на спуснатия капак на тоалетната чиния и нервно кършеше ръце, докато Маргарет, потопена във ваната, разиграваше пантомима, за да я накара да разбере думата „сапун“. Ето защо в крайна сметка Джоузи се нагърби с тази работа.

В задълженията на Хелена влизаше и пазаруването. Само че още първия ден, като ѝ връчиха списък за покупки и ѝ наредиха да отиде на пазара, тя два часа рида на верандата и сълзите ѝ падаха в саксиите, където след време най-неочаквано поникнаха тайнствени южноамерикански тропически цветя. Ето защо в крайна сметка Джоузи се нагърби и с тази работа.

Хелена само чистеше с прахосмукачка и бършеше прах, готвеше и учеше английски, като клюкарстваше с Маргарет. Стаята ѝ беше на първия етаж и тя разтревожено надничаше в коридора всеки път, когато късно вечер дъщерята на господарката слезеше в кухнята.

Щом влязоха у дома след посещението при лекаря, Джоузи чу бръмченето на прахосмукачката, разнасящо се от втория етаж. Сякаш камък падна от сърцето ѝ. Хелена се занимаваше с почистването, следователно не беше открила Дела Лий.

Помогна на майка си да седне на любимия си стол в дневната, после се качи на горния етаж и завари прислужницата да чисти персийската пътека в коридора.

Приблужи се до нея и я потупа по рамото, за да ѝ привлече вниманието. Привлече го и още как! Хелена изпищя и се стрелна по

коридора, без дори да се обърне да види кой я е докоснал. Прахосмукачката, която продължаваше да работи, падна на пода и засмука ресните на пътеката.

— Хелена, чакай! — Джоузи хукна подир нея. Настигна я миг преди тя да завие към тясното стълбище към кухнята. — Спокойно. Аз съм.

Жената спря и се обърна.

— Олдси? — измънка озадачено, сякаш очакваше да види друго.

— Да, аз съм. Извинявай, ако те изплаших. Добре ли си?

Хелена, която се задъхваше, притисна ръка до сърцето си. Кимна и забърза обратно към прахосмукачката. Изключи я, после се наведе да измъкне ресните на килима.

Джоузи се приближи до нея:

— Да те питам, почисти ли стаята ми? Неволно счупих лампата и...

— Аз чисти парчетата. — Прислужницата се изправи, прекръсти се и целуна кръстчето, окачено на шията ѝ. — Днес стая на Олдси особена.

— Особена ли? Видя ли нещо... необичайно?

— Не вижда. Чувства. Студено в стая на Олдси.

Джоузи облекчено въздъхна:

— Сутринта отворих прозореца, затова е студено. — Усмихна се и добави: — Не си прави труда да пускаш прахосмукачка в моята стая. Мама вече е в дневната.

— Олдгрет долу?

— Да, Маргарет е долу. — Джоузи си помисли, че поне за известно време двете няма да стъпят в стаята ѝ. Майка ѝ обичаше да наблюдава как прислужницата чисти. А Хелена, доколкото ѝ позволяваше бедният речник, обичаше да разказва най-новите клюки от източния район на градчето, където се намираше Католическият културен център — обществено заведение, към което протестантката Маргарет проявяваше жив интерес.

Прислужницата се захвана да намотава кабела на прахосмукачката, а Джоузи влезе в стаята си. За да угоди на майка си, на закуска беше хапнала само купичка мюсли със сушени боровинки.

Втренчи се в дрешника и стомахът ѝ закъркори. Храната ѝ беше там. Вкусната ѝ храна.

Тайното помещение всъщност беше дрешникът на съседната стая, скрит от грамаден и много тежък скрин, заемащ почти цялата стена, който бе семейна реликва на рода Чирини. Като малка бе открила съвсем случайно вратата между двете помещения — имаше навик да се затваря в дрешника и да се тъпче с шоколадчетата, напъхани в джобовете ѝ. По онова време се криеше там само за да разтревожи майка си, но сега убежището ѝ беше претърпано със списания, евтини любовни романчета и всякакви сладкиши. Купища сладкиши. Масленки, орехови ролца, сусамени пръчици с карамел, целувки, еклери, лешникови бисквити, меденки, натрупани едно върху друго кашончета с маслени кексчета. В скривалището миришеше на захар, шоколад и целофанови опаковки — миризма, напомняща за Хелюин, която действаше успокояващо.

Тя си свали палтото и заедно с чантата си ги остави на кушетката, после се приближи до дрешника. Приглади с длани късметлийския пуловер, пожела си натрапницата да е изчезнала и отвори вратата.

— Май чух слугинята да нарича теб и майка ти Олдси и Олдгрет, а? — изкиска се Дела Лий.

Разбира се, че ѝ се беше сторило смешно. Някои наричаха Джоузи и майка ѝ сестрите Чирини. Маргарет беше родила дъщеря си сравнително късно. Джоузи беше едва на двайсет и седем и бе нелепо да я мислят за старица, но я сравняваха с Маргарет, която навремето беше най-красивата жена в града и се бе омъжила за великия Марко Чирини, вече покойник. Е, съществуваша и по-лоши прякори, обаче Маргарет не одобряваше сравнението и не пропускаше всяка възможност да изрази недоволството си. Беше дребничка, русокоса и крехка. В сравнение с нея Джоузи приличаше на тъмнокоса безформена маса. „Сестри ли? — подхвърляше Маргарет. — С нея изобщо не си приличаме!“

Лицето на Джоузи помръкна.

— Цяло чудо е, че не те е видяла — въздъхна. — Рано или късно ще те открият.

— Няма да е за дълго.

— Какво означава „не за дълго“?

— Ами... колкото се наложи. Няколко дни? Няколко седмици?

— Чувала съм, че дрешниците в „Холидей Ин“ са обширни. Препоръчвам ти ги.

— Обаче не са заредени с автомати за сладкиши — подхвърли натрапницата и Джоузи разбра, че Дела Лий — упорита грубиянка с размазан грим — ще остане в дрешника, докато реши да си тръгне. — Няма ли да възразиш?

— Ще има ли полза?

— Може да ти оправи настроението.

— Само едно ще ми оправи настроението. Дръпни се. — Джоузи се наведе и плъзна встрани преградата.

Дела Лий се сви в ъгъла (доста театрално), сякаш се страхуваше да не я ударят. Джоузи грабна червена тенекиена кутия с джинджифилови сладки и пакет кексчета с крем, после седна зад бюрото си. Отвори кутията и бавно задъвка, наслаждавайки се на всяка хапка с аромат на екзотични подправки.

Дела Лий я погледа, сетне се обърна, легна по гръб в дрешника и се зазяпа в окачените дрехи. Вдигна крак и прокара по тях стъпалото си. Едва сега Джоузи забеляза, че натрапницата е само с една обувка.

— Значи това е животът на Джоузи Чирини... — промълви Дела Лий.

Джоузи промърмори, без да отмести поглед от кутията със сладките:

— Махай се, ако не ти харесва.

— Само това ли правиш по цял ден? Нямах ли приятели? — попита Дела Лий и поклати глава. — Хабер си нямах, че живееш така. Като малка адски ти завиждах. Мислех си, че имаш всичко.

Джоузи не знаеше какво да каже. Не можеше да си представи, че красавица като Дела Лий ще ѝ завижда. Та нали притежаваше само пари! И беше готова да ги подари, да подари цялото си богатство и всяка трохичка захар за единственото нещо, което искаше повече от всичко на света, но никога нямаше да има.

Изведнъж наклони глава.

Като по магия почувства приближаването му, усети го с всяка фибра на тялото си. Беше като чувството за глад, но по-силно. Приличаше на радостен трепет, на предчувствие за нещо прекрасно.

Предчувствие за сладолед. Или за шоколад. За бадемовата плънка на шоколадово десертче.

Значи червеният пуловер не беше изгубил напълно вълшебството си.

Тя отмести стола си и се приближи до прозореца, без да обръща внимание на Дела Лий, която попита какво става.

Видя го да върви по тротоара. Днес беше подранил.

Къщата на семейство Чирини се намираше в един от най-старите квартали на градчето. Веднага щом забогатя от туристическия бизнес като собственик на ски курорта „Балд Слоуп“, Марко Чирини купи къща в района, в който открай време мечтаеше да живее, и веднага нареди да я разрушат. На нейно място издигнаха голяма светлосиня постройка, изящна като дама от викторианския период. Марко искаше къща, която ще се отличава дори сред най-забележителните сгради. Искаше всеки, който мине покрай нея, да каже: „Тук живее Марко Чирини.“ Всички къщи в квартала бяха в дъното на парцелите, само неговата се издигаше близо до улицата — надменна къща, целяща да привлече погледите, и построена от сина на бедни италиански емигранти.

Адам щеше да позвъни всеки миг.

Джоузи тичешком излезе от стаята. Все така забързано заслиза по стълбището, но докато прекосяваше дневната, където майка ѝ и прислужницата още разговаряха, се застави да забави крачка.

— Донесоха пощата — подвикна им.

Двете не прекъснаха разговора си, който звучеше така:

— Наоми О’Тул?

— Да, Олдгрет.

— Тя беше там?

— Да, Олдгрет.

Джоузи отвори входната врата, открояваща се с прозорчетата със стъклописи, и блъсна телената рамка с опъната мрежа против комари — не искаше да пропусне нито миг в компанията на Адам. Само че рамката внезапно заяде, блъсвайки се в нещо меко. Тя с ужас осъзна, че е ударила Адам Босуел, който се беше навел да пусне писмата в черната пощенска кутия.

— Брей! — провикна се той и се усмихна. — Закъде си се разбързала, Джоузи?

Днес беше със зимната си униформа, дългият панталон скриваше белезите на десния му крак, с който той накуцваше. Беше симпатичен и добре сложен. Облото му лице вечно изглеждаше със слънчев загар, сякаш в младия мъж гореше топъл и ярък огън. Имаше тъмноруса къдрава коса, която понякога скриваше под широка кърпа, омотана около главата му. Беше прехвърлил трийсетте и криеше нещо. Джоузи не знаеше каква е тайната му, но беше сигурна, че не греши.

Знаеше само, че той не е местен. Преди три години за пръв път ѝ беше донесъл пощата и оттогава мечтите ѝ не бяха същите. Какви ли не любители на силните усещания идваха в Балд Слоуп заради прочутите стръмни ски писти. Тя се питаше дали и Адам е дошъл заради тръпката и дали затова е останал. Майка ѝ беше продала курорта малко след смъртта на Марко, ала Джоузи бе щастлива, че макар и непряко, има принос за присъствието на Адам в градчето.

Продължи безмълвно да го зяпа, затова той извади от ухото си слушалката на айпода и попита:

— Ей, какво ти е?

Тя цялата пламна. Само като беше с него, езикът ѝ се връзваше, а той беше единственият човек, с когото ѝ се искаше да разговаря.

— Извинявай — измънка. — Не знаех, че си дошъл. Май си подранил.

— Днес няма много пратки. Само това е за теб. — Подаде ѝ каталога, който щеше да пусне в пощенската кутия, ако тя не го беше халосала с мрежестата врата.

— Благодаря.

Адам се вгледа в нея.

— Имаш нещо ей тук. — Посочи устните ѝ, после ъгълчето на устата си.

Тя моментално вдигна ръка и напипа полепналите трохици. Махна ги и отново се изчерви. О, да, беше духовита и чистоплътна.

— Прекрасен ден, а? — Адам си пое дълбоко въздух. Хладният въздух беше пропит с миризмата на гниещи листа и на най-упоритите цветя, които се готвеха за зимен сън. — Обичам този сезон.

Джоузи забрави, че пръстите ѝ са допрени до устните ѝ. Този човек буквално я омагьосваше. Едва събра сили да смотолечи:

— И аз.

— Сякаш те подтиква да направиш нещо, нали? — ухили се той.
— Например... да тичаш сред дърветата.

Тя се засмя. С учудване забеляза, че Адам я наблюдава. Сякаш го беше изненадала с нещо. Най-сетне той промърмори:

— Довиждане и до скоро.

— Да. Довиждане, Адам. — Джоузи затаи дъх (внушила си беше, че е задължително), докато той слезе по стъпалата и прекоси улицата. Щом Адам стигна до другия тротоар и изчезна от света ѝ, тя се върна в къщата.

Влезе в дневната — Хелена беше извадила дъската за гладене и се занимаваше с дрехите на Маргарет.

— Днес има само някакъв каталог — обяви Джоузи. — Отивам си в стаята да го разгледам.

— Я чакай! — Майка ѝ присви очи и я изгледа. — С този пуловер ли беше, когато ме заведе при лекаря?

„Да му се не види! — помисли си Джоузи. — Как забравих да го сваля, като се прибрахме?“

— Да — измънка и побърза да добави: — Никой не ме видя, защото бях с палто.

— Скъпа, още миналата година те помолих да изхвърлиш тази дреха. Прана е много пъти и вече ти е омаляла.

Джоузи се насили да се усмихне:

— Обаче още ми харесва.

— Само те съветвам да си купиш пуловер по мярка. Защо са ти тези каталози, ако не ги използваш? Поръчай си по-широка дреха. Освен това червеното не ти отива. Аз можех да нося червено, когато бях на твоята възраст, защото бях руса. Пробвай с нещо бяло. Или черно.

— Да, майко. — Тя се обърна и излезе от дневната. Изкачи се по стълбището, влезе в стаята си, седна зад бюрото, втренчи се в стената и машинално заподръпва пуловера.

— Я кажи кой е той. — Дела Лий надникна от дрешника.

— Моля?

— Мъжът, дето хукна да видиш.

Джоузи се стресна. Изпъна рамене, сложи каталога на бюрото и го разгърна. Откъде проклетницата беше разбрала, че става въпрос за мъж?

— Не знам за какво говориш — измънка, отвори кутията със сладките и започна да се тъпче, преструвайки се, че разглежда каталога.

Дела Лий помълча, после промълви:

— Усещаш се, сякаш ти е отнел сърцето, нали? Все едно го е изтръгнал от гърдите ти. Сигурно ти се усмихва, сякаш не знае, че държи сърцето ти и че ти чезнеш по него.

Беше най-истинското, най-откровеното и най-тъжното изявление, което бе чувала. Изживяването бе като да чуеш за пръв път Божието слово, предизвикващо у теб страх, защото до този момент си си въобразявала, че никой не може да надникне в душата ти. Извърна се и се втренчи в другата жена, която добави:

— Чудиш се откъде знам. И аз съм от момичетата, които, щом обикнат някого, са готови да му се отдадат изцяло. Кой е той?

— Да не мислиш, че ще споделя тъкмо с теб?

Неканената гостенка се приведе.

— Заклевам се, че няма да те издам — промълви подкупващо.

— Да, бе! И двете знаем колко си почтена.

— Хубаво. Ще ми кажеш, когато решиш. Да знаеш, че мога да ти помогна. Ами да, тъкмо това ще направя — ще ти помогна. — Дела Лий се отпусна назад, от нея отново лъхна миризма на цигарен дим и кал.

— Никому не можеш да помогнеш. Какво ти се е случило, Дела Лий? Още изглеждаш, сякаш си мокра до кости.

Жената в дрешника огледа дрехите си, после докосна сплъстената си коса:

— А, бях забравила. Влизах в реката.

— Плувала си в реката по това време на годината? — облещи се Джоузи.

— Тогава ми изглеждаше уместно. Последната глупост, която ще направя, преди да замина на север. — Тя сви рамене. — Нещо като изкупление, нали разбираш?

— Изкупление за какво?

— За повече, отколкото можеш да си представиш. Виж, искам да отидеш в закусвалнята на първия етаж на Съдебната палата. Намира се точно срещу асансьорите. Собственичката се казва Клоуи Финли и много ще ти хареса. Приготвя сандвичи с печени домати и три вида

сирене, които са толкова вкусни, че свят ще ти се завие. Ще ми донесеш ли един?

Джоузи, която още размишляваше как Дела Лий се е потопила в ледените води на река Грийн Коул, въобразявайки си, че изкупва греховете си, се стресна от внезапната смяна на темата.

— Искаш да ти донеса сандвич още сега ли?

— Защо не?

— Защото в дванайсет и половина обядвам с майка си. Следобед седя до нея, докато трае срещата ѝ с финансовия ѝ консултант. После ще я къпя във ваната, накрая ще ѝ помогна да си легне.

— Тогава утре — невъзмутимо заяви Дела Лий.

— Утре ще водя мама на маникюр и педикюр.

— В четвъртък?

— В четвъртък ще карам мама на сбирката на дамския клуб.

— Хич не ми е чудно, че си купуваш списания за пътешествия. Бас държа, че ако някога се измъкнеш от омагьосания кръг, ще си плюеш на петите.

— Грешиш! — възмутено възкликна Джоузи, защото добре възпитаните дъщери не изоставяха майките си. Нищо, че непрекъснато мечтаеше да се махне от тази къща. — Ами ако този живот ми харесва? Задавала ли си си този въпрос?

Натрапницата презрително изсумтя.

Джоузи затвори кутията с бисквитите, стана и я върна в дрешника заедно с неначенатата опаковка кексчета:

— Яж каквото искаш от запасите ми. Няма да ти донеса сандвич.

— Не, благодаря. Ще изчакам.

— Дълго има да чакаш.

Дела Лий се засмя:

— Миличка, остана ми само време, нищо друго.

ВТОРА ГЛАВА

КИФЛИЧКИ СЪС СЛАДКО

Близо век жителите на Балд Слоуп едва свързваха двата края, обслужвайки капризните богаташи от Пидмънт в Северна Каролина, които пристигаха тук, търсейки убежище от летните горещини. През студените месеци градчето беше като животно, потънало в дълбок зимен сън — вратите на вилите и на повечето магазини в центъра бяха заковани с дъски. Местните хора се прехранваха със зеленчукови консерви, които приготвяха сами, и с парите, изкарани през лятото. Докато се стопеше последният сняг, те вече бяха изнемощели от глад и с нетърпение очакваха завръщането на летните курортисти.

От малък Марко Чирини се спускаше по северния склон на планината Балд Слоуп със ските, които баща му беше донесъл от Италия. Никой не знаеше откъде са семейство Чирини. Бяха се появили в градчето посред една люта зима, черните им коси блестяха като въглища на фона на снега. Така и не се вписаха сред местните хора. Марко обаче отчаяно се опитваше. Зиме водеше в планината групи момчета от градчето, показваше им как да си направят ски и как да ги използват. Плащаха му с дребни монети и с буркани лютеница и червено зеле с подправки, които задигаха от оскъдните запаси на майките си. На деветнайсет той реши да направи решителна стъпка напред. Уверен бе, че може да направи така, че градчето да не замира през зимата. Бе самоуверен, не се боеше от тежката работа и притежаваше загадъчна средиземноморска красота, заради която не бе приет от суровите планинци. Вместо да се откае от отношението им, Марко намери инвеститори от Ашвил и Шарлот, които изкупили земята. Самият той се захвана със строежа на първия хотел, без да обръща внимание на неодобрителните погледи на съгражданите си. Първите обитатели на планинските градчета в Южните Апалачи бяха потомци на англичани, ирландци и шотландци, които вярваха в старите традиции и смятаха, че не бива да ги нарушават. Затова и бяха против промените. След петнайсет години изграждането на курорта „Балд

Слоуп“ бе завършено и за всеобща изненада начинанието се оказа много успешно.

Промяната беше ползотворна!

Собствениците на магазините вече не ги затваряха през зимата. Като гъби изникнаха пансиони, предлагащи закуска, магазини за спортни стоки и ресторанти. Вместо да затварят вилите си през зимата, летните курортисти започнаха да ги дават под наем на скиори. Някои дори решиха да заживеят за постоянно в Балд Слоуп и се пренесоха в красивите си къщи с големи веранди под разлистени дървета, полагайки основите на висшето общество в градчето. Марко вече беше добре приет сред тях. Та нали в крайна сметка именно той беше причината за създаването на местния елит. Най-сетне произходът му вече не интересуваше никого. Важното бе, че благодарение на проникателността си е спасил Балд Слоуп.

Най-после този град му принадлежеше.

Джоузи спря пред някакво малко жълто бунгало и сравни номера, написан на пощенската кутия, с адреса, който сутринта беше взела от телефонния указател. Всичко съвпаднаше. Тя се облегна на волана и се загледа през предното стъкло. Къщата изглеждаше наскоро боядисана и прозорците бяха чисти, но явно Дела Лий още през лятото бе зарязала градината. От двете страни на пътеката към верандата бяха наредени пластмасови джуджета и саксии с изкуствени цветя, на двора стоеше шезлонг за слънчеви бани, който сега беше обсипан с червено-черни листенца, опаднали от шипковия храст до къщата.

Джоузи изключи двигателя на големия златист кадилак, купен по настояване на майка ѝ.

Донякъде познаваше този работнически квартал — като малка понякога минаваше от тук по време на неделните разходки с колата, шофирана от баща ѝ. Целият ѝ живот бе съсредоточен в тези разходки. Само тогава се чувстваше спокойна. През останалото време бе в непрестанен конфликт с майка си — конфликт, който и до ден-днешен ѝ се струваше необясним. Не знаеше защо като малка бе толкова проклета. Не знаеше какво бе предизвиквало истеричните ѝ пристъпи. Майка ѝ не заслужаваше подобно отношение. Истината обаче бе, че само по време на неделните разходки тя се успокояваше и се опиваше

от разказите на баща си. Той знаеше всичко за Балд Слоуп. Познаваше всеки квартал като петте пръста на ръката си. Бе прехвърлил шейсетте, когато Джоузи се роди, и вече бе сред градските големци — богаташ с прошарени коси и наперена походка. Онези, които не го познаваха отпреди, не биха предположили, че баща му е бил коминочистач и че Марко е напуснал училище след шести клас, за да му помага. Разказваше на дъщеря си как като малък заставал на някой покрив, гледал къщите и мечтаел да притежава най-хубавата в най-хубавия квартал, където никой няма да може да гледа отвисоко дома му, камо ли самия него.

Марко почина, когато Джоузи беше деветгодишна и тя изпита усещането, сякаш жесток удар я беше изтръгнал от дълбок сън. Останала ѝ беше само майка ѝ, а тя, Джоузи, се държеше толкова лошо с нея. Тогава се зарече, че каквото и да ѝ струва, ще изкупи вината си и ще компенсира Маргарет за всичко, което ѝ беше причинила. В деня след смъртта на Марко тя за пръв път се сдържа да не отговори на майка си, за пръв път изтърпя да я смъмрят и да не изпадне в истерия; през този ден прозря колко трудно ще е да промени мнението, което хората си бяха съставили за нея. Оттогава бяха изминали почти двайсет години, но още не беше спечелила битката.

Дълбоко си пое дъх и слезе от колата.

Днес щастието ѝ се усмихна, когато закара майка си до козметичния салон. Обикновено оставаше да я чака, бърбеше си с по-възрастните дами и съчувствено мърмореше, докато те се оплакваха от старчески болести, предизвикани от ревматизъм и ишиас. Маргарет обаче ѝ напомни, че трябва да вземе ментоловото масло, специално приготвяно за нея от Нова Бери, странната жена, чието семейство държеше пазар за екологично чисти храни. Джоузи си каза, че очевидно не поръсват достатъчно обилно с въпросното масло праговете и первазите на прозорците в къщата. Сигурно затова Дела Лий беше успяла да се промъкне в дрешника.

Отиде да вземе поръчката, обаче Нова още не я беше изпълнила. Помоли я да се отбие след няколко дни, после ѝ каза поне за стотен път, че червеното много ѝ отива — Джоузи винаги се радваше на комплимента, макар да подозираше, че жената я ласкае, за да я накара да си купи някой от нейните червени плетени шалове или шапки. Тръгна си от пазара с намерението само да мине с колата покрай

къщата на Дела Лий. Нямахме време да се отклонява от пътя си, но, от друга страна... Неканената гостенка беше в дрешника ѝ вече два дни, а тя още не беше разбрала защо Дела Лий се крие там, нито как да я прогони, без тя да разкаже на куцо и сакато за тайния ѝ склад. Надяваше се, че в къщата ѝ ще намери нещо, което да ѝ послужи като разменна монета. Може би там имаше нещо, което Дела Лий искаше да остане скрито.

Пък и влизането с взлом щеше да ѝ разнообрази деня.

Изсъхналите листа шумоляха под краката ѝ, докато прекосяваше двора, опитвайки се да не изглежда като човек, който тайно се промъква в чужд дом. Стигна до верандата и с изненада видя, че въпреки студата вратата е отворена. Нима Дела Лий имаше съквартиранти?

Понечи да почука, поколеба се с вдигната ръка, накрая почука веднъж на вратата с телената мрежа.

Никой не ѝ отговори.

— Хей? — извика. Дори на верандата се усещаше миризмата на спарено; миризма на вехто спално бельо, забравено в сушилнята. Парното беше включено на най-високата степен.

Хрумна ѝ, че Дела Лий е напуснала къщата толкова набързо, че е забравила да затвори вратата. Нещата изглеждаха все по-странни.

Обърна се да провери дали не я наблюдават, после отвори вратата с мрежата и прекрачи прага.

В къщата цареше хаос. Навсякъде се въргаляха кутийки от бира. На пода бяха разпилени парчетата от счупена порцеланова чаша, на стената в дъното на помещението имаше петно от кафе, сякаш някой бе запратил там пълната чаша. Един стол беше преобърнат.

Тя пристъпи напред, подритвайки кутийка от бира и нещо, което приличаше на откъснат ръкав от дамска джинсова риза, но изведнъж спря като ударена от гръм, сякаш обръч стегна главата ѝ, сърцето ѝ заподскача като подплашена котка.

На канапето спеше някакъв мъж.

Няколко секунди тя не помръдна, като че ли беше парализирана. Страхуваше се, че е вдигнала прекалено много шум и ще събуди непознатия.

От пръв поглед личеше, че е от мъжете, които са опасни, когато са будни.

Беше гол до кръста и панталонът му беше разкопчан, беше пъхнал ръка в отворения цип. Устните му бяха разтеглени в самодоволна усмивка, сякаш дори в съня си знаеше, че всички жени около него умират от любов, защото е откраднал сърцата им и ги е скрил на място, където никога няма да ги намерят.

Мускулите му бяха изваяни, което означаваше, че прекарва доста време във фитнес залата. Скулите му бяха изпъкнали, дългата му тъмна коса беше права. От него лъхаше на алкохол, но се усещаше и друга миризма като от запален розов храст. Беше приятна, ала някак загадъчна и дори зловеща. Джоузи усети, че ѝ се завива свят, сякаш по някакъв необясним начин миризмата я обсебваше.

Внезапно ѝ просветна.

От този мъж бе избягала Дела Лий.

Самата тя дойде тук да търси нещо, което да ѝ даде повече информация за неканената ѝ гостенка, а ето на какво се натъкна. Отстъпи назад, засрамена и отвратена от себе си. Осъзна, че незабавно трябва да напусне тази къща. И да се преструва, че не е стъпвала тук.

Само че я спря нещо първично. В този момент усети необяснима близост с натрапницата. Стори ѝ се, че Дела Лий стои до нея, почувства дълбокото ѝ страдание, сякаш то терзаше самата нея. О, колко ѝ бе познато усещането, че нищо в живота ѝ няма да се промени, затова е безсмислено да прави повече опити.

Хрумна ѝ, че все пак е добре да сподели с Дела Лий какво е разбрала за нея. Може би така щеше да ѝ попречи да се върне при тази... тази *бруталност*.

Леко извърна глава и видя встрани късо коридорче.

Бавно запристъпва назад, без да откъсва поглед от непознатия, дебнейки дали той ще се размърда. Обърна се и тръгна на пръсти по коридорчето, където имаше купчини мръсни мъжки дрехи. На стената висяха снимки на Дела Лий като малка — чернооко и чернокосо момиченце. Джоузи се запита кога неканената ѝ гостенка е започнала да се изрусява. На една фотография Дела Лий стоеше на върха на детска катерушка. На друга се готвеше да скочи в басейна на градската къпалня от най-високия трамплин. Изглеждаше така, сякаш предизвикваше целия свят да ѝ причини страдания.

Стаята ѝ в дъното на коридора сякаш бе олицетворение на момичешките мечти на Джоузи. Навремето тя плахо попита майка си

може ли да закачи в спалнята си няколко плаката и дали ще ѝ купят шарени завеси и кувертюра с щамповани сърчица. Маргарет не скри разочарованието си и надменно подхвърли, че няма причина дъщеря ѝ да иска промени, сякаш обзавеждането на стаята ѝ е мизерно. Заяви, че масивното дъбово легло, старинното бюро и кушетката, тапицирана с кожа, са Много Изискани. И че Джоузи явно не разбира от Много Изискани Мебели.

Стаята на Дела Лий беше боядисана в пурпурно, единственият прозорец бе закрит от тънки лилави завеси. На едната стена с прозрачни лепенки бе прикрепен плакат със снимка на бяла хималайска котка, до него бяха залепени страници, откъснати от модни списания. Върху бялата тоалетка с голямо огледало бяха подредени тубички и шишенца с гримове. В ъгъла до тоалетката бяха нахвърлени чанти с названията на фирми за козметика — от онези, които универсалните магазини подаряват с покупките.

Джоузи взе няколко чанти и бавно заотваря чекмеджетата на шкафа, докато намери чорапи, бикини и сутиени. Напълни едната чанта, в друга сложи козметичните принадлежности.

Въпреки че от притеснение сърцето ѝ биеше до пръсване, отвори дрешника и заизважда дрехи, като се стараеше да не тропа със закачалките. Клекна да вземе и обувки. Видя маратонки, изцапани с храна и мазнини, с които вероятно Дела Лий ходеше на работа, и кожени ботуши и елегантни сандали с ток, с които сигурно нощем обикаляше баровете. Пъхна в чантата по два чифта от всеки вид. Тъкмо се канеше да се изправи, забеляза кашончето, забутано в дъното на дрешника. Върху него бяха наредени пуловери, отстрани със зелен флумастер беше написано „ЛИЧНО“.

Тя пропълзя до кашона и отмести пуловерите. Вдигна капака и видя дузини тетрадки със спирала, множество писма и снимки. И няколко евтини старомодни бижута, явно със сантиментална стойност, увити в пожълтяла мека хартия. Вътре беше и годишникът на гимназията в Балд Слоуп, върху който беше гравирано името на Дела Лий. Между две страници беше пъхнато свидетелството ѝ за раждане, сгънато на две.

Ненадейно мъжът в дневната се раздвижи. Джоузи извърна глава и блъсна встрани някакво палто, което висеше над нея. Дрехата

започна да се изплъзва от закачалката, още малко и щеше да падне. Мъжът въздъхна, пружините на кушетката изскърцаха.

Непознатият вървеше по коридора и се приближаваше към стаята!

Джоузи се вцепени и изпита усещането, че ушите ѝ са се разтеглили от усилието ѝ да чуе какво прави той. Едва след секунда разбра, че е влязъл в тоалетната, намираща се зад дрешника.

Телената закачалка още се полюшваше и леко проскърцваше. Ако палтото паднеше, закачалката щеше да се удари в стената между дрешника и тоалетната и онзи тип щеше да чуе шума. Джоузи отчаяно се втрени в нея, безмълвно изричайки какви ли не молитви.

Непознатият пусна водата и излезе в коридора. Пристъпваше бавно.

Пружините на канапето отново изскърцаха.

Тишина.

Джоузи зачака, докато мускулите ѝ затрепериха от неудобната поза, после пхна кашончето под мишницата си и изпълзя от дрешника. Изправи се криво-ляво, въпреки че се беше схванала, и грабна чантите. Отиде до вратата, предпазливо надникна навън, после тръгна на пръсти по коридора. Спря на сантиметри от дневната.

Чуваше дишането на непознатия, но не можеше да прецени дали е равномерно, което щеше да означава, че отново е заспал.

Събра смелост и пристъпи в дневната.

И едва не изпусна чантите и кашончето.

Мъжът седеше на канапето!

След миг обаче видя, че е отпуснал глава на облегалката. Беше заспал седнал. В пепелника на масичката пред него димеше цигара, изгоряла почти до филтъра. До пепелника се виждаше протъркана кожена дамска чанта. От нея се подаваше светлочервен портфейл с буквата Д отгоре.

Личната карта щеше да е необходима на Дела Лий.

Въпреки че краката на Джоузи трепереха, тя измина няколко крачки до масичката. Наведе се, както бе нарамила чантите и кашона, хвана портфейла и го измъкна.

Заднишком отстъпи до вратата и блъсна със задник рамката с мрежата против комари, без да откъсва очи от непознатия до мига, в който трябваше да се обърне.

Опита се да подпре с лакът вратата с мрежата, за да не се затвори, но закъсна и вратата шумно се удари в касата.

Тя се втурна надолу по стълбите. В къщата беше толкова горещо, че като изтича навън, все едно се гмурна в ледена вода. Влажната коса на тила ѝ се вледени, побиха я тръпки. Спря до колата и остави на тротоара нещата на Дела Лий. Извади от джоба на палтото си ключовете и отвори багажника с електронното приспособление на медальона; в този момент вратата с мрежата отново се блъсна и красивият дългокос мъж излезе на верандата.

— Хей! Какво правиш? — извика на Джоузи. Гласът му беше мелодичен и въздухът ѝ го поднесе като подарък. Тя спря за миг и се обърна към него. Прелъстяването бе неговото шесто чувство и той знаеше, че я е впримчил. — На теб говоря! — Мъжът язвително се усмихна и заслиза по стъпалата. Грациозно завъртя глава и отметна назад дългата си черна коса. — Ти ли се беше вмъкнала в къщата ми?

Джоузи чу как наблизко изграчи врана — знамение за опасност — и се сепна, изтръгвайки се от пагубното обаяние на непознатия. Нахвърли нещата в багажника и хлопна капака.

Тичешком се втурна към предната врата на колата, седна зад волана и потегли. Мъжът проследи с поглед отдалечаването на най-големия и най-златистия кадилак във всички югозападни щати.

Преди да излезе на шосето и да даде газ, тя се обърна назад. Мъжът още стоеше на верандата, погледът му беше страшен като циганска магия.

* * *

Вечерта, след като помогна на майка си да си легне, намаза изящните ѝ стъпала с лосион, ухаещ на лимонов пай, и сложи на нощното ѝ шкафче чаша вода и таблетка приспивателно, Джоузи тихо слезе по стълбището и отиде до колата. Беше боса и краката ѝ замръзнаха, докато пристъпваше по заскрежената алея, но само така можеше да се движи безшумно.

Въпреки това тъкмо когато се върна с нещата на Дела Лий, Хелена надникна от стаята си.

— Всичко е наред, Хелена. Лягай си.

Прислужницата се скри като подплашена.

Джоузи занесе всичко в спалнята си на втория етаж, отвори вратата на дрешника и остави пред Дела Лий кашончето и чантите.

— Какво е това? — изненадано попита неканената ѝ гостенка и остави едно от туристическите списания, изпомачкано от прелистване. Беше си измила лицето и по страните ѝ вече нямаше вадички от размазан туш за мигли. Бог знае как беше отишла до банята и обратно, без никой да я забележи. Нито една хавлиена кърпа не беше изцапана с грим, нито пък трите жени бяха чули шум от течаща вода, докато гледаха телевизия в дневната.

Джоузи се усмихна. Едва беше изчакала Маргарет да си легне, с мъка прикривайки радостното си вълнение.

— Изненада! — извика. — Днес отидох в къщата ти.

— Какво си направила?

Джоузи коленичи и отвори едната чанта:

— Погледни, взех ти някои неща. Дрехи, грим, ето ти и портфейла. И този кашон. Реших, че не би искала да остане там.

Дела Лий заклати глава — отначало полека, после все по-бързо.

— Помолих те да ми купиш сандвич, а не да ходиш в къщата ми!

— Сторих го, за да не се наложи да се върнеш там. Кажи едно благодаря, нахалнице!

— Разбира се, че няма да се върна — отсече Дела Лий и пропълзя назад в дрешника, сякаш се страхуваше, че вещите ще я ухапят. — Веднага изхвърли всичко! Веднага, чу ли! Никой не бива да узнае, че имаш тези неща.

— Шшшт, мама ще те чуе — смъмри я Джоузи. — Аз нямам нищо. Вещите са си твои. Никой не знае, че съм ги взела, за да ти ги донеса.

Дела Лий се загледа в кашончето и чантите, после извърна поглед към нея:

— Джулиан още ли беше там?

— Дългокосият ли? Беше заспал на канапето и си беше бръкнал в панталона. Така ли спи винаги? Може да се контузи, ако сънува кошмар.

— Видя го, нали? — промълви Дела Лий, явно усетила, че тя се шегува, за да прикрие истинските си чувства.

— Видях го.

— Значи разбираш?

Джоузи преглътна и прошепна:

— Да.

— Мръсник! Не го искам там... там живееше майка ми. Бог знае какво ще стане с къщата.

— Щом си решила да заминеш, можеш да я продадеш.

Натрапницата се усмихна, сякаш беше чула нещо забавно.

— Да я продам. Да... Тъкмо това ще направя.

— Ще ти помогна.

Усмивката на Дела Лий помръкна:

— Обещай, че няма да се намесваш! Не се връщай при Джулиан! Не се свързвай с агенти по недвижими имоти. И не казвай на никого за мен. Обещай ми!

— Добре, добре, обещавам.

— Чак не ми се вярва, че си го направила заради мен. — Дела Лий колебливо протегна ръка към кашончето, сякаш не вярваше, че е истинско. Изненадано се засмя, щом пръстите ѝ докоснаха картон.

— Хрумна ми, че когато заминеш на север, личните вещи ще ти потрябват.

Дела придърпа към себе си кашона, който застърга по дървения под. Отвори го и възкликна:

— Аха, загрех! Искаш да ме разкараш, защото ти спипах сладкишите.

— Не отричам, че отчасти е така.

— Джоузи! — провикна се майка ѝ от долния етаж и тя рязко извърна глава.

— Никой не е постъпвал толкова мило с мен. Май ще задържа тези неща. — Дела Лий внезапно грабна чантите и ги притисна до гърдите си. — Моите вещи! — възкликна през смях. — Моите, моите, моите вещи! Мислех, че повече няма да ги видя! Виж, ще ме оставиш ли да ги разгледам?

Джоузи се поколеба, после се изправи.

— Затвори вратата, ако обичаш — добави гостенката. — Да не забравиш да се отбиеш при Клоуи и да ми вземеш сандвич. — Тя извади от чантата някаква блуза, притисна я до лицето си и я помириса. Намръщи се и отново подуши дрехата. — Шантава работа. Не мирише като преди.

Преди да затвори вратата, Джоузи се обърна. Неканената ѝ гостенка изваждаше друга блуза.

Джоузи поклати глава и си каза, че ако Дела Лий беше сладкиш, щеше да е кифличка. Не от твърдите, с които ще си счупиш зъбите, а от онези с плънка от сладко, дето ги дъвчеш с такава наслада, че се просълзяваш, а устните ти се разтеглят в усмивка, която искаш никога да не помръква.

— Джоузи! — отново извика Маргарет.

Джоузи забърза по коридора и надолу по стълбището.

* * *

Винаги, след като вземеше приспивателно, Маргарет вперваше очи в една и съща снимка, защото после често сънуваше онзи мъж. На фотографията бе на трийсет и една, но изглеждаше много по-млада. Всъщност доскоро никой не би ѝ дал годините. Ала застанеше ли пред огледалото напоследък, виждаше непозната жена. Не онази красавица на снимката, а старица, която се опитва да запази красотата си, само че лицето ѝ вече не е свежо и бръчките ѝ са като пукнатини. Приличаше на добре съхранявана, но все пак съсухрена зимна ябълка.

Преди много години, когато още бе млада, много по-млада, отколкото на снимката, тя си въобразяваше, че ще бъде по-щастлива, като напусне Ашвил и заживее в Балд Слоуп. Най-вече защото щеше да е далеч от родителите си и вечните им натяквания. Беше едва на дваайсет и три, когато се омъжи за Марко — брак, уреден от баща ѝ. Марко беше с близо дваайсет и четири години по-възрастен от нея, но беше богат, чаровен и не държеше тя да му роди деца, ето защо Маргарет се утешаваше, че положението ѝ би могло да бъде много по-тежко. Сбъднала се беше мечтата ѝ да не живее със семейството си и да не се грижи за по-малките си братя и сестри. Родителите ѝ също сбъднаха мечтата си да бъдат състоятелни. Само че тя не подозираше колко самотна ще е в това непознато градче с красиви готически сгради в центъра и населено с хора, чиято единствена грижа беше как да оцелеят, привличайки повече туристи в курорта. Много скоро разбра, че Марко не желае самата нея, а само красива съпруга, произхождаща от стара южняшка фамилия. Ала след като навърши

трийсет и една, в продължение на цяла прекрасна година Маргарет вече не беше самотна. Беше щастлива за пръв и последен път в живота си.

Снимката беше направена на някакъв пикник и мъжът случайно бе попаднал в обектива — по принцип не биваше да го виждат близо до нея. Преди години тя го изрязва от снимката; смяташе, че постъпва правилно, като го изхвърля от живота си. Само че ръката му още се виждаше — ръка на млад мъж, докосваща нейната. Младият мъж не беше съпругът ѝ.

Чуваше как Джоузи ходи напред-назад в стаята си. Отгоре на всичко си говореше сама, което бе нещо ново. Маргарет се питаше дали е повод за тревога. Днес дъщеря ѝ се забави прекалено, когато я изпрати за ментоловото масло, при това се оказа, че Нова Бери не е готова с поръчката. Джоузи бе вършила нещо друго. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че дъщеря ѝ си позволява да се отклонява от предначертания ѝ път. Тя, Маргарет, бе жертвала всичко заради този живот, тази къща, тези пари. Същото очакваше и от Джоузи.

Чу някакво стъргане отгоре, като че ли дъщеря ѝ влачеше нещо по пода на стаята си.

— Джоузи! — извика и пхна снимката под възглавницата си.

Измина около минута, но дъщеря ѝ не отговори.

— Джоузи! — отново извика.

След малко Джоузи почука и влезе в спалнята ѝ. Маргарет си даваше сметка, че не е добра майка. Само че много по-лесно щеше да прости ужасното поведение на дъщеря си в детството ѝ, всичките скъпи предмети, които малката изпочупи, всичките ѝ капризи и пристъпи на истерия, съпроводени с драскане, ритане и хапане, ако тя не беше одрала кожата на Марко. Марко, който веднъж седмично извеждаше дъщеря им на разходка с колата, защото тя, Маргарет, го беше принудила. Къде беше той през останалото време, когато малката крещеше и чупеше скъпите порцеланови фигурки и сервизи? През първите девет години от живота на дъщеря си тя безпомощно я наблюдаваше и се питаше дали грозноватото и разглежено момиченце е нейното наказание. Родила го беше от отчаяние и напук на съпруга си. И навярно си беше получила заслуженото. Обаче Марко, независимо дали беше женен или не, можеше да прави каквото си иска, без да си понесе последствията. Според нея мъжете бяха крадци.

— Лошо ли ти е, майко? Искаш ли нещо?

— Какво правеше преди малко? Чух как влачиш нещо в стаята си.

— Бях седнала до бюрото и отместих стола. Смятам да си легна. Вече няма да вдигам шум.

— Добре — промърмори Маргарет, но преди дъщеря й да тръгне към вратата, я спря: — Джоузи?

— Да, майко?

— Изхвърли ли вехтия противен пуловер?

— Да, майко.

— Повярвай, че не се заяждах онзи ден. Наистина не ти отива.

— Да, майко.

Всъщност червеният пуловер много отиваше на Джоузи. И всеки път, когато го носеше, Маргарет осъзнаваше нещо, което я плашеше.

Дъщеря й се разхубавяваше.

Проследи я с поглед, докато излизаше.

„Бях красива, най-красивата жена в града — помисли си. Отново извади снимката. — Само че това беше преди цяла вечност.“

ТРЕТА ГЛАВА

ТВЪРДИ БОНБОНИ

На следващата сутрин в другия край на града Клоуи Финли се взираше във вратата на жилището си.

Гаджето ѝ Джейк беше от другата страна на вратата, в коридора.

Струваше ѝ се, че сънува, че всичко това не се случва в действителност. Беше изхвърлила Джейк, след като ѝ призна, че ѝ е изневерил.

Зави ѝ се свят, тя се обърна... и се спъна в някаква книга на пода.

Погледна я и въздъхна. Нещо ѝ подсказваше, че това ще се случи. Независимо дали ѝ харесваше или не, книгите неизменно се появяваха, когато ѝ бяха необходими. След запознанството си с Джейк тя четеше много по-малко. През последните пет години, откакто двамата заживяха заедно, книгите все по-рядко я навестяваха, а появяха ли се, тя се преструваше, че не ги забелязва. В крайна сметка как да обясниш подобно явление? Боеше се, че Джейк ще я помисли за ненормална.

Много добре си спомняше първия път, когато това ѝ се случи. Нямахме братя и сестри, за нея се грижеха прабаба ѝ и прадядо ѝ, които живееха във ферма далеч от града. Тя често скучаеше. Още по-лошо ставаше, когато нямаше какво да чете. Един ден, когато бе на дванайсет и ѝ идваше да ревне от тъга и чувство за безпомощност, отиде да се разходи до поточето край горичката, бележеща границата на имота, и ненадейно зърна книга, подпряна на една върба.

Приближи се и я взе. Беше нова и гръбчето изпука, когато я отвори. Оказа се, че е наръчник за фокуси — забавни трикове, които тя можеше да прави с картите, които прабаба ѝ изваждаше от чекмеджето на кухненската маса веднъж седмично, когато играеше канаста.

Клоуи извика:

— Кой е? Има ли някой тук?

Никой не ѝ отговори. Тя реши, че собственикът на книгата няма да ѝ се разсърди, ако я прелисти, седна под върбата край поточето и

жадно зачете, докато се смрачи и старицата ѝ извика да се прибере вкъщи. Искаше ѝ се да вземе книгата, но знаеше, че не бива. Човекът, на когото принадлежеше, щеше да я търси. Тя неохотно я остави до дървото и изтича у дома, стараейки се да запомни прочетеното.

След вечеря извади от чекмеджето тестето карти и отиде в стаята си, за да изпробва някои фокуси. Обаче удари на камък — триковете не се получаваха, ако не гледаше илюстрациите в наръчника. Въздъхна и събра картите, разпилени на пода. Изправи се и в този момент видя на нощното си шкафче книгата, която беше оставила край поточето.

Известно време след това си мислеше, че двамата старци ѝ правят изненади. Намираше книги върху леглото си, в дрешника, в любимите си скришни местенца. При това бяха все каквито ѝ трябваха. Наръчници за игри или приключенски романи, когато ѝ беше скучно. Книги за промените, настъпващи в нея, когато поотрасна. Едва след като една вечер старците я попитаха откъде има пари за книги, Клоуи разбра, че не са тайните дарители.

На следващия ден откри под възглавницата си наръчник с практически указания за складиране. Тъкмо това ѝ беше необходимо — вече знаеше как да крие книгите.

От този ден нататък тя започна да приема случващото се за нормално. Книгите я харесваха. Искаха да се грижат за нея.

Бавно се наведе и взе книгата, в която се спъна преди малко. Беше озаглавена „Научи се да прощаваш“.

Дълго се взира в нея, усещайки как в гърдите ѝ кипи някакво чувство. Едва след секунди осъзна, че изпитва гняв. Книгите ги биваше за прогонване на скуката и за научаване на някой и друг фокус с карти, но какво представляваха всъщност? Само хартия, конци и лепило. Пораждаха емоции, затова хората се чувстваха свързани с тях. Но самите те не притежаваха емоции. Не знаеха що е предателство. Не знаеха що е болка.

Да им се не види, какво разбираха от прошка?

Клоуи отиде в кухнята, пхна книгата в хладилника, затвори вратата, плъзна се с гръб по нея и седна на пода. Тази сутрин Джейк я събуди с целувки по корема и по-надолу. Като си спомни за ласките му, отново го пожела, въпреки че му беше сърдита, направо вбесена. Само че никога не можеше да устои на привличането към него; страхуваше се от силата на чувствата си, от това, че той никога не затваряше очи,

докато се любеха. Привличаше я както вятърът привлича сухите листа, сякаш тя не можеше да се контролира. Никога досега не бе обичала така, не беше чувствала такава страст. Мислеше си, че дори само да го целува, ще накара чешмяната вода да заври. Смяташе, че и Джейк е обсебен от нея. В деня на запознанството им (беше първият му ден като стажант в съда) той забрави накъде е тръгнал и остана в кафенето, зазяпан в нея, докато прокурорът дойде да го търси.

Докато се любеха сутринта, тя срещна погледа му, отново усети познатото чувство и тялото ѝ сякаш изпадна в паника. Струваше ѝ се, че е прекалено, че няма да издържи, същевременно не си представяше живота без него.

— Предпочитам да умра, отколкото някога да бъда с друг — прошепна и се пресегна да помилва страната му. Погледът му я разпали, страстта му я изпепели.

„Предпочитам да умра“ беше игра, която си бяха измислили — от онези глупави шегички, споделяни от брачни двойки или любовници. Ако бяха в ресторант, единият казваше: „Предпочитам да умра, отколкото пак да се натъпча така.“ А другият отвръщаше: „Предпочитам да умра, но да не допусна смъртта ти.“ Подобни реплики си разменяха и в парка, но в леглото винаги бяха сериозни: „Предпочитам да умра, отколкото да те напусна.“

Джейк внезапно затвори очи — никога не го беше правил, докато се любеха.

Престана да я милва и се просна до нея.

После ѝ призна за изневярата.

Твърдеше, че е единствената жена, на която държи: „Обичам само теб, Клоуи.“

Добави, че е допуснал грешка, че не е искал да стане така.

Случило се само веднъж, преди три месеца. В прокуратурата празнували спечелването на делото срещу Бийзли. Всички били посветили много труд и време на това дело, били под голям стрес, трябвало да дадат воля на чувствата... и докато се усети какво става, той изчукал една жена.

Повтори, че обича Клоуи, не другата.

Помоли я да му прости, обеща да направи всичко, за да изкупи вината си. Всичко, но не и да ѝ каже името на жената, с която беше спал.

Клоуи остана на пода пред хладилника, взирайки се в една точка, докато телефонът иззвъня. Автоматичният секретар се включи и тя чу гласа на Ханк, един от охранителите в Съдебната палата, който се обаждаше да провери защо тя закъснява за работа.

Изправи се, облече се и тръгна към външната врата. Книгата стоеше на масичката встрани. Клоуи я изгледа на кръв и излезе.

Седна зад волана и я видя на съседната седалка.

Беше до касовия апарат, когато мина през охранителната бариера и влезе в закусвалнята.

Този следобед в града цареше необичайно оживление. Джоузи беше забравила, че е започнала подготовката за традиционния тридневен фестивал „Балд Слоуп е красив“, с който всяка година се отбелязваше началото на туристическия сезон. Винаги имаше музика на живо и много бира, с цел да се привлекат повече студенти и колежани. Фестивалът бе започнал да се провежда по идея на Марко. Като малка Джоузи не пропускаше събитието, защото придружаваше баща си, но от близо двайсет години не беше присъствала на празненствата. След смъртта на Марко градската управа редовно канеше съпругата му и дъщеря му за почетни гостенки на фестивала, но Маргарет винаги отказваше и след време престанаха да я канят. Пък и двете с дъщеря ѝ не можеха да заменят харизматичния Марко, който навремето бе властелин на планината.

Заради суматохата около празника Джоузи едва се добра до Съдебната палата и сума време не можа да паркира. Най-сетне намери място, достатъчно голямо за златистия кадилак, но когато влезе в сградата, на два пъти активира детекторите за метални предмети. Накрая охраната я пропусна, тя прекоси просторното фоайе, облицовано с розов мрамор, където миришеше на смазка, използвана за старите асансьори, и тръгна към закусвалнята, за която говореше Дела Лий. Отдалеч малкото помещение приличаше на будка за печатни издания — полиците бяха отрупани със списания, вестници и джобни книжлета, — но като се приближи, тя забеляза щанд за сандвичи и две масички.

Отначало ѝ се стори, че продавачката я няма.

Огледа се и си погледна часовника — вече закъсняваше.

Внезапно някаква жена се провикна от помещението зад щанда:

— Махай се, чуваш ли? Не си ми притрябвала.

— Моля? — сепна се Джоузи.

Млада жена с най-разкошната коса, която Джоузи беше виждала, надникна от стаичката.

— Извинете — промърмори и застана зад щанда. — Не знаех, че имам клиенти. Какво ще обичате?

Лицето ѝ беше пламнало, кафявите ѝ очи блестяха. Великолепната ѝ червеникава коса бе като водопад от къдрици, стигащи почти до кръста. Беше като нарисувана — крехко същество, впримчено в миг, от който не може да избяга.

— Добре ли сте? — машинално попита Джоузи.

Непознатата престорено се усмихна:

— Да, благодаря. Какво ще обичате?

— Печен сандвич с домати и сирене за вкъщи, ако обичате.

— Веднага. — Жената се обърна към скарата.

Джоузи седна до една от масичките и отново си погледна часовника. Беше избягала от среща на дамите от клуба на майка си. Смяташе, че разполага с двацет минути да се върне в къщата на госпожа Херцог, преди срещата да приключи. Не членуваше в клуба и винаги чакаше Маргарет заедно с медицинските сестри и платените компаньонки, придружаващи някои по-възрастни дами. Те не ѝ обърнаха внимание, когато излезе. Единственият, който май я забеляза, бе Роули Пелам — възрастният собственик на местната фирма за таксито. Някакъв загадъчен семеен завет забраняваше на членовете на фамилия Пелам да нарушават обещанията си. Щом някой Пелам дадеше дума, никога не я престъпваше. Ако Роули обещаеше да вземе някого примерно в десет, винаги беше налице в уречения час. Анабел Дрейк му плащаше да я закара с такси на сбирките на дамския клуб и Роули неизменно чакаше отвън, и се взираше в къщата, като че ли присъствието на куп жени там бе загадка, която той се опитваше да разреши. И днес се облягаше на таксито, вдигнал яката на палтото си, за да се защити от ледения вятър. Усмихна се, като видя Джоузи. Тя знаеше, че Роули няма да я издаде. Поради някаква причина той всячески се стараеше да избегне разговорите с майка ѝ.

Джоузи си даваше сметка за риска, който поема. Само че все някой трябваше да се погрижи за Дела Лий. Изглежда, нищо не бе

хапвала, откакто се появи преди три дни, и упорито настояваше за прословутия печен сандвич.

Пак си погледна часовника и внезапно усети нещо странно. Машинално притисна длан до корема си. Предположи, че я мъчи глад, предизвикан от уханието на топло сирене, поръсено с черен пипер, и на вкусен печен хляб. Щеше да връчи сандвича на неканената си гостенка, после да нападне тайното си скривалище и да се натъпче със сладки с овесени ядки, захаросана царевица и поне няколко пакетчета солени тиквени семки. За миг се отдаде на мечти за пиршеството.

Чу сигнала на детектора за метални предмети и се обърна.

В този миг разбра, че странното усещане под лъжичката ѝ не е предизвикано от глад.

Причината беше Адам.

Той изпразни джобовете си и отново мина през бариерата. Още беше с униформата, обаче не носеше чанта. Беше навлякъл износено вълнено яке с качулка, косата му беше сресана назад и вързана с широка кърпа.

Прекося фойето, но не погледна Джоузи, а застана пред щанда:

— Клоуи?

Жената се извърна, видя кой е и отново се обърна към скарата, без да каже нито дума.

— Моля те, Кло, изслушай ме. Преди малко се прибрах от работа и го заварих на верандата си.

— Не ме интересува! — отсече жената, чието име беше Клоуи.

Адам се загледа в гърба ѝ, в разкошната ѝ червеникава коса:

— Той не искаше да те наскърби.

Клоуи отново се обърна и размаха дървената шпатула:

— Знаел си, така ли?

Той се поколеба. Явно бе, че е знаел.

Тя му обърна гръб:

— Върви си!

— Да му предам ли нещо?

— Не желая да разговарям с него, отказвам да водя диалози и чрез теб. — Тя го погледна през рамо. — Освен ако ми кажеш с коя е бил.

— Не знам — отвърна Адам. — Виж, той ме помоли да му взема нещата, защото подозира, че тъкмо сега не го искаш в дома си. Ще

изчакам да се прибереш, става ли? Ще ти се обадя предварително. Засега Джейк ще остане при мен. Знаеш номера на телефона. — Изчака я да каже нещо, но след като не получи отговор, неохотно се обърна и тръгна към вратата на закусвалнята. Разсеяно погледна Джоузи и продължи да върви, но изведнъж спря. — Джоузи! — възкликна, сякаш едва сега я беше познал. — Каква изненада!

— Здравей, Адам — прошепна тя.

— Какво търсиш тук?

— Чакам да ми приготвят сандвич — измънка и побърза да добави: — Не е за мен. „Не е за мен? — скастри се мислено. — Ама че гениално!“

— Аха... Разбира се. — Той се втренчи в нея. Джоузи машинално вдигна ръка, за да провери дали по устните ѝ не са полепнали трохи. — Наред ли е всичко?

— Често ми задаваш този въпрос.

— Така ли? Извинявай. Стори ми се тъжна.

Тя поклати глава:

— Грешиш.

Адам погледна червенокосата зад щанда, после отново се обърна към Джоузи:

— Е, до скоро.

— Довиждане — промълви тя и го изпрати с поглед.

— Ето ви сандвича. — Клоуи сложи на тезгяха бял хартиен плик.

Джоузи стана и отиде да плати, изчаквайки червенокосата да маркира покупката.

— С Адам се познавате, така ли? — подхвърли престорено небрежно.

— Моето гадже... моето бивше гадже... — Клоуи поклати глава, сякаш се ядоса, задето не може да обясни какъв ѝ е Адам. Сърцето на Джоузи се сви. Двамата са били близки, били са любовници. — Моето бивше гадже му е пръв приятел — най-сетне изтърси червенокосата. — Дължите ми четири долара.

— Ей сега. — Джоузи се престори, че рови в портмонето си, докато събра смелост да попита: — Да разбирам ли, че с Адам не сте гаджета?

— Не, разбира се! — Жената явно се изненада от въпроса. — Откъде го познавате?

Джоузи най-сетне извади парите и ги остави на щанда, после отговори:

— Той е нашият пощальон.

Клоуи взе банкнотите и се втренчи в нея:

— Струва ми се, че ви познавам отнякъде.

— Едва ли.

Внезапно червенокосата се усмихна:

— Сетих се! Вие сте Чирини, Джоузи Чирини. Виждала съм портрета ви във фоайето на хотела. Нарисувана сте заедно с баща си.

Джоузи отдавна не се беше сещала за този портрет. Майка ѝ го беше поръчала на известен художник, после настоя да го окачат във фоайето, та да го виждат всички гости на хотела. На него Джоузи беше увековечена като малка дебелана, но пък ѝ беше много приятно да седи в скута на баща си, докато ги рисуваха.

— Откровено казано, бях го забравила. Не знаех, че още е там.

— Знаете ли, сега се сетих — веднъж Адам спомена, че носи пощата на семейство Чирини.

— Така ли?

— Но не каза, че ви познава.

Джоузи пламна от срам и грабна плика със сандвича.

— Не ме познава — промърмори и понечи да си тръгне, но неволно бутна на пода някаква книга, която не беше забелязала на щанда. Вдигна я и прочете заглавието — „Научи се да прощаваш“. — Извинете. Ваша ли е?

— За жалост. — Клоуи взе книгата и тръгна към задната стаичка. Джоузи я чу да мърмори: — Казах ти, *махай се!*

* * *

— После дойде Адам! Направо не повярвах на очите си. Доколкото разбрах, той е пръв приятел на любовника на Клоуи, когото е приютил, след като тя го е изхвърлила от дома си.

Джоузи седеше на пода пред дрешника и разпалено разказваше за случилото се. На скута ѝ стоеше хартиеният плик със сандвича, който отдавна беше истина, защото бе останал в багажника на колата, и докато успее да го вземе тайно от майка си.

Личеше си, че докато я е нямало, неканената ѝ гостенка се е разнообразявала с нещата, донесени от къщата ѝ. Сложила си беше корона, която ѝ беше прекалено малка, и всички огърлици от кашончето, а над тениската беше навлякла джинсова риза, украсена с фалшиви диаманти. Беше се поувлякла с козметиката — устните ѝ бяха яркорозови, всеки нокът на ръцете ѝ беше лакиран в различен цвят.

— Кой е този Адам? — попита и задуха лака, за да изсъхне побързо.

— Нашият пощальон.

— Аха! — Дела Лий вдигна очи и победоносно се усмихна. — Заради него онзи ден хукна навън.

Джоузи се почувства така, сякаш я бяха спипали с уста, натъпкана с желирани бонбони.

Днес обаче натрапницата май нямаше намерение да я пече на бавен огън. Мислите ѝ бяха обсебени от нещо друго.

— Открай време се притеснявам, че Клоуи е обсебена от Джейк — промърмори разсеяно. — Така и не остана време да опознае себе си. Ние с теб и Клоуи...

— Дела се просна по гръб върху спалния чувал, който Джоузи ѝ беше дала. Протегна ръце пред очите си, за да се полюбува на маникюра си. — Ние трите не можем да задържим сърцата си, ако ще това да ни коства живота. А ти дори си позволила на един пощальон да отнесе твоето.

— Познаваш ли тези хора?

— Не лично. — Дела Лий отпусна ръце и се загледа в дрехите на Джоузи. — Обаче знам, че Клоуи е сваятна. Тя е на... на двайсет и пет, така мисля. Помня, че бях на десет, когато ти дойде на бял свят, тя се роди след две години.

Джоузи изненадано я изглежда:

— Нима помниш кога съм родена?

— Разбира се. Обзалагам се, че повечето местни хора помнят рождения ти ден. Ти беше любимото единствено дете на Марко Чирини.

— Ясно. — Дела Лий така и не взе плика от закусвалнята, затова Джоузи гордо го сложи на пода пред себе си: — Разприказвахме се и забравихме сандвича.

Неканената гостенка извърна глава и погледна плика.

— Самообслужих се от твоя склад, докато те нямаше. — Повдигна спалния чувал и показа няколко опаковки от сладкиши. — Не вярвах, че ще изпълниш желанието ми. Сърдечно ти благодаря. Много си мила с мен тъкмо когато ми трябва помощ. Само че вече хапнах. Нали все ме караше да се храня? Ти изяж сандвича. Знам, че го искаш. Утре ще ми вземеш друг.

Джоузи се втренчи в плика. Ако се подчинеше, щеше да постъпи егоистично. Вярно, че се изкушаваше от сандвича, обаче го беше купила за Дела Лий и нямаше да е честно спрямо нея. Всъщност защо да не е честно?

— Сигурна ли си? — промърмори.

— Сто процента. — Дела Лий дяволито се усмихна. — Хайде, яж. И пак ми разкажи за срещата с Адам. Интересува ме всяка думичка. Ако знам повече, по-лесно ще ти помогна.

Джоузи въздъхна и бръкна в плика.

* * *

Щом вечерта чу позвъняването на външната врата, Клоуи изключи с дистанционното звука на телевизора, взе книгата, която се беше появила на канапето до нея, и я пхна под възглавниците.

Щом стана, видя, че „Научи се да прощаваш“ отново е на дивана.

Отново я натика под възглавниците. Обикновено книгите, които не искаше да прочете, се предаваха след няколко опита. Тази обаче упорстваше.

— Я се дръж прилично! — скара ѝ се тя.

Прекоси помещението, което служеше едновременно за трапезария и всекидневна. Кухнята в дъното беше отделена само с голям плот. Всичко блестеше от чистота, обстановката беше типична за жилище на мъж. Тъкмо по вкуса на Джейк. „Позволих му да ме обезличи — помисли си Клоуи. — Допуснах го.“

Дълбоко си пое въздух, преди да отвори вратата. Знаеше кой е. Адам ѝ беше телефонираше преди малко, за да я предупреди за посещението си. Направи му знак да влезе и каза:

— Куфарите му са под леглото.

Той я изчака да затвори вратата, дръпна ципа на якето си и попита:

— Как си, Кло?

— Много добре. Да отидем в спалнята и да свършим тази работа.

— Нямах представа колко жени са ми казвали същото.

Клоуи неволно се усмихна. Всичко у Адам му придаваше безгрижен вид — чувството му за хумор, лицето му, което винаги изглеждаше със слънчев загар, къдравата му руса коса. Приличаше на сърфист или на запален скиор. И наистина беше пробвал поне по веднъж всеки екстремн спорт. Допреди три години. След злополуката заяви, че е време да се усмири — край на рисковете, край на пътешествията.

Обаче Клоуи усещаше, че той не е щастлив.

Последва го, застана на вратата на спалнята и го загледа как извади куфарите и започна да ги пълни с дрехите на Джейк. „Де да можеше да опакова и миризмата му!“ — помисли си тя. Съжаляваше, че не може да я съхрани в здраво запушено шишенце. Беше просмукана в дюшека, в тапетите, във възглавниците на дивана, сякаш той беше див звяр, маркирал територията си. Това беше неговото пространство. Тези вещи му принадлежаха. Навремето, когато заживяха заедно, това ѝ вдъхваше сигурност. Сега ѝ приличаше на ехидна подигравка. Все едно Джейк казваше: „Виж какво притежавам. Не можеш без това. Не можеш без мен.“

— Джоузи Чирини разпитва за теб днес, след като ти си тръгна от закусвалнята — подхвърли тя, за да насочи разговора към безопасна тема. — Мислеше, че с теб сме гаджета. Май се зарадва, като разбра, че сме само познати.

Адам престана да прибира дрехите и озадачено я изглежда.

— Доколкото разбирам, това те изненадва — отбеляза тя.

— Джоузи е симпатична, а пък аз съм кварталният пощальон, това е.

— Наистина е симпатична. Не подозирах, че е толкова млада. Признай, че си забелязал нещо повече, отколкото писмата, които ѝ носиш.

Той се позамисли и отговори:

— Тя ухае на мента.

— *И на теб* ти е направило впечатление! — възкликна Клоуи.

Адам обаче не каза нито дума повече. Помежду им се чувстваше напрежение, за разлика от друг път, когато си разменяха шеги и тя го поучаваше, че трябва да излиза с повече момичета. Той отиде в банята, а Клоуи скръсти ръце на гърдите си и се загледа в пода.

— Ще те загубя, нали? — промърмори, когато Адам се върна с тоалетните принадлежности на Джейк.

Харесваше го, но той първо се беше сприятелил с бившето ѝ гадже. Двамата се бяха запознали във фитнес залата. Адам беше отскоро в градчето (изминали бяха само няколко месеца от злополуката, която бе претърпял в планината Балд Слоуп) и Джейк го беше поканил да пийнат по нещо заедно с Клоуи.

Всичко около нея първо бе принадлежало на Джейк. Апартаментът — стилно жилище в реновирана сграда в центъра на града, където в далечното минало се е помещавала противопожарната команда — му беше подарен от родителите му по случай завършването на правния факултет. Клоуи държеше в склад под наем мебелите, взети от фермерската къща, и десетките кашони с книги, които ненадейно се бяха появявали през изминалите години. Така и не попита може ли да пренесе в апартамента някои свои вещи. И досега не знаеше защо не го стори. Може би усещаше, че няма да се впишат в обстановката. А тя искаше да се впише в живота на Джейк, желаше го толкова силно, че накрая се обезличи.

Адам пристъпи до нея и я хвана за раменете. Приведе се леко, за да я погледне в очите:

— Не губиш никого, най-малко мен. Джейк е имал забегка — само веднъж, и то преди три месеца. Постъпил е тъпо. Хората правят глупости... Не, не се отнася за теб. Не е било тъпо да го изгониш. Мисълта ми е, че...

Тя отново му се усмихна:

— Адам?

— Да?

— Не си убедителен.

Той явно изпита облекчение, че го е освободила от неприятното задължение да защитава приятеля си.

— Знам — промърмори и пусна раменете ѝ. — Е, аз ще си вървя. — Върна се до леглото и затвори куфарите, после забеляза книгата на нощното шкафче и я взе. — Ти ли я четеш?

Клоуи погледна заглавието, очаквайки да е проклетата книга, която я преследваше през целия ден.

Само че не беше.

Тази се наричаше „Стара любов, нов път“.

— Браво, Кло. — Той държеше книгата в дланта си като на кантар, сякаш думите имаха тегло. — Хубаво е да четеш такива книги.

Тя съвсем се обърка. Надникна в дневната и видя „Научи се да прощаваш“ върху възглавниците на канапето.

Проклетницата беше повикала подкрепление.

— Тръгвам си. — Адам остави книгата и грабна куфарите, Клоуи го изпрати до външната врата. — Да предам ли нещо на Джейк? — попита той.

Тя му отвори вратата и подхвърли:

— Например, че изглеждам много щастлива?

— Кло...

— Не желая да му казваш каквото и да било. Лека нощ, Адам.

Тя заключи и се обърна. „Стара любов, нов път“ се беше настанила на дивана до „Научи се да прощана“, сякаш я чакаха, за да ѝ четат конско. Върхът! Преследваха я наръчници за самопомощ!

Гневно изтича в банята, за да вземе душ. Книгите никога не се появяваха там. Като котките и те мразеха да се мокрят. Клоуи стоя под душа, докато водата стана ледена. Тъкмо реши, че е отмила от съзнанието си всички мисли за Джейк или поне достатъчно, за да заспи, отвори вратата на банята и видя книгите — стояха една върху друга на пода пред нея.

— Ако ви видя още веднъж тази вечер, ще ви пусна в тоалетната! — закана се тя, прекрачи ги и се приближи до нощното си шкафче да навие будилника.

След миг се обърна, но те бяха изчезнали.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЗАХАРНИ ЦЕЛУВКИ

На другия ден, докато чакаше клиенти, Клоуи запълваше времето си с четене на списания. Отчаяно се нуждаеше от някакво развлечение — каквото и да било, стига да ѝ помогне да забрави колко тих бе апартаментът през нощта, колко самотна и излишна се чувстваше самата тя. За жалост „Научи се да прощаваш“ я беше последвала на работното ѝ място, перчеше се на щанда и от време на време я побутваше, за да ѝ напомни за себе си. За щастие поне „Стара любов, нов път“ беше решила да остане вкъщи, въпреки че сутринта изпадна от кутията с мюсли и те се разхвърчаха навсякъде. Клоуи за пореден път блъсна от щанда „Научи се да прощаваш“ и в същия момент видя как някой прекоси фоайето и тръгна към закусвалнята.

— Пак сте вие! — възкликна; необяснимо защо се зарадва на повторната среща с тази жена.

Джоузи Чирини се обърна да види на кого говори Клоуи. Не видя никого и озадачено попита:

— Аз ли?

— Да, вие — засмя се Клоуи. — Още един печен сандвич за вкъщи ли?

Джоузи се приближи до щанда:

— Запомнили сте.

— Помня какво поръчва всеки клиент. Наследих тази способност от пращядо си. — Тя се обърна, сложи си ръкавици за еднократна употреба и се захвана да приготвя сандвича. — Наследих закусвалнята от него. Пък и много рядко клиентите искат печен сандвич с домати и сирене. Само една жена редовно го поръчваше, обаче отдавна не съм я виждала. — Чу как Джоузи възкликна „Така ли?“, сякаш това я беше заинтригувало. Сви рамене и добави: — Красива жена, малко попрезряла, малко грубовата. Русокоса, силно гримирана. Всеки път идваше от съдебната зала. Всеки път бе обвинена в нарушаване на общественения ред, само веднъж — в проституиране. — Клоуи млъкна и

се обърна към клиентката. — Не злословя по неин адрес. Самата тя ми каза. Каза и на Ханк. — Посочи охранителя до бариерата пред главния вход. — Не се срамуваше. Смяташе го за съвсем естествено. Така живеят някои хора.

Щом хлябът стана златист и трите вида сирене се разтопиха и зацвърчаха върху грила, Клоуи отлепи с дървена лопатка сандвича и го уви в специална хартия. Джоузи ѝ подаде точната сума.

Днес носеше дълго сиво палто, закопчано догоре, изпод яката му надничаше червен пуловер. Беше много красива, въпреки че хубостта ѝ не се набиваше на очи. Гладката ѝ бяла кожа контрастираше с тъмните ѝ очи и коса, както черният мрамор контрастира със снега. Ефектът беше много драматичен, човек би си помислил, че при допир тя е студена като камък. Обаче от нея лъхаше приятен аромат на бонбони. „Не точно на бонбони — каза си Клоуи. — Тя ухае на Коледа.“ Сложи на тезгяха плика със сандвича и отбеляза:

— Адам имаше право. Наистина ухае на мента.

— Адам е казал, че ухае на мента? — Гласът на Джоузи леко затрепери.

— Ами да. Снощи се видяхме и поговорихме.

— Това комплимент ли е или обида?

— Според мен е комплимент. — Клоуи едва сдържа усмивката си, като видя как жената се изчерви от смущение. Беше трогателно. Помежду им с Джейк нямаше онзи трепет, онзи тревожен въпрос: „Дали той ме харесва?“ От първия миг страстта им беше като снаряд. Така и не им остана време за „традиционно“ ухажване.

Взе парите, оставени от Джоузи, и маркира поръчката; в този момент вратите на асансьора в дъното на просторната ротонда се отвориха, във фоайето се изсипаха костюмирани мъже. Съдебното заседание беше приключило.

Клоуи вдигна поглед и веднага видя Джейк, сякаш се бе появил, привлечен от мислите ѝ.

Не беше забелязал, че вратовръзката му е развързана. Преди миг някой му беше казал, че от куфарчето му се подават някакви документи. Явно се чувстваше неловко. И той като нея не знаеше как да се държи, което, колкото и да е странно, ѝ подежда успокояващо.

Джейк тръгна към малката закусвалня. Косата му беше тъмна, но в сравнение с косата на Джоузи цветът ѝ беше като на шоколадов кейк.

Дори от разстояние Клоуи виждаше необикновените му зелени очи. Беше толкова страстен и емоционален. Дали и другата жена бе усетила стихийността му? Дали се беше взирал в съперницата ѝ, както сега се взираше в нея? Дали онази е била неспособна да му устои? Внезапно ѝ се прииска да изтича при него. Да зареже Джоузи, закусвалнята и всичко друго и да се хвърли в прегръдките на Джейк. Щяха да се целунат, водата в кафемашината щеше да заври и нещата отново щяха да са постарому. Животът ѝ пак щеше да се превърне в поредица от ограничения, но какво от това? Не беше ли за предпочитане, отколкото да го изгуби напълно и завинаги?

Обаче се спря. Не биваше така. Не прощаваш само защото нямаш избор. Нямаше да е прошка, а акт на отчаяние. От първия миг отчаяно се влюби в Джейк. От първия миг.

Пък и как да му прости, след като отказваше дори да издаде с коя е спал?

— Извинете — промърмори на Джоузи и понечи да се шмугне в задната стаичка.

— Зле ли ви е?

Клоуи отново погледна към вратата. Джейк се приближаваше.

— Нищо ми няма, но искам да избегна срещата с един човек.

Джоузи се извърна:

— С Джейк Ярдли?

— Познавате ли го?

— Бегло. — Младата Чирини се обърна към щанда.

Клоуи не беше изненадана. През лятото Джейк почти всяка вечер присъстваше в местните телевизионни новини, защото бе прокурор по делото на Уейд Бийзли, обвинен в убийството на икономката си. В провинциалните градчета подобни сензационни дела напомнят увивно растение, чиито пипалца постепенно обхващат всички местни жители. Хората още спираха Джейк на улицата, интересуваха се какво е останало скрито от широката публика и дали Уейд Бийзли ще остане зад решетките до края на живота си.

— Той ми изневери — изтърси тя и осъзна, че за пръв път го изрича на глас.

— А! — промърмори Джоузи.

Клоуи изтича в складовото помещение. След като се отказа от следването заради заболяването на старците, които я бяха отгледали, тя

продаде фермата, за да ги настани в клиника. Нямаше къде да живее, затова тайно се нанесе в задната стаичка и спа там в продължение на шест месеца. Всичките ѝ пари отиваха за таксата в клиниката. Само Ханк я разкри, но не я издаде. Двата старци починаха през няколко месеца. Седмици преди смъртта на прабаба си Клоуи се запозна с Джейк и се вкопчи за него. Беше изгубила почти всичко, а той ѝ предлагаше толкова много. Чу го да я вика да излезе. После Джоузи подхвърли:

— Съмнявам се, че ще иска.

— Клоуи, ако не излезеш, ще дойда при теб! — провикна се той, без да обръща внимание на Джоузи.

Всеки миг щеше да се озове до нея. Тя се насили да запази самообладание. Джейк можеше да я накара да забрави, че постъпва отчаяно. Можеше да я накара да забрави всичко. И малкото помещение щеше да е тясно за онова, което се случваше при близостта им.

Температурата щеше да се повиши. Ледът щеше да се стопи, яйцата — да се изпържат в опаковките си. След като се случи няколко пъти, тя го помоли да не я доближава, когато е на работа, защото съсипваха продуктите.

Изминаха няколко секунди.

— Влизам! — провикна се той.

— Не! — отсече Джоузи. — Няма те работа там.

— Вие пък коя сте — попита той с „прокурорския“ си глас и сърцето на Клоуи се сви — младата Чирини не можеше да се мери с Джейк, когато влезеше в ролята на адвокат.

Само че за нейна изненада младата жена раздразнено изрече:

— Аз съм Джоузи Чирини, Джейк. Като бях шестгодишна, на коледното празненство на баба ти изядох и твоето парче торта, а ти се разциври.

— Джоузи! — възкликна той, сякаш едва сега паметта му се беше задействала. — Къде е майка ти? Какво търсиш тук?

— Помагам на една приятелка.

— Познавам всички приятелки на Кло.

— Може би само си въобразяваш. — Настъпи тишина, след няколко секунди Джоузи извика: — Той си отиде.

Клоуи излезе от склада. Чувстваше се като кръгла глупачка, упрекуваше се, че е постъпила детински, а не като зряла жена.

— Благодаря — измънка.

— Дано не сгафих... — Джоузи махна към Джейк, който вече прекосяваше фоайето на път към изхода на съдебната палата. Ръкавът ѝ се вдигна, тя погледна часовника си и възкликна: — Божичко! Закъснявам!

— Ще ви изпратя. — Клоуи ѝ подаде сандвича и тръгна с нея. Излязоха от сградата, лъхна ги студен въздух. Паркът пред Съдебната палата гъмжеше от хора, занимаващи се с последните приготовления за фестивала, който започваше тази вечер. При издигането на големите палатки се получаваше въздушен вихър, под чийто напор сухите листа се разпръскваха по тревата. От небето надвисваха светлосиви искрящи облаци. — Чакайте! — извика тя. Позадъхваше се, защото Джоузи почти тичаше. — Ще бъдете ли на откриването на фестивала довечера?

Джоузи намръщено се загледа в парка и отсече:

— Не! А вие?

— Винаги ходя. Тоест винаги ходех с Джейк. Ще отида, ако ми правите компания.

Погледите им се срещнаха. Бяха почти еднакви на ръст, очите и на двете бяха тъмнокафяви.

— Сигурно имате приятели, които да ви придружат.

— Всички ще ме разпитват за Джейк. Нещо ми подсказва, че вие няма да повдигнете въпроса.

— Естествено, защото не ме засяга.

— Ето! Вие сте най-подходяща.

Джоузи се позасмя и поклати глава:

— От дете не съм ходила на фестивала. — Сведе поглед и озадачено се намръщи. Наведе се и вдигна книгата, която лежеше на стъпалото. — Май е ваша, нали?

Клоуи въздъхна:

— Да... Благодаря.

— Не я ли оставихте току-що на щанда?

— Да. Вижте, смятам да отида на празненството. Нищо не съм правила без Джейк, но ще отгърна нова страница от живота си. Това ще е началото.

Джоузи я изглежда:

— Мислите ли, че ще му простите?

— Още не знам какво ще направя. — Тя пристъпи до големия контейнер за смет и запрати вътре „Научи се да прощаваш“. — Вижте, ще бъда до сцената към осем часа. Елате, ако размислите.

* * *

— Изяж го веднага! — нареди Джоузи, отвори вратата на дрешника и сложи плика пред Дела Лий, която седеше на спалния чувал. Още носеше короната и огърлиците, но днес беше облякла няколко блузи върху тениската си и май беше обула още едни джинси. Джоузи не беше сигурна какво точно прави неканената ѝ гостенка. Може би ѝ беше скучно. А може би мислеше, че единственият начин да си вземе всички дрехи е, като ги навлече една върху друга.

Само дето вече и дума не обелваше, че ще си тръгне. И може би така беше по-добре предвид на онова, което я чакаше в дома ѝ. Всъщност сякаш се чувстваше като у дома си в дрешника и не проявяваше желание поне да стане и да се поразтъпче. От друга страна, ако не беше натрапницата, самата Джоузи начаса щеше да пропълзи в тайното си убежище. Щеше да си хапне карамели и шоколадови бонбони с вишни, да почете любовен роман.

Тя свали дългото си сиво палто и късметлийския червен пуловер. Дали днес ѝ беше помогнал? Не знаеше. Чувстваше се объркана. Животът ѝ се променяше и макар че промените бяха незначителни, със сигурност я бяха изкарали от релси. Първо се появи Дела Лий. После се запозна с Клоуи. А пък Адам беше казал, че тя ухае на мента.

Беше усетил миризмата!

— Защо да бързам? — попита Дела Лий.

Джоузи пристъпи до кушетката, тапицирана в синьо, и сложи върху нея чантата, пуловера и палтото си.

— Прибрах сандвича в чантата си, за да не изстине, и майка ми май го подуши. — Тя се обърна и приглади косата си, разрошена от вятъра.

— И какво от това?

— Не искам да го види. Върнах се по-късно от обичайното и тя се беше разтревожила. Отгоре на всичко сигурно подозира, че тайно

вносям храна. Ще я поставя в неловко положение. Смятам, че и без това е имала достатъчно ядове с мен.

Всъщност непрекъснато тайно внасяше храна, само че досега никой не знаеше за прегрешението ѝ. Пазаруваше с дебитната си карта, така майка ѝ оставаше в неведение. И днес беше оставила в багажника на колата две-три пакетчета кокосови бонбони, шоколадови вафли и няколко симпатични бутилки с оранжада. Винаги изчакваше Маргарет да заспи и чак тогава занасяше покупките в стаята си. Хелена знаеше, че нощем Джоузи отива до колата си, но вероятно смяташе, че е нормално, затова след известно време, престана да ѝ предлага да носи пликовете ѝ. Само надничаше от стаята си, за да се увери, че е дъщерята на господарката, а не някой страшен среднощен крадец.

— Какво си направила, че да се срамува от теб? — подхвърли Дела Лий. — Както изглежда, май заради нея си се отказала да живееш нормално.

Джоузи поклати глава:

— Бях ужасно дете.

— И какво от това? — повтори Дела Лий.

— Длъжница съм ѝ. Пък и нямам други родственици, освен нея.

Неканената ѝ гостенка се засмя:

— Така си мислиш.

— За какво намекваш?

— За нищо. Пошегувах се. Чуй, миличка, свали майка си от пиедестала. Не е толкова безгрешна. И въобще не ѝ пука за теб. Навремето ти допусна същата грешка с баща си.

— Откъде знаеш?

— Целият град го знае. Ти го обожаваше.

— Да, обичах баща си. Сега остава да ме посъветваш да посещавам психотерапевт.

Вместо това Дела Лий каза:

— Благодаря за сандвича, но вече хапнах. — Остави плика на пода пред дрешника и добави: — Ти го изяж.

Джоузи се втренчи в плика. Знаеше, че ако изяде сандвича, ще се почувства и по-добре, и по-зле. Позната дилема. Никога не бе изпитала нещо, което да ѝ достави пълно удоволствие. Понякога се питаше дали такова нещо изобщо съществува.

Въздъхна и се приближи до дрешника. Седна на пода и разопакова сандвича:

— Днес си поговорих с Клоуи. Оказа се, че те помни — не ти знае името, но каза, че винаги си поръчвала такъв сандвич. И че винаги си излизала от съдебната зала по обвинения в нарушаване на обществения ред и проституция. — Отхапа от сандвича, без да погледне Дела Лий. След първата хапка винаги ѝ беше по-лесно. Нямаше връщане назад — сега трябваше да довърши сандвича.

— Бас държа, че високите ти морални принципи са били засегнати — изкиска се натрапницата.

— Стига глупости. — Джоузи най-сетне я погледна. — Наистина ли си проституирала?

— Спях с разни мъже, за да накарам Джулиан да ревнува. Е, понякога го правех и за пари. Представа си нямаш колко лесно ти се удават разни неща, които не си мислила, че ще правиш, ако забравиш самоуважението си. — Дела Лий се усмихна и небрежно махна с ръка, като видя изражението на Джоузи. — Стига на тази тема. Казваш, че Клоуи ме помни. Много мило. Не бях сигурна, че ще се сети за мен.

— Покани ме да отидем заедно на фестивала довечера.

— Върхът! Знаех, че ще си допаднете.

Джоузи отново отхапа от сандвича и заяви:

— Не мога да отида.

— Че защо? Сложи си любимия пуловер. Оня, дето току-що свали. Много ти отива. Отиди и виж какво ще стане.

Джоузи остави сандвича и се ококори:

— Мислиш, че пуловерът ми отива, така ли?

— Естествено. Мисля и още нещо — че умираш да отидеш. — Тя се приведе, косата ѝ се разпиля на раменете и от нея лъхна на застояла речна вода. — Иди на купона, а после ще ми разкажеш всичко от игла до конец. Имам план за теб.

— Дела Лий, ти живееш в дрешника ми, изнудваш ме заради тайния ми склад, в момента си навлякла поне шестнайсет блузи, а твърдиш, че аз съм загазила. Измисли план за себе си.

Дела Лий поклати глава:

— Отдавна съм вдигнала ръце от себе си. Обаче за теб още има надежда.

Джоузи се приближи до сцената. Традиционният конкурс за най-привлекателен плешив мъж беше приключил, на сцената се настаняваха оркестрантите. Публиката се състоеше главно от младежи, които се разхождаха на групички, смееха се, отпиваха от бирата в пластмасови чаши и чакаха да започне концертът. Тя веднага забеляза Клоуи — под светлината на лампичките на сценичната рампа червеникавата ѝ коса приличаше на канелен захарен памук. Стоеше до будката на ски курорта „Балд Слоуп“, където се раздаваха безплатни билети за лифта, компактдискове и скиорски шапки с емблемата на курорта.

Джоузи тръгна към нея. Знаеше, че никой не ѝ обръща внимание. Може би защото по настояване на Дела Лий беше разпуснала косата си и беше използвала гримове ѝ.

Беше гримирана! Още не вярваше, че го е направила.

Като момиче експериментираше в стаята си с червилата и ружовете, които незабелязано вземаше от тоалетката на Маргарет, опитвайки се да стане красива като нея. Само че за пръв път се появяваше на обществено място гримирана. Майка ѝ твърдеше, че с тази бяла кожа и тъмна коса ще изглежда вулгарно, ако носи грим. А Чирини не бяха вулгарни.

Затова бе решила да скрие от Маргарет, че ще отиде на празненството. Беше изчакала сънотворното да подейства и Маргарет да заспи дълбоко. Не че вършеше нещо нередно. Може би майка ѝ нямаше да ѝ забрани да отиде. Но със сигурност самата тя щеше да се чувства гузна, а Маргарет щеше да ѝ чете конско.

Тъкмо днес не беше в настроение да слуша критиките на майка си.

Да му се не види, вече беше на двасет и седем. Бе нелепо на тази възраст да се измъква тайно от дома си.

Нелепо, но факт.

Най-сетне си проби път до Клоуи, която толкова се зарадва, като я видя, че ѝ заговори на „ти“:

— Джоузи! Вече си мислех, че няма да дойдеш. — Отстъпи крачка назад и я изгледа. — Божичко! Изглеждаш страхотно!

Тя смутено докосна страната си и промърмори:

— По принцип не се гримирам.

— И грешиш. Прическата, гримът... толкова ти отиват.

Джоузи се поколеба, прибра зад ушите си буйните си къдрици и внезапно се поуспокои.

— Какво ще правим сега? — попита.

— Да пием ли по бира?

— Бира. — Тя леко се усмихна. — Добре.

— Защо се усмихваш?

— Един човек много ще се забавлява, като му разкажа какво съм правила.

След като си взеха бира, Клоуи подхвърли:

— Искаш ли да си вземем нещо за хапване?

Джоузи не отговори, защото никога не би признала, че изпитва глад, но другата жена вече вървеше към павилионите, където се предлагаха топли храни, затова я последва. Лъхна я топлата ароматна пара от казаните, в които се пържеха понички. Ухаеше на ванилено тесто за кейк, което човек облизва от лъжицата.

Като малка никога не се доближаваше до павилионите за храна. По време на конкурса за плешивци винаги седеше с баща си на масата на съдиите, после шофьорът я закарваше вкъщи. Маргарет неизменно я посрещаше на вратата и започваше да я разпитва дали баща ѝ я е представил на всички, целият град ли ги е видял заедно. Беше обсебена от мисълта, че Марко трябва да докаже колко се гордее с единственото си дете, въпреки че самата тя не можеше да го стори.

С Клоуи си взеха карамелизирани ябълки и фъстъчени сладки, приготвени от дребнички старици, числящи се към църковните групи, между които имаше непрекъснато съревнование. Постепенно тя се успокои. Никой не я гледаше. Хранеше се на обществено място, но не се притесняваше. Всъщност ѝ беше хубаво. Не, чувстваше се прекрасно. Може би заради храната. Може би защото постъпваше като нормален човек.

Едва сега се осмели да се огледа и видя мнозина познати, но май никой не позна нея. С Клоуи беше тъкмо обратното. Хората непрекъснато я спираха да си поговорят. Сред тях бяха съученичката ѝ Британи и Джун, с която в гимназията работели като почасови детегледачки, а някоя си Филипа я покани на гости заедно с

приятелката ѝ. Джоузи беше въодушевена — струваше ѝ се, че ѝ е даден ключ към тайна самоличност, към неограничена власт. Никой не подозираше, че е дъщерята на всесилния Марко Чирини. Сега беше само Джоузи, приятелката на Клоуи. Можеше да се тъпче и никой да не я погледне накриво, като че ли е извършила нещо срамно.

Купи си захарен памук и двете с Клоуи тръгнаха между будките, в които жителите на Балд Слоуп продаваха дървени купи за салата и бурканчета с туршия от динени кори, които бяха приготвяли цяло лято. От небето се заспускаха снежинки и като котенца се заумилкваха около краката на хората. Беше вълшебен свят, все едно излязъл от онези стъклени кълба, в които при разклащането им се разразява снежна буря.

Тъкмо щяха да тръгнат обратно към сцената, за да слушат оркестъра, но някой извика Клоуи и двете едновременно се обърнаха.

Джейк Ярдли стоеше под разноцветните лампички над пътеката, оформена от павилиончетата на занаятчиите. Минувачите го заобикаляха и любопитно го зяпаха. Имаше защо. Беше магнетичен, с умни и пронизващи зелени очи, типични за мъжете от тази фамилия. Мълвеше се, че погледне ли те един Ярдли, веднага разбира какво се върти в главата ти. Членовете на тази фамилия общуваха със семейство Чирини — и двете семейства бяха богати и притежаваха големи имоти в града. Джейк обаче беше с няколко години по-голям от Джоузи и бе посещавал училища с пансион, докато тя имаше частни учители, посещаващи дома ѝ, ето защо като деца се познаваха много бегло. Ако случайно се засечаха на някое обществено място или по време на лятната почивка, Джоузи се удивляваше от очите му, от учтивите му маниери и от това как той винаги се подчиняваше на родителите си. Не беше общувала с деца на нейната възраст, затова смяташе, че е съвсем нормално да го удари, за да привлече вниманието му и да го накара да я погледне. Като по-малък Джейк се разплакваше. След като поотрасна, започна да я гледа с такова съжаление, че тя бързаше да избяга.

— Кло, моля те! — отчаяно извика той.

— Да му се не види! Мислех, че няма да дойде. И подозирам, че е прекалил с алкохола — прошепна Клоуи и задърпа след себе си Джоузи, като от време на време се обръщаше. — Слава богу, че поне Адам е с него.

Джоузи спря и се обърна, сякаш се подчиняваше на команда на хипнотизатор. Адам се опитваше да усмири приятеля си, беше застанал пред него и го побутваше назад. Джейк посочи към Клоуи и той извърна глава. Вкамени се и зяпна от изумление. Беше видял Джоузи. Тя се запита дали я е познал. И какво означаваше погледът му? Мъжете не я зяпаха така. Нито пък Адам. Представителите на силния пол измерваха с поглед жени като Дела Лий и Клоуи, а не като нея. Тя наведе глава, опитвайки се да се види през очите на Адам. Зърна само червения си пуловер, но иначе почти беше скрита от грамадното кълбо захарен памук, което държеше. Побърза да го скрие зад гърба си, само че беше прекалено късно. Той вече се беше обърнал и дърпаше Джейк след себе си.

— Откога е така? — подхвърли Клоуи.

Джоузи се извърна и видя, че новата ѝ приятелка замислено я наблюдава.

— Моля?

— Откога си влюбена в Адам?

Тя измъкна иззад гърба си ръката, с която стискаше захарния памук, и промърмори:

— На челото ли ми е написано?

Клоуи се усмихна, но не отговори.

— От първия миг, в който го видях — прошепна Джоузи.

— Струва ми се, че той не знае.

— Разбира се, че не знае.

Клоуи я хвана под ръка:

— Да вървим.

Докато крачеха към сцената, Джоузи хвърли глупавия захарен памук. Това беше залъгалка за деца, възрастните не си купуваха захарен памук.

Двете си запробиваха път през множеството. За пръв път в живота си тя изпитваше нещо подобно — сякаш бе обвита от топла човешка вълна. Отначало се изплаши, че ще я разделят с Клоуи или че ще се задуши. Ала след малко почувства, че се движи като вода по течението.

Беше прекрасно!

Оркестърът гърмеше толкова силно, че земята под краката ѝ вибрираше. Години наред вечер в леглото бе слушала музиката,

изпълнявана на фестивала, но и през ум не ѝ беше минавало, че някога ще се озове до сцената.

След около час внезапно престана да се движи с тълпата. Усети, че Адам е наблизил още преди той да проговори.

— Клоуи?

Тя леко извърна глава, промърмори „Адам!“ и отново се загледа към сцената.

— Заведох го вкъщи. — Той говореше високо, за да го чуят. — В моята къща. Беше се понапил. Не иска да те притиска, повярвай ми. Чувства се ужасно заради онази случка.

— Радвам се.

Адам любопитно изгледа Джоузи:

— Здравей.

— Здравсти, Адам. — Тя се обърна към сцената, но усещаше всяко негово движение. Сега той стоеше точно зад нея.

Цялата настръхна, сякаш я прониза електрически ток. Ако леко се наведеше назад, щеше да го докосне. Затвори очи и се запита какво ли ще е, ако Адам я прегърне през кръста. Изпита страстно желание, което обикновено свързваше с храната. Внезапно съжали, че е хвърлила захарния памук.

Почувства как той пристъпи по-близо до нея. Въобразяваше ли си, или Адам се беше привел да помирише косата ѝ?

Отвори очи.

Той наистина вдъхваше аромата ѝ.

„Боже мили!“ — помисли си. Животът ѝ бе станал толкова необикновен, откакто Дела Лий се появи в дрешника ѝ. Наистина ли всичко това се случваше с нея, или беше плод на фантазията ѝ? Ами ако полудяваше?

Страхът бе така реален, че тя рязко се извърна да провери дали той е зад нея.

И се блъсна в гърдите му.

Адам я хвана за раменете, за да ѝ помогне да запази равновесие, и тя вдигна поглед към лицето му. Сините му очи сякаш бяха изсветлели от прекомерното виждане в слънцето. Пухкави снежинки бяха накацали върху чупливата му руса коса. Джоузи знаеше, че ако косата му се намокри, веднага се накъдря — години наред го беше наблюдавала как под дъжда се приближава до верандата ѝ. Струваше ѝ

се, че му харесва, когато вали, а тук, под падащия сняг, той беше в стихията си.

Джоузи веднага му обърна гръб и ръцете му се плъзнаха от раменете ѝ. Тя се наведе и прошепна на Клоуи:

— Тръгвам си.

Новата ѝ приятелка озадачено я изглежда, извърна очи към Адам, после отново към нея:

— Зле ли ти е?

— Нищо ми няма. Време е да тръгвам.

— Добре. Адам, ще я изпратиш ли до колата ѝ?

— Не! — отчаяно възкликна Джоузи, после се насили да се усмихна. Двамата я гледаха, сякаш беше обезумяла. — Не е необходимо. Честна дума. И сама ще стигна. До колата. Благодаря. До скоро.

„Тъпачка, тъпачка, тъпачка!“ — повтаряше си, докато се отдалечаваше.

* * *

Адам и Клоуи се взираха след нея до мига, в който тя се изгуби сред човешкия нравуник.

— Знаеш какво се случи, нали? — подхвърли тя.

Адам поклати глава:

— Нищо. Джоузи е малко особена.

— Влюбена е в теб.

Той се облещи:

— Моля?

— Джоузи Чирини е влюбена в теб — извика Клоуи, все едно първия път музиката беше заглушила гласа ѝ. Много добре знаеше, че я е чул. Само че не ѝ вярваше.

— Глупости!

— Тя ми призна. Каза, че се е влюбила в теб от първия миг, в който те е видяла. Поне веднъж приеми истината, Адам. Планината не е убила либидото ти. Не пропускай тази възможност. Защо мъжете винаги оплескват нещата? — Клоуи му обърна гръб и се отдалечи.

Той я проследи с поглед, без да помръдне. Беше поразен.

Открай време му допаднаше уханието, което се излъчваше от Джоузи. Спомни си как тази вечер беше разпуснала къдравата си черна коса и колко ѝ отиваше прилепналият червен пуловер, с който я беше виждал безброй пъти, защото червеният цвят драматично контрастираше с бялото ѝ лице. И не беше единственият мъж, който днес я беше забелязал.

Беше готов да се обзаложи, че се е гримирала.

Заради него ли?

Ненадейно се почувства несигурен — усещане, което го измъчваше винаги, когато трябваше да рискува.

Проклятие!

Кракът го болеше.

Време беше да си върви у дома.

* * *

На другата сутрин Адам стана от сън и отиде в кухнята на малката си къща досами сградата на гимназията. Няколко месеца беше търсил жилище с подходящия изглед. Искаше да вижда през прозорците планината Балд Слоуп, сякаш бе длъжен да я държи под око.

Брат му Брет, който бе доволен, че Адам поне е престанал да рискува живота си, му телефонираше всяка седмица и казваше едно и също:

— Защо Балд Слоуп? Вратата на семейния дом винаги е отворена за теб. Напусни това забутано градче и се прибери вкъщи.

Още беше замаян от съня, но побърза да си приготви силно горчиво кафе, подходящо за утрини като тази, когато в крака му сякаш бяха забили нажежен ръжен. Беше израснал сред суровата природа на Сиера Невада. Като гимназист беше участвал в състезания по спускане със ски. Обичаше студа и обожаваше снега, но сега си плащаше, задето предишната вечер се беше изкушил да остане по-дълго под падащите пухкави снежинки. Поредното удоволствие, което планината му беше отнела. Всеки ден се събуждаше с мисълта как му е отнела самоуважението, а болката в крака непрестанно му напомняше какво получаваш, когато предизвикваш съдбата към разплата. Така или иначе

времето на рисковете беше отминало. Заживял беше в подножието на планината, която го беше сломила. Сега беше в безопасност. Докато живееше тук, щеше да е далеч от изкушенията, от скоковете от високи скали, от плуването в бурни океани.

Знаеше, че не може да поднови адвокатската си практика. Брат му, който беше с десет години по-голям от него, беше основал юридическата фирма и само чакаше Адам да се дипломира. Само че той ненавиждаше професията си. За него правото бе само начин за изкарване на средствата, необходими за приключенията му по време на отпуската.

След злополуката не знаеше какво да прави, затова остана на същото място. Нищо лошо нямаше да му се случи, ако мируваше, нали така?

Сепна се, като чу по стълбището тежките стъпки на Джейк. Трудно му беше да свикне да живее със съквартирант. Обаче Джейк му допаднаше въпреки професията му. Трудно бе да не го харесваш, въпреки че отначало Адам упорито се противопоставяше на симпатията към него. След злополуката не искаше да има приятели, единственото му желание беше да остане сам. Само че скоро установи, че заради Джейк и Клоуи си струва да се погребеш в забутаното планинско градче.

Обърна се да го погледне и отбеляза:

— Изглеждаш кошмарно.

— Слава богу, мислех, че откачам и съм си въобразил случилото се снощи. Я кажи, много ли се изложих?

— Не помниш ли рокерите и как им направи стриптийз в бара? Ами игуаната? Стегни се, братле. Кажи, че помниш игуаната!

— Ха-ха, много смешно! Голям шегаджия си. Помня, че я видях. Вървах след нея. Тя бягаше ли?

— Отдалечаваше се.

— С кого беше?

Адам се обърна да вземе от аптеката шишенце с тилебол.

— С жена на име Джоузи Чирини.

— А, да. Никога не е споменавала, че се познават.

Адам, все още с гръб към приятеля си, зачака той да каже още нещо за Джоузи, ала онзи само попита:

— Нали не разговарях с Клоуи? Не изтърсих някоя глупост?

— Не. — Адам изгълта три таблетки и се обърна.

— Искам да ѝ се извиня.

— Снощи се върнах и ѝ обясних всичко.

— Благодаря, приятел.

Адам се облегна на кухненския плот:

— Ще ти задам един въпрос.

— Дано не е труден. — Джейк пристъпи до кафеварката и си наля една чаша. — Главата ми ще се пръсне.

— Защо ѝ каза? Случи се преди три месеца. Тя дори не подозираше.

— Говориш като баща ми. — Джейк отпи от кафето и се намръщи. Остави чашата, прокара длани по наболата си брада. — Казах ѝ именно защото не подозираше — промърмори най-накрая. — Имаше ми доверие, а пък аз я измавих. И се преструвах, че нищо не се е случило. Сякаш се бях измъкнал сух от водата. Но една сутрин тя вдигна към мен доверчивите си очи и ми прошепна, че не може да си представи живота с друг мъж. Не заслужавам момиче като Клоуи.

Адам скръсти ръце на гърдите си:

— Да видим дали съм те разбрал правилно. Признал си, за да се накажеш. Все едно не е имало друг начин, освен да ѝ причиниш болка.

— Не твърдя, че постъпих правилно. Обичам Клоуи. Невероятно е, че ѝ изневерих. Ще ми се да имаше начин да залича стореното. Ще ми се никога да не се беше случвало.

Адам поклати глава. Ако зависеше от него, нямаше да каже на брат си за злополуката. Обаче известно време животът му беше висял на косъм, затова от болницата се бяха свързали с Брет, най-близкия му родственик. Сега му беше съдено да не забрави кошмара. Понякога не бива да споделяш болката. Понякога е по-добре да я понасяш в самота.

— Голям глупак си, да знаеш.

— Знам.

* * *

В понеделник пощенските пратки винаги бяха повече. Ето защо Адам стигна със закъснение до квартала на семейство Чирини. Досега не беше обръщал внимание, че вижда Джоузи почти всеки ден, че тя

сякаш винаги усеща приближаването му. Тръгна по алеята към красивата викторианска постройка и за пореден път си каза, че тя изпъква сред другите къщи като голям син палец. Завесите не помръдваха. Какво ли правеше по цял ден Джоузи между тези стени?

Докато се изкачваше по стъпалата, входната врата се отвори и Джоузи застана на прага като привидение с черна рокля. Днес не беше с червения пуловер, което донякъде го успокои. Ала когато я наближи, усети аромата на мента, излъчващ се от нея. Да му се не види, ухаеше вълшебно! Видеше ли я, неизменно се усмихваше и си спомняше неща, за които не беше мислил от години — отдавна отминали Коледи, за това как пиеше горещ шоколад със семейството си и холандски джин в бара на планинския хотел. Той стигна до най-горното стъпало и спря.

— Здравей, Адам.

— Здравсти — колебливо изрече той и ѝ подаде пощата.

— Благодаря.

— За нищо. — Той се запита дали е направил нещо, с което да я подведе. Ами да, дори усмивката би могла да се изтълкува погрешно. Усмивката му помръкна. Почувства се неловко, затова безмълвно се извърна и се отдалечи.

Джоузи се изненада от реакцията му. Погледа го, докато той прекоси улицата, после влезе обратно в къщата.

Адам влезе в двора на семейство Фъргюсън и мислено се упрекна за поведението си. Нямаше намерение да я наскърби. От друга страна, не желаше онова, което искаше тя... каквото и да беше. Всъщност какво искаше Джоузи?

Госпожа Фъргюсън, дебелана на около шейсет, подрязваше с ножичка за маникюр тревата от двете страни на алеята за коли. Носеше дебела вълнена жилетка, закопчана догоре, и розови ръкавици с отрязани пръсти. Беше заядлива жена. Съпругът ѝ бягаше от нея и прекарваше дните си в така наречения си клуб, който всъщност беше магазин за цигарени изделия в центъра на града. Едва след година Адам се научи да угажда на дребнавите ѝ изисквания — да прикрепва брошурите и каталозите с ластик, писмата да са отделно. И да не оставя в пощенската кутия двете купчинки една върху друга, а редом.

— Здравейте, госпожо Фъргюсън — провикна се той, отвори кутията и се захвана да подреди пощата.

— Радвам се да те видя, Адам — подхвърли тя. — Повтаря се всеки ден.

Той спря и посегна да извади от чантата си пощата за съседните къщи.

— Прощавайте, за какво говорите? — попита разсеяно.

— За Джоузи. Всеки ден те дебне от прозореца.

Адам вдигна очи.

— Свястно момиче е. — Госпожа Фъргюсън изпъшка и бавно се изправи. — Жалко, че никой не го забелязва.

— За какво намеквате?

— Ти не си тукашен. Не знаеш каква беше Джоузи като малка.

— И каква по-точно?

— Най-проклетото, най-невъзпитаното и най-нещастното дете, което съм виждала. Щом не ѝ угодяха за нещо, изпадаше в истерия и така крещеше, че я чувах, без да изляза от къщи. Подозирам, че тогава изпочупи всички сервиси и статуетки на майка си. Да не говорим колко често я прихващаше на обществени места. Няма магазин в града, чийто собственик да не помни капризите и кражбите ѝ. Тя крадеше сладкиши. Подчиняваше се само на баща си, обаче той почти не се свърташе у дома и всичко се струпваше на бедната Маргарет. Затова тя не пусна Джоузи на училище, а ѝ взе частни учители да ѝ преподават у дома.

— Не може да бъде! Джоузи? — невярващо попита Адам.

— Имаш право да се учудваш. Ако не я бях виждала толкова много пъти, и аз нямаше да повярвам. Тя порасна и стана мило и възпитано момиче. Обаче изглежда тъжна, не мислиш ли? Напомня ми за Рапунцел. Онази... от приказката. Джоузи излиза от къщи само да закара майка си я в клуба, я на лекар или на фризьор, или да изпълни поръчките ѝ.

„Не е вярно — помисли си Адам. — Излиза и по други поводи.“

Обърна се и отново разгледа къщата ѝ; не искаше да проявява любопитство, но нещо отвътре го глождеше.

Знаеше, че Рапунцел тайно излиза от замъка.

ПЕТА ГЛАВА

ЛИМОНОВ КОКТЕЙЛ

Джоузи занесе писмата на майка си, после изтича в стаята си и застана до прозореца. Адам още беше в двора на семейство Фъргюсън. Внезапно се обърна и се загледа в нейната къща. Тя стреснато ахна и отскочи назад.

Адам се държеше странно; мъчеше я лошото предчувствие, че по някакъв начин необичайното му поведение е свързано с петъчната вечер. Имаха си установени традиции, тя ги беше нарушила и го беше подплашила. Донякъде се радваше, че я е видял в различна светлина, но повече се страхуваше да не загуби онова, което съществуваше помежду им. Приблужи се до дрешника и отвори вратата.

— Не ми давай повече съвети! — промърмори.

Дела Лий преглеждаше една от тетрадките в кашончето. Още носеше своите дрехи. Днес беше прибрала косата си на кок, придържан от короната. Тя вдигна поглед и попита:

— Какво каза?

— Казах да не ме съветваш повече! Престани да ми помагаш! Не ми харесва как действа планът ти.

— Защо?

— Защото Адам се държи странно — отвърна Джоузи. — Ако не ме беше подтикнала да изляза в петък вечерта, нямаше да го срещна на фестивала и... да го изплаша.

— Да не си го опипала, където не трябва? Не съм ти казала да го правиш.

— Не говори глупости! Откъде ти дойде на ума?

Дела Лий затвори тетрадката и се почеса по челото. С всеки изминал ден ставаше все по-бледа, лицето ѝ беше станало почти прозрачно. Джоузи се питаше дали неканената ѝ гостенка не се е разболяла, след като е влизала в реката в този студ. Така ѝ се падаше. Кой плува през ноември в река Грийн Коув?

— Тогава как си го изплашила?

— Като излязох от тази стая гримирана и с разпусната коса.

— Божичко! Значи той е разбрал, че си жена. Ами ако се разчуе? Какво ще правиш, когато хората започнат да се държат с теб като със зрял човек, а не като с десетгодишна хлапачка?

— Няма да се случи — изсумтя Джоузи.

— Точно така. Първо ще престанеш да се държиш като десетгодишна.

Джоузи се навъси, после плъзна встрани тайната врата в дъното на дрешника. Взе блокче бял шоколад, пакет пуканки с фъстъчено масло и опаковка шоколадови ролца.

Дела Лий се беше облегнала назад и я наблюдаваше. След малко изпъна гръб и заяви:

— Тъкмо за това ми е думата. Този твой склад изисква грижливо планиране. Подозирам, че поне няколко години си трупала запасите. Да ти кажа ли нещо? Този твой дрешник е мечтата на всяко стеснително и шишкаво дете в Америка.

Джоузи отиде до бюрото си и седна.

— Всяко шишкаво и стеснително дете в Америка мечтае в дрешника му да живее жена на средна възраст, така ли? Не знаех.

— Не съм на средна възраст! — обиди се натрапницата. — Мисълта ми беше, че ако беше отделила на външността си времето, което си отделила за зареждане на тайния склад, може би твоят пощальон нямаше да те зяпа като извънземно всеки път, когато те види на обществено място.

— Поучаваш ме, сякаш не знам какво ми куца. — Джоузи разкъса плика с пуканките. — Обаче аз знам, което означава, че нямам желание да променям живота си. И така ми е добре.

— Умиращ по малко всеки ден! — възкликна Дела Лий, а тя така се стресна, че забрави да натика в устата си шепата пуканки. — Ще загинеш, повярвай ми. Ще се случи, ако не предприемеш нещо. Знам го от опит. Загубих себе си, докато търсех щастие в хора, които не ме обичаха.

Джоузи се поколеба, загледа се в пуканките в шепата си, въздъхна и ги напъха в устата си. След първата хапка винаги беше по-лесно. Сдъвка ги и преглътна. Изведнъж се почувства по-добре.

— Може би не го осъзнаваш, но тъкмо ти нямаш право да даваш съвети относно мъжете — заяви. — Отказвам да те слушам.

— Греша — настоя Дела Лий. — Ако не разбереш къде греша, никога няма да имаш солидна връзка с някого. Аз съм спец по грешките.

Джоузи се завъртя на стола и я погледна:

— Добре. Ще те послушам още веднъж. Само веднъж. После ще ме оставиш на мира. Затова гледай съветът да е полезен.

— Само още един съвет, така ли? Егати, направо ме уби. — Дела Лий се позамисли, после зараказва: — С Джулиан се запознахме в един бар. Бях там с колежки от закусвалнята. По това време ходех с един тип, мой клиент, затова не търсех ново гадже. Не, лъжа. Винаги търсех друг мъж. Това беше първата ми грешка. Като зърнах Джулиан, дъхът ми спря. Той тръгна към мен. Почувствах се така, сякаш умирам — разтреперих се, краката ми се подкосиха, зави ми се свят. Обаче щом Джулиан ме доближи, усетих, че всичко е наред. Позволих му да открадне сърцето ми още преди да напуснем бара. Грешка номер две. Същата нощ правихме секс и преживяването беше невероятно. След два дни той се пренесе при мен. Грешка номер три. — Тя печално се усмихна. — Джулиан е в стихията си, когато е в някой бар. Действа толкова подмолно и ловко, че не осъзнаваш какво се случва. Все едно е паяк. Разбираш, че си впримчена в мрежата му, едва когато е прекалено късно. Може би затова толкова си паснахме. Той не се беше сблъсквал с друг паяк, докато не срещна мен.

Джоузи очакваше Дела Лий да продължи, но натрапницата изглеждаше доволна като човек, доказал тезата си, затова самата тя наруши мълчанието:

— Да видим дали съм те разбрала правилно. Последният ти и най-ценен съвет е да не се влюбвам в Джулиан, така ли?

Дела Лий сви рамене:

— Съжалявам, че навремето никой не ме посъветва същото.

* * *

Клоуи помнеше какво ѝ бе разказал Джейк за първата си година в училището с пансион. Бил измъчван от носталгия по дома и се привързал към някаква бездомна котка, която се промъквала в трапезарията. Всеки ден ѝ предлагал наденичка или яйце от закуската

си и салам или сандвич от обяда си. Всеки ден тя бягала от него. Обаче Джейк не се отказал. Дори когато бил болен от грип, тайно излизал от лечебницата, за да храни котката. Често я наблюдавал през прозореца на класната стая и дори написал за нея стихотворение, което изпратил на майка си. След три месеца най-сетне животното огладняло дотолкова, че да му се довери. И през ум не му минавало, че това няма да се случи. Кой друг би й предложил толкова много?

През двата почивни дни, докато беше сама в жилището си, Клоуи няколко пъти понечи да извика Джейк, за да му каже, че по телевизията дават хубав филм, или да го попита за дума от кръстословицата, която решаваше. В неделя вечерта й хрумна, че именно това беше целта му. „Не иска да те притиска“ — бе казал Адам. Точно така, оставяше й достатъчно свобода, за да проумее, че не може без него. Тя беше като онази котка, която все повече огладнявала. Постъпваше тъкмо както Джейк бе предвидил, уверен, че все някога тя ще се върне при него.

Кой друг би й предложил толкова много?

Клоуи знаеше, че след работа неговите колеги редовно ходят да пийнат по нещо в „Джигъри“ — заведение, което се намирало на площада срещу Съдебната палата. Джейк нямаше да е там в понеделник, понеже тогава вечеряше с родителите си; ето защо тя реши да отиде в бара тъкмо тогава. Искаше колегите му да я видят. Искаше да му внуши, че е щастлива и без него. И евентуално да изкопчи информация. Човъркаше я мисълта за жената, която беше съсипала живота й. Щеше да подхвърли уж небрежно: „Кой беше на празненството по случай спечелването на делото «Бийзли»?“

В понеделник след работа се прибра у дома, преоблече се и старателно се гримира. Искаше да изглежда добре, но не и сякаш се престарава. Отне й доста време, докато постигне желания резултат. След няколко часа влезе в „Джигъри“. Вълнуваше се, същевременно изпитваше неочаквана самоувереност. Пристъпи до бара и се огледа... след миг разбра, че не вижда нито един познат. Положила беше толкова усилия да се подготви, но беше дошла прекалено късно. Почувства се обезкуражена, затова поръча на бармана коктейл с лимон.

Почувства погледа на непознатия още преди да забележи самия него. Усещането бе като да почувстваш дъжда във въздуха, преди да завали. Озърна се и го видя — седеше в другия край на бара и се

взираше в нея. Беше неземно красив, сякаш лицето му бе нарисувано с молив; всяка линия бе съвършена, всяко неясно очертание — преднамерено. Клоуи дори се стресна, когато непознатият се изправи, доказвайки, че е човек от плът и кръв. Той взе питието си и се приближи до нея.

Клоуи не откъсваше поглед от него; внезапно се задъха, макар да не знаеше защо.

— Не искам да нахалствам — промърмори той. В мелодичния му глас сякаш се съчетаваха всичките ѝ любими песни. — Кълна се, че не се опитвам да ви свалям. Ще ми разрешите ли да седна до вас? Имам среща с приятели, а вратата се вижда само от тук.

Тя най-сетне си пое дъх. Какво ѝ ставаше? Защо ос изпаднала в паника? И друг път към нея се бяха присламчвали непознати мъже. Жалко, че наблизко не седеше някой колега на Джейк, за да му докладва какво е видял.

— Заповядайте — промърмори.

Той седна на столчето до нея и попита:

— Добре ли сте?

— Много съм добре — отвърна тя, понеже не искаше да признае, че се чувства така, сякаш са ѝ отрязали лявата ръка. Не искаше да признае страха си, че не може да живее сама. Затова предпочиташе баналното „много съм добре“. Така отговори на охранителя Ханк, на всички, които ѝ телефонираха през двата почивни дни, и на бащата на Джейк, който днес се беше отбил в малкото ѝ кафене. По-възрастният Ярдли толкова приличаше на сина си — и двамата имаха невероятни светлозелени очи, — че тя машинално се отдръпна от него, докато на практика се озова в склада. — Защо питате?

— Първо, заради изражението ви. И второ, заради книгата. — Непознатият посочи към плота, без да откъсва поглед от нея.

Тя най-сетне се изтръгна от капана на очите му и видя до чашата си томче, озаглавено „Как всяко момиче да задържи гаджето си“. Изглеждаше нова-новеничка като всички книги, които идваха при нея, само че беше старо издание. На корицата се виждаше млада жена, издокарана по модата от петдесетте с пола с обръч, обувки с висок ток и престилчица като на сервитьорка. Тя поднасяше кафе на младеж, който четеше вестник, седнал до камината в помещение, напомнящо дневна.

— А, тази ли? — усмихна се Клоуи, сякаш бе съвсем естествено да носиш наръчник за самопомощ, когато отиваш на бар. Сетне сложи обратно книгата, за да скрие заглавието.

— Страхуваш се да не загубиш гаджето си, така ли? — тихо попита непознатият. — Прощавай, че ти говоря на „ти“. И не ми отговаряй, ако не искаш.

— Ами... — подхвана Клоуи. Да му се не види! Проклетите книги бяха полудели. Точно така! Ако не бяха те, сега нямаше да разговаря с абсолютно непознат човек и да му довери тайната си. — Миналата седмица научих, че моят приятел ми е изневерил.

— Гадост! — Той извърна поглед и отпи от халбата с бира. — Май и двамата ни е сполетяла еднаква участ. Преди седмица гаджето ми офейка, без да каже и дума.

— Гадост!

Непознатият се усмихна и промърмори:

— Щом си тук, едва ли вземаш насериозно тази книга.

— Щом си тук, едва ли мислиш, че приятелката ти ще се върне.

— Някой ти разбива сърцето. Не можеш да сториш друго, освен да чакаш раните да заздравеят. Алкохолът помага. Също и споделянето с някого.

Тя сякаш чакаше тъкмо тези насърчителни думи.

— Искам да знам коя е била любовницата — процеди и се приведе към него. Той сякаш я притегляше с магнит, както мъж притегля жена в прегръдките си... а дори не я докосваше. — Искам да разбера с коя е спал. Обсебена съм от тази мисъл. Знам само, че преди три месеца тя е присъствала на някакво служебно празненство и тогава се е случило... онова. Негови колеги често идват тук. Канех се да ги разпитам, обаче закъснях и са си отишли.

Непознатият окуражително кимна, после попита:

— За адвокатите ли става дума?

— Служителите от прокуратурата.

— Ето какво — ще поразпитам тук-там. Да видим какво ще науча.

Предложението му я порази, но тя го прие, без да възрази. Близостта на този човек я зашеметяваше, мислите ѝ се объркваха, но това ѝ носеше облекчение.

— Досега не съм те виждала тук — промълви.

— И аз те виждам за пръв път. Идвам само през почивните дни. Тази вечер направих изключение заради едни приятели. — Той погледна към вратата на заведението. Грабна чашата си, слезе от високото столче и добави: — Ето ги и тях. Слушай, ако пак ти се прииска да поговорим, знаеш къде да ме намериш.

Клоуи се завъртя на столчето, за да проследи с поглед непознатия. Знаеше, че косата му е вързана на опашка, но разбра колко е дълга едва когато той ѝ обърна гръб. Беше мека като коприна. Внезапно ѝ се прииска да я докосне.

— Чакай! Как се казваш?

Той се поизвърна и се усмихна. Не ѝ намигна, както би сторил някой простак.

— Джулиан — каза и се отдалечи.

* * *

Мобилният телефон на Джейк извънх тѣкмо когато майка му поднесе коктейлите. Отдавна не беше вечерял сам с родителите си. Докато седеше в дневната, без Клоуи да е до него, се почувства като отворена рана, която майка му искаше да превърже, но в която баща му непрекъснато бъркаше с прѣст. Той беше единственият син на Кайл и Фейт Ярдли. Като малѣк майка му непрекъснато го глезеше. Поведѣ истинска война с баща му да не го изпраща в училище с пансион, но Кайл искаше синѣт му да стане независим и с тѣвѣрд характер, което нямаше да се случи, ако момчето останѣше вързано за полата на Фейт. За разлика от съпругата си той се дѣржеше почти сурово със сина си, спазвайки традицията на поколения зеленооки мѣже от фамилията Ярдли, които криѣха обичта към момчетата си. Непрестанно му повтаряше: „Можеш и по-добре. Способен си на повече!“

— Миличѣк, знаеш, че предпочитам да не вдигаш телефона си, докато си тук. И без това те виждаме доста рядко — престорено строго подхвърли Фейт.

Той остави чашата си на масичката и извади мобилния от джоба си:

— Може да ме търсят по работа.

Надяваше се наистина да му звънят от прокуратурата. Родителите му знаеха за проблемите му с Клоуи. Щеше да почувства облекчение, ако не му се наложеше да говори с тях по този въпрос под съпровода на приборите за хранене, потракващи по скъпите порцеланови чинии. Струваше му се нелепо да превърнат наранените му чувства в тема за учтив разговор по време на вечеря.

Излезе на верандата, за да разговаря на спокойствие. Нощта беше синьо-черна и мразовита — съвършен декор за предстоящото празнуване на Деня на благодарността, Фейт вече беше украсила верандата с гирлянди от сухи листа и артистично подредени тикви, а на вратата беше закачила венец от мечо грозде, късайки вейки от храста, растящ в задния двор до къщичката за гости.

Натисна бутона за включване:

— Ало?

— Джейк, обажда се Брандън.

Слава богу, наистина го търсеха по работа. Брандън беше негов колега от прокуратурата.

— Какво има, Бран?

— Няма да увъртам — заяви той, но Джейк не се разтревожи. Това беше дежурната фраза, с която колегата му започваше всеки разговор. Ако примерно отиваше на обяд, казваше: „Няма да увъртам, ще обядвам в «Макдоналдс».“ — След работа се отбих в „Джигъри“, а като се прибрах у дома, разбрах, че съм си забравил портфейла в бара. Върнах се и видях там Клоуи.

Джейк, който крачеше напред-назад, за да се стопли, спря като ударен от гръм:

— Клоуи е била в „Джигъри“? Сама?

— Не, тъкмо затова ти се обаждам. Седеше на бара и разговаряше с един човек. Казва се Джулиан, не помня фамилното му име, обаче няколко пъти съм го виждал в съда. Той е мошеник на дребно, обаче по-страшното е, че жените му се лепят като мухи на мед и му се носи славата на голям свалач. Чух, че с Клоуи сте се разделили, но реших, че трябва да знаеш какво става.

Джейк усети как мускулите му се свиха като на хищник, който се готви за скок. Нямаше да допусне Клоуи отново да бъде наранена... независимо от кого. Макар да не вярваше, че тя ще го замени с друг мъж. Бе казала, че предпочита да умре, ако не са заедно. Не, не би го

сторила, разбира се. И все пак... Не можеше да си представи какво е изпитала тя, когато е разбрала за изневярата му.

— Благодаря, Бран. Дочуване.

Той пхна телефона обратно в джоба на сако си. Понечи да влезе в къщата, да си вземе палтото и да се извини на родителите си, но се сблъска с баща си, който се беше облегнал на вратата и държеше чашата с питието си.

— Неприятни вести? — почти безразлично подхвърли Кайл.

— Налага се да си вървя, татко. Съжалявам.

— Не е вярно.

— Свързано е с работата ми...

— Чух всичко. Свързано е с Клоуи. Помниш ли какво ти казах, когато тя те изхвърли? Посъветвах те да не я притискаш, да ѝ дадеш време да размисли. Бъркаш, като позволяваш на хората да я шпионират, и ще допуснеш още по-голяма грешка, ако сега отидеш в онова заведение. А най-голямата ти грешка бе, че ѝ призна за изневярата си.

Въпреки че всички присъстващи на онова празненство се бяха разбрали да си мълчат, та случилото се да не остави на заден план усилията, които бяха положили за спечелване на делото, в съда някак си се беше разчуло за авантюрата на Джейк, детето чудо, с неназована жена. Слухът стигна и до баща му, който по една случайност беше кмет на Балд Слоуп. Кайл съумя да прекъсне мълвата, сякаш тя бе кръвоизлив, спрял с турникет, и не ѝ позволи да се разпространи извън Съдебната палата. Само че дори той не знаеше с коя е спал синът му. Любопитството го гризеше, а Джейк мълчеше като риба.

— Не я шпионирам.

— Днес се отбих да я видя в кафенето ѝ.

Джейк неволно сви юмруци. Баща му го поучаваше да не се среща с Клоуи, а сам бе отишъл при нея.

— Благодаря за загрижеността, но и сам ще се справя.

— Не, няма. Днес тя едва понасяше мен. Най-важното сега е да я оставиш на спокойствие, докато осъзнае, че не може без теб. Притиснеш ли я, ще избяга. Не мисли, че те съветвам за твое добро. Аз съм на страната на Клоуи, тревожа се за нея. С нея си подходите, тя е чудесно момиче, искам я за снаха. Ти вече сгафи, не повтаряй грешката

си, защото тогава ще я изгубиш завинаги, а тя ще остане без опора в живота. Това ли искаш?

— Не, разбира се.

Кайл се отдръпна от вратата:

— Тогава влез вкъщи, направи комплимент на майка си за хубавата ѝ рокля и я увери, че всичко ще е наред.

— Предполагам, че ти не си се издънвал като мен — промърмори Джейк.

— Дори да бях, никога не бих казал на майка ти — отвърна Кайл, който вече вървеше по коридора.

* * *

Във вторник следобед, след като цял ден се беше мъчила да не гледа към вратата с надеждата да зърне Джейк, беше размишлявала върху загадката, наречена Джулиан, и най-малко за стотен път беше запратила на пода леко обгорялата „Научи се да прощаваш“, Клоуи реши да почисти скарата и да се прибере у дома. Ала в този миг видя, че Джоузи прекосява фоайето, и внезапно настроението ѝ се подобри.

— Джоузи! — възкликна. — Радвам се, че се отби. Толкова бързо си тръгна онази вечер, че не ти записах телефона и нямаше как да се обадя и да се уверя, че си добре.

— Така е. Дойдох да ти се извиня. — Джоузи застана пред щанда. — Понякога се държа като десетгодишно момиченце. — Тя направи кисела физиономия, сякаш ѝ беше неприятно, че го казва. — Почти не използвам мобилния си телефон, но ще го включа, ако обещаеш да ми се обаждаш. Имаш ли някакво листче да ти запиша номера?

Клоуи ѝ подаде писалка и една от визитките на заведението. Джоузи написа номера от обратната страна на картичката.

— Какво да ти приготвя днес? Печен сандвич със сирене ли?

— Не, благодаря. — Джоузи сложи капачката на писалката и я остави до визитката.

— Направи ми удоволствието. Приготвям страхотни сандвичи с пържени яйца. Искаш ли да опиташ? — Клоуи окуражаващо се усмихна, докато новата ѝ приятелка най-сетне кимна. — Умно

решение. — Тя си сложи ръкавици, извади масло и яйца от малкия хладилник под щанда. — Вземи една визитка. Можеш да ми се обаждаш и тук. А номерът най-отдолу е на мобилния ми телефон. — Сложи върху скарата бучка масло. Изчака го да се разтопи и счупи отгоре две яйца, но съвсем близо едно до друго, за да се слейт белтъците им. Докато ги чакаше да се изпържат, намаза с масло две филии хляб и също ги сложи на скарата.

— Не знаех, че закусвалнята ти се нарича „При червенокосия“ — отбеляза Джоузи, след като прочете написаното на визитката.

Клоуи се усмихна, като си спомни пралядо си:

— Поредната семейна традиция. Пралядо ми беше червенокос. Също и майка ми. — Тя поръси яйцата със сол и черен пипер, добави малко копър на прах, после ги обърна с шпатула. Обърна и филиите, за да не се препекат само от едната страна. Като малка беше наблюдавала пралядо си да прави същото и винаги се чувстваше най-близо до него, докато беше на работа. — За тук или за вкъщи?

— За вкъщи.

Клоуи поръси яйцата с още малко сол и черен пипер, провери дали жълтъците са започнали да се втвърдяват и сложи отгоре сиренето. Изчака го да се разтопи, после загреба с шпатулата яйцата и ги сложи върху хляба, намазан с масло. Уви сандвича, сложи го в плик и се обърна:

— Заповядай. Заведението черпи. — Направи знак на Джоузи да си прибере парите и добави: — Можеш ли да изчакаш една-две минути, докато почистя? Ще си тръгнем заедно.

Джоузи се облегна на щанда и отбеляза:

— Виждам, че си извадила книгата от контейнера за смет.

Клоуи, която се беше захванала да почиства скарата, се поизвърна. „Научи се да прощаваш“ беше цъфнала на плота. Джоузи приглади корицата и съчувствено зацъка, като видя обгорените места — книгата беше пострадала тази сутрин, когато внезапно се появи върху скарата. На Клоуи й се струваше, че проклетницата мърка от удоволствие, задето й обръщат внимание.

— Ммм, да — измънка смутено.

— Откъде вземаш книги? От обществената библиотека ли? Или ти купуваш?

Клоуи се поколеба. Довърши почистването на скарата, избърса плотовете. Отдавна мечтаеше да сподели с някого как открай време книгите изневиделица идват при нея. Искаше ѝ се някой да я успокои, че всичко е наред, че и с другите хора се случват странни явления. Само че така и не се престраши да се довери на когото и да било. Страхът ѝ, че ще я помислят за луда, беше прекалено силен.

— Събирам ги — каза най-накрая и се доближи до умивалника.
— В склада под наем пазя стотици кашони, пълни с книги.

— Боже!

— Обичаш ли да четеш? — Тя изми няколко прибора и спря чешмата.

— Имам любими книги, които непрекъснато препрочитам. От време на време си купувам по някоя от дрогерията.

— Вземи колкото искаш от моите. Всъщност още сега ще отидем до склада.

Джоузи се изненада:

— Сега ли?

— Само да заключа парите от касата и тръгваме. Имаш ли нещо против?

— Не, обаче... Не си прави толкова труд заради мен.

— Не е само заради теб. Отдавна не съм ходила в склада. Там съхранявам и някои неща от къщата на прародителите ми. Може би е време да обзаведа жилището със свои вещи. — Клоуи извади парите от чекмеджето на касата и ги прибра в сейфа в задната стаичка. Заклучи металната врата и двете излязоха от сградата. Дните все повече се скъсяваха и слънцето вече клонеше към залез. — Дойдох пеш на работа. Жилището ми е на две преки от тук. Ако искаш, да вземем колата ми.

— Няма нужда. Моята е по-близо. — Джоузи посочи паркинга, където имаше само две коли — син ленд роувър и лъскав кадилак, който приличаше на танцьорка от Лас Вегас.

Прекошиха асфалтираната площадка и Клоуи спря пред джипа, но приятелката ѝ тръгна към грамадния златист кадилак.

— О, помислих си, че... — Клоуи поклати глава и пристъпи до лъскавия автомобил. — Хубава кола.

Джоузи включи устройството за автоматично отключване на вратите и се засмя:

— Взели сме я назаем от Елвис.

Оказа се, че знае адреса, на който се намираше складът, и веднага потегли към магистралата. Няколко минути Клоуи не проговори, само се оглеждаше. Имаше си теория, че колите са нещо много лично и са отражение на характера на собствениците си. Тази беше модел отпреди няколко години, но изглеждаше като нова. В купето беше толкова чисто, че тя се страхуваше да докосне дори седалката. Помисли си, че автомобилът изобщо не подхожда на Джоузи.

Изтръгна се от размислите си и като видя къде се намират, възкликна:

— Спри! Спри веднага!

Джоузи удари спирачки:

— Какво? Какво става?

Беше минала напърно през квартал, намиращ се южно от центъра на града. Бяха спрели на улица „Лято“, наречена така, защото навремето по нея минаваха курортистите, пристигащи в града за летния си отпън. Стоплеше ли се, жителите на Балд Слоуп започваха да държат под око този път в очакване на пришълците. Хлапетата се катереха по дърветата, за да зърнат отдалеч приближаващите фйитони, а по-късно — автомобилите. От двете страни на улицата се издигаха малки квадратни къщи, напомнящи забравени детски кубчета, оцветени в светлорозово, жълто и зелено.

— Виж онази къща — посочи Клоуи. — Какво ще кажеш?

Джоузи любопитно я изгледа, после се приведе и се втренчи в светложълтата къщичка с бели корнизи. В чистия двор отпън имаше табела с надпис, че имотът се продава.

— Трийсет години е принадлежала на едни и същи хора. Условията в квартала се подобриха, нанасят се много млади семейства... — Джоузи се облегна на седалката и поклати глава. — Обаче собствениците искат прекалено много пари. От година имотът е обявен за продан, а те не отстъпват от цената. Прекалено са привързани към къщата.

Клоуи се засмя:

— Откъде знаеш тези подробности?

— Финансистът, който се занимава с делата на семейството ни, каза, че покупката на имота е добра инвестиция. Проявяваме интерес,

но не и на тази цена.

— О! — Клоуи отново се обърна към къщата. Парите не я интересуваха кой знае колко, но сега завидя на Джоузи заради богатството ѝ. Чирини не желаеха да купят имота, обаче биха могли. — Тази година няколко пъти допускаха посетители. Вдясно от входната врата има просторно помещение, превърнато в библиотека. Човек не очаква нещо подобно в толкова малка къща. Спомням си, че когато за пръв път я видях, си казах: „Това е сбъднатата ми мечта.“ — Тя въздъхна. — Влюбена съм в тази къща. Много често минавам край нея. Дори ако имам работа в обратната посока. Понякога Джейк ми се подиграва.

— Не харесва ли къщата?

— Харесва я, защото аз я обожавам. Само че не можем да си позволим да я купим на тази цена, без да искаме пари от родителите му. А Джейк е против. И без това се чувства неловко, че са му подарили апартамента, в който живеем.

— Значи жилището не принадлежи на двама ви, така ли?

— Негово е.

Джоузи се навъси:

— Смяташ ли, че ще ти го отстъпи? Ако отново не се съберете, разбира се.

— Не знам. — Клоуи млъкна. Не можеше да си представи живота без Джейк. Усети, че я обзема паника, затова престорено се усмихна. Не искаше да издаде страха си пред новата си приятелка. — Е, да тръгваме. Много исках да видиш къщата.

— Прекрасна е — промълви Джоузи, включи двигателя и потегли.

Докато се отдалечаваха, Клоуи не издържа и се обърна, за да погледне още веднъж къщата:

— Да, наистина.

Слънцето вече залязваше, когато стигнаха до складовите помещения — лабиринт от ниски сгради, разположени върху асфалтиран терен, осветяван от силни лампи. Наемът, който Клоуи плащаше, щеше да ѝ стигне да наеме малък апартамент. Всяко помещение беше с климатик и с флуоресцентно осветление.

Тя вдигна подвижната врата и включи лампите. Джоузи пристъпи в склада и възкликна:

— Мили боже!

Клоуи я последва. Беше забравила, че въздухът е наситен с миризмите на фермерската къща, която отдавна бе разрушена — миришеше на препарат за полиране на мебели и евтин прах за пране. Изведнъж я обзе спокойствие. Запита се защо не е дошла тук по-рано. Навремето, когато продаде имота на прародителите си на една строителна компания, получи разрешение няколко месеца да остави вещите в къщата. Междувременно продаде някои мебели, а след като се запозна с Джейк, прибра на склад всичко останало. Той не ѝ предложи да пренесе вещите си в апартамента му, но тя знаеше, че отчасти вината е нейна. Толкова ѝ се искаше да заживее с него, че не ѝ хрумна да вземе и частица от себе си.

Приближи се до кашоните, натрупани един върху друг и пълни с книгите, които през целия ѝ живот я бяха следвали.

— Е, какво ти се чете? — Посочи надписите на кашоните. — Имам криминални романи. Имам любовни. Исторически. Наръчници за самопомощ. Класически произведения.

— Любовни — заяви Джоузи.

— Парадоксалното е, че от тях имам най-много. — Клоуи тръгна към кашоните в дъното на помещението и приятелката ѝ я последва. — Бяха ми любими, преди да се запозная с Джейк. Сигурно съм изчала стотици. Щом свърших някоя, веднага вземах друга.

— Истинска магия — замечтано въздъхна Джоузи.

Клоуи се сепна — дали не беше издала тайнствения произход на книгите си?

— Невинаги ми харесваха — побърза да каже. — Но може би не са били предназначени за мен, а за теб. За двама ви с Адам. — Отвори един кашон и добави: — Вземи колкото искаш.

Джоузи стреснато я изгледа и няколко секунди мълча, като че ли я беше подплашила с думите си.

— Виж... относно Адам... Не му казвай нищо за мен. И без това напоследък сякаш не е на себе си.

— Олеле!

— Олеле ли?

— Вече му казах нещичко.

— Какво по-точно?

— Че отдавна го харесваш. — Клоуи се засмя, като видя ужасеното ѝ изражение и я хвана за ръцете. — Не се тревожи, не съм те злепоставила. Адам си няма приятелка. Знам, че иска да живее в Балд Слоуп, обаче му е трудно да се приспособи. Трябва да излиза по-често. Може да го поканиш, няма нищо лошо в това... Ей, добре ли си?

Джоузи се насили да се усмихне и кимна:

— Разбира се.

— Сигурна ли си?

— Естествено. Защо да не съм? Пред мен са купища любовни романи. Все едно съм в рая.

Тя заразглежда книгите, а Клоуи се разходи из помещението. Докосваше някои вещи и се усмихваше. Ето го леглото от детството ѝ, същото, на което майка ѝ беше спала като малка. Хладилният шкаф, в който съхраняваха готовите пайове. Шкафът за буркани със сладко. Тези мебели не бяха предназначени само да събуждат спомените ѝ. Те бяха чакали толкова време, за да бъдат използвани. Мебелите бяха потърпеливи от книгите. Чакаха да заемат мястото си в живота ѝ, вместо да се появяват ненадейно и да искат да им се обърне внимание.

За около половин час Джоузи натрупа на пода цяла купчина романчета.

— Ще ти ги върна веднага щом ги прочета — провикна се.

Клоуи заобиколи няколко стола с облегалки и домашнотъкани килими, навити на руло и изправени, за да не заемат място.

— Не бързай. След време сами ще се върнат при мен. — Намери празен кашон и двете го натъпкаха с книги. — Какво ще правиш тази събота и неделя?

Джоузи сви рамене:

— В събота ще закарам мама да пие чай с приятелките си. Нямам други ангажименти.

— Искаш ли да излезем заедно? Мисля, че ще полудея, ако и този уикенд се затворя в апартамента.

— Не знам... Може би — промърмори Джоузи. Затвори кашона и го вдигна. — Какво реши да вземеш?

Клоуи се обърна и се огледа:

— Нищо.

— Наистина ли?

— Наистина. — Тя дълбоко си пое дъх и взе решение още преди да го осъзнае. Тези вещи и мебели ѝ бяха необходими. Може би чрез тях щеше да възвърне идентичността си. Само че ѝ липсваше жилище, в което да ги подреди. Това не беше щастливият край, който бе очаквала, четейки стотиците книги. Бяха я подвели. Но какво можеше да очаква от хартия, конци и лепило? Грешката ѝ бе, че им се беше доверила. — Искам да се изнеса от жилището на Джейк.

* * *

Късно вечерта Джоузи най-сетне успя да вземе кашона с книги от багажника на кадилака и тайно да го внесе в стаята си. Пътъом се отби в кухнята да вземе сандвича, който беше скрила в едно чекмедже на хладилника. Този път щеше да го даде на Дела Лий. Вече знаеше, че тя се храни нощем, когато всички спят. И вероятно се къпеше тогава. Може би дори си переше дрехите. От известно време Хелена се оплакваше, че през нощта нещо се движи из къщата и че някой не затяга докрай крановете в банята и не затваря добре вратата на хладилника.

Джоузи се заизкачва по стълбището, предчувствайки, че ще види как прислужницата наднича от стаята си. И не се излъга.

— Всичко е наред, Хелена. Лягай си — каза ѝ и чу как вратата тихо се затвори.

Влезе в стаята си, приближи се до дрешника, отвори вратата и заяви:

— Разбрах защо Адам се държи странно.

Дела Лий не отмести поглед от тетрадката, която прелистваше.

— Защо? — подхвърли.

— Клоуи му е казала, че съм влюбена в него — отчаяно промърмори Джоузи и седна на пода до кашончето с книгите.

Думите ѝ най-сетне предизвикаха интереса на неканената ѝ гостенка, която вдигна глава:

— А тя откъде знае?

— Аз ѝ казах. — Още се питаше защо го е направила. Адам беше голямата ѝ тайна, по-голяма дори от склада със сладкиши, въпреки това я беше споделила с Клоуи. Проклятие, какво ѝ ставаше?

Дела Лий забели очи:

— А обвиняваше мен!

— С основание. Ако не беше ти, това нямаше да се случи.

— Благодаря за комплимента. — Дела посочи кашончето. — Какво има вътре? Мили боже, нали не си ходила пак в къщата ми?

— Не съм. Клоуи ми зае няколко книги. — Тя извади сандвича от кашона и го сложи пред дрешника. — Вземи. С пържени яйца е.

— Благодаря, но не съм гладна. Ти го изяж. Какви са тези книги?

— Любовни романчета. — Джоузи разопакова сандвича.

Дела Лий разпери ръце, сякаш искаше да заеме цялото място в дрешника:

— Да не си посмяла да ги сложиш тук!

Джоузи отхапа от сандвича и любопитно изгледа натрапницата:

— Забраняваш ми, така ли? Тук са всичките ми книги.

— Още ли не загриваш какво става? Разбираш, че пощальонът знае за любовта ти към него, и какво правиш? Влачиш сладникави романчета, за да ги четеш в дрешника си.

— Очевидно не мога да ги чета там, защото си се самонастанила.

Дела Лий вбесено изпъшка:

— Адам знае за чувствата ти. Защо не действаш? Покани го на среща. Направи нещо.

— Говориш като Клоуи. Адам не иска да го канят на срещи. Щом е разбрал, че го харесвам, веднага се отдръпна. Много надалеч. Сигурно се пита какво е направил, за да ме насърчи, и как би могъл да предотврати случилото се. Нямам намерение да причинявам и на двама ни по-голямо неудобство от онова, което вече изпитваме. Не след дълго тази история ще отшуми и нещата ще тръгнат постарому.

— Кога най-сетне ще ти писне дотолкова, че да промениш живота си?

Джоузи щракна с пръсти, все едно ѝ беше хрумнала гениална идея:

— Сетих се! Първата ми работа ще е да те изхвърля. — На вратата се почука и тя подскочи. Уви сандвича, избърса устните си с опакото на дланта си и прошепна „Скрий се!“, докато се мъчеше да напъха кашончето в дрешника.

— Да ги нямаме такива! Не го искам тук!

— Дела Лий...

На вратата отново се почука.

— Един момент! — Тя се извърна и блъсна под леглото кашона с книгите, пхна в плика остатъка от сандвича, хвърли и него под леглото. Бързо затвори дрешника, изправи се и каза: — Влез.

Хелена надникна в стаята. Носеше дълъг халат, косата ѝ беше навита на хартийки, покрити с копринения шал, който Джоузи ѝ беше подарила през лятото по случай рождения ѝ ден. Застана на прага и боязливо се огледа.

— Олдси — прошепна и извади от джоба си някакво бурканче. — Донесла за тебе.

Джоузи отиде до вратата:

— Фъстъчено масло ли ми носиш?

Прислужницата разви капачето:

— Пръст!

— О! — Джоузи кимна, макар че нямаше представа за какво говори тя. — Ясно. Пръст.

— Виж. Виж аз какво прави. — Хелена поръси с пръст прага на стаята, после подаде бурканчето на младата жена. — Ти прави също пред онова врата. — Посочи дрешника.

— Искаш да поръся с пръст там ли?

— Да. Този земя от мой дом. Сестра изпратила. — Хелена посочи бурканчето. — Пъди лоши неща. Вече няма слизат в кухня.

— Аха, ясно.

Прислужницата явно разбираше, че се случва нещо нередно и че по някакъв начин е свързано с дрешника. Прекрасно!

Джоузи изпълни желанието ѝ, за да я успокои. От време на време установяваше, че Хелена е зашила кръстчета в подгъвите на дрехите ѝ, за да ѝ носят късмет, освен това, за да прогони духовете, прислужницата винаги чукаше три пъти на рамката на вратата. Не говореше за родната си страна, но се придържаше към вярвания, насадени ѝ от детинство.

Взе бурканчето от Джоузи и доволно закима:

— Хубаво сега. Олдси спи. Няма лоши неща.

— Благодаря, Хелена.

— Олдси добро момиче — промълви прислужницата и излезе.

Джоузи затвори вратата и тръгна към леглото си.

— В тая къща всички са смахнати! — провикна се Дела Лий от скривалището си.

— Не съм те вързала тук. Върви си, щом не ти харесва. — Джоузи коленичи и пропълзя под леглото, за да извади плика със сандвича.

— И да пропусна забавлението? За нищо на света!

ШЕСТА ГЛАВА

ГОРЧИВ ЧАЙ

В събота следобед Маргарет пробва три чифта обувки, два пъти смени чантата си и без причина се сопна на дъщеря си, която търпеливо чакаше, за да я закара на уреченото място.

Маргарет мразеше да пие чай с Ливия Линли-Уайт. Преди всяка среща с нея грижливо подбираше дрехите и обувките си, дори репетираше отговори на въпроси, които старицата можеше да ѝ зададе. Даваше си сметка, че е глупаво да се страхува от тази жена, прехвърлила вече деветдесетте. Смяташе, че е нелепо една старица да упражнява такава власт над нея.

Само че крушката си имаше опашка. Ливия беше единственият човек в градчето (освен Марко), който знаеше за любовната връзка на Маргарет. Оттогава бяха изминали повече от четирийсет години, но старицата не преставаше да ѝ го натяква и се държеше с нея като кралица с прислужницата си. Всеки месец я привикваше под предлог, че ще пият чай, и всеки месец Маргарет, макар и неохотно, се подчиняваше на височайшата заповед. Срещаха се в специалното сепаре на чайната в бившия семеен дом на Ливия — най-старата постройка в Балд Слоуп. Преди трийсет години по настояване на Марко възрастната дама бе дарила къщата на Дружеството за запазване на историческите паметници, което я беше преустроило в музей с чайна. Ливия твърдо вярваше в непогрешимостта на Марко и му се подчиняваше безусловно. Помоли го дори за съвет относно местоположението на новата си къща в планината, която сега обитаваше с медицинската си сестра, прислужницата и внучката си — плаха девойка, живееща във вечен страх от тираничната старица. Въпреки че от трийсет години къщата музей не ѝ принадлежеше, тя си въобразяваше, че има право да отива там, когато пожелае; оскърбяваше туристите с надменното си поведение, влизаше в кухнята на чайната и безмилостно критикуваше готвача, все едно още беше господарка на дома.

Най-сетне Маргарет седна в колата и позволи на дъщеря си да я закара до къщата музей на семейство Линли-Уайт, въпреки че така и не си беше избрала подходящи обувки. Само че още по-лошо бе да закъснее, затова от немай-къде се задоволи с онези, които беше нахлузила в последния момент.

Както обикновено Джоузи я съпроводи до сепарето за височайши гости. Маргарет много държеше на това, за да покаже на Ливия, че има грижовна дъщеря. Пък и след като ѝ поставиха изкуствена тазобедрена става, не се чувстваше стабилна без бастуна и се облягаше на Джоузи, за да не падне. За нищо на света не би се появила с бастун пред проклетата старица. Нямаше да ѝ достави това удоволствие. Самата Ливия, макар и на преклонна възраст, нямаше нужда от бастун. Беше висока, кльощава и се движеше изправена, сякаш беше глътнала ръжен.

Завариха я да седи в малкото сепаре. Като ги видя, нарочно си погледна часовника, макар Маргарет да знаеше, че не са закъснели. Щом стигнаха до масата, старицата нареди:

— Джоузи, чакай отвън с Амилия.

— Да, госпожо Линли-Уайт.

— Маргарет, защо стърчиш така, сядай! — продължи заядливата старица.

— Да, Ливия. — Тя придърпа стола и макар че ѝ струваше невероятно усилие, успя да седне грациозно и без да издаде каква болка изпитва.

— Дъщеря ти изглежда променена — отбеляза Ливия, вдигна ръка и дългите ѝ костеливи пръсти машинално заопипваха перлената огърлица около врата ѝ. — Какво е по-различно?

Маргарет разстла на скута си голямата ленена салфетка:

— Не забелязвам никаква промяна.

— От малка си е грозничка, нали?

— Да, Ливия.

— Готови сме — извика старицата, а гостенката затвори очи за миг. Уредничката на музея дръпна плъзгащата се врата между сепарето и общото помещение и вкара количката с елегантния чаен сервиз. Винаги лично тя обслужваше госпожа Линли-Уайт и гостите ѝ — другите служители отказваха да угаждат на капризите ѝ. — Да се чуди човек защо е така, след като ти си красавица. Трудно ми е да повярвам,

че ти е дъщеря. Всъщност като ти знам миналото, бих се усъмнила, че младата дама е дете на Марко, ако не беше взела очите му — продължи Ливия, докато уредничката наливаше чай в елегантните порцеланови чаши. — Но и моята Амилия не е красавица. И по-добре — така ще си останат неомъжени и ще се грижат за нас. От опит знам, че грозните момичета са много предани. Запомни го от мен — не хващай вяра на красавиците.

— Джоузи ще остане при мен — промърмори Маргарет, докато уредничката постави на масата купички със захар на бучки и парченца лимон, после триетажен поднос за сервиране, отрупан с мънички сандвичи с краставички, еклери със сладко от малини и тънки резенчета маслен кейк с ром. После набързо излезе, без да пророни и дума.

„Блазе й“ — помисли си Маргарет.

— Хмм, дано. — Ливия пусна в чашата си две бучки захар и разбърка чая. — Разкажи какво прави през този месец. Чух, че си била на сбирката на дамския клуб.

— Да. Беше много приятно.

— И че предишния ден си била в козметичния салон да ти направят маникюр и педикюр — неумолимо продължи старицата.

Маргарет се усмихна и кимна, макар да беше вбесена, че Ливия задава въпроси, на които вече знаеше отговорите. Правеше го нарочно, за да я дразни. Разполагаше с цяла мрежа информатори, които я осведомяваха за всичко, случващо се в градчето. Даваше си сметка, че където и да отиде, винаги ще присъства някой от шпионите на старицата.

— Имам този навик — подхвърли, за да прикрие гнева си.

— Роули Пелам кара с таксито си Анабел Дрейк на сбирките на дамския клуб, нали?

— Мисля, че да.

— Подозирам, че е влюбен в нея. Носят се такива слухове.

Маргарет посегна за щипците за захар:

— Така ли?

— Яд ли те е, драга? — Старицата се усмихна лукаво.

Маргарет се запита защо, след като години наред правеше онова, което се очакваше от нея, след като пожертва щастието си за място сред висшето общество на Балд Слоуп, сърцето ѝ още страдаше за

него. Едва след като пусна в чашата си трета бучка захар, успя да промърмори:

— Не, Ливия.

— Е, оттогава мина много време. Едва ли още имаш чувства към него. Много ме разочарова, драга. Толкова усилия положих да те напътствам в живота.

— Знаеш, че съм ти благодарна.

— В Балд Слоуп не е като в твоя роден Ашвил. Тук имаме други правила. Правила, които не бива да се забравят. Все се надявах, че като умра, ще ме наследиш и ще следиш за съблюдаването им.

Маргарет отпи от чая си и едва се въздържа да не подхвърли, че няма опасност Ливия някога да се пресели в отвъдното.

— Всички твърдяха, че знаеш правилата. Хубавичката малка Маргарет от Ашвил. „Тя е самата невинност“ — така говореха за теб. Боже, колко ти завиждаха! Само аз знаех, че не си достойна за Марко. Жалко, че не е жив да види колко ти помогнах.

— Да, жалко — процеди гостенката.

Още щом зърна Ливия, разбра, че е лудо влюбена в Марко; знаеше, че тя ще дебне всяка нейна стъпка, всяко нейно действие, да докаже, че „малката Маргарет“ е недостойна за великия Марко Чирини. И усърдието ѝ беше възнаградено. Разбира се, тя знаеше за любовните авантюри на идола си, но си затваряше очите за тях. Може би дори се надяваше един ден да му стане любовница.

Но Маргарет да се радва на малко щастие?

Това беше недопустимо.

* * *

Джоузи и Амилия, внучката на Ливия, седяха на маса до големия прозорец. Поднесоха им чай, но Амилия не посегна към чашата си, а се загледа навън в сухите листа, завихряни от студения вятър.

Беше ниска и невзрачна, гризеше си ноктите, русата ѝ коса беше подстригана като с паница. Малко след като се роди, Ливия погледна намръщеното ѝ грозновато лице, покрито с червени петна, и отсече:

— Това момиче ще се грижи за мен.

Ето защо майката на Амилия, която не искаше да се раздели с попечителския си фонд, едва ли не от люлката започна да втълпява на дъщеря си каква е мисията в живота ѝ. След като завърши гимназия, девойката заживя с Ливия и оттогава беше личната ѝ прислужница.

Джоузи извади от чантата си пликче шоколадови бонбони с карамел. След като години наред бяха „пили чай“ заедно, знаеше, че Амилия винаги избира парче шоколадово-карамелена торта.

— Заповядай. За теб са. — Тя ѝ ги подаде. Винаги ѝ носеше бонбони, макар че все едно се опитваше да се сприятели с парцалена кукла.

Амилия погледна изпод око плъзгащата се врата към сепарето и промърмори:

— Забранени са ми.

— Зная.

Амилия неохотно взе пликчето:

— Оказваш ми лошо влияние. Госпожа-мама все ми казва: „Не се тъпчи така! Ще заприличаш на Джоузи Чирини!“

Джоузи печално се усмихна:

— Да, аз съм лош пример за всички деца.

— Тя не обича майка ти. Не знам защо я кани на чай.

— И аз не знам защо майка ми приема. Вероятно не ни е съдено да разберем причината. Искаш ли да се поразходим навън?

— Не, госпожа-мама може да ме повика. — Амилия извади от пликчето един бонбон. Пъхна го в устата си и пак се втренчи в прозореца.

— Не ти ли се иска да имаш свой живот? — ненадейно подхвърли Джоузи. Понякога, като гледаше Амилия, която беше прехвърлила четирийсетте, се питаше дали ще заприлича на нея. Перспективата изглеждаше доста нерадостна. — Да правиш нещо повече, нещо различно.

— Мой дълг е да се грижа за госпожа-мама. Баща ми почина миналата година, майка ми сигурно ще заживее с нас, тогава ще се грижа и за нея.

Джоузи се поколеба, но все пак попита:

— Не ти ли е хрумвало да отидеш другаде?

— Госпожа-мама не обича да пътува.

— Не, само ти.

— Само аз ли? — повтори русокосата. Ужасеното ѝ изражение беше най-красноречивият отговор.

— Била ли си влюбена?

— Не. — Амилия се изчерви.

— Обичаш ли да четеш?

— Не особено.

— Мечтаеш ли да отидеш на почивка? Да видиш океана?

Амилия хвърли на масата пликчето с бонбони и го побутна към Джоузи:

— Наистина ми влияеш зле.

— Дано в дрешника ти не се появи някоя лека жена. Няма да се справиш с нея.

— Хлопа ти дъската, Джоузи — намръщи се Амилия. — Ще седна другаде.

* * *

Щом всички излязоха от чайната, леденият вятър едва не ги повали. Ставаше все по-студено. Щурците се преселваха в камините. Власинките по големите гъсеници бяха по-скоро черни, отколкото кафяви. И костилките на всички сливи бяха във формата на лъжица. Местните жители знаеха, че тези поличби предвещават падането на снега. Джоузи се надяваше да натрупа много, въпреки че през ноември това бе малко вероятно. В западните райони на Северна Каролина обилни снеговалежи имаше едва в края на зимата и дори в началото на пролетта.

Ливия и Маргарет се сбогуваха — с черните палта, развявани от вятъра, двете приличаха на врани. Старицата се обърна и тръгна към колата си, Амилия я последва като мисъл, дошла впоследствие.

Майката и дъщерята ги проследиха с поглед; не подозираха, че лицата им изразяват едно и също чувство — на облекчение.

Маргарет въздъхна:

— Уф, отървахме се.

— Да.

— До следващия месец.

— Не знам дали важи и за теб, но не се ли надяваш, че следващия път няма да е толкова ужасно?

Маргарет поклати глава:

— Отдавна престанах да го вярвам. Надеждата е за наивниците, скъпа. Да си вървим у дома.

* * *

По време на изпитанието на Джоузи и Маргарет в чайната, Клоуи, намираща се в другия край на града, преглеждаше страницата с обявите за жилища под наем. И този уикенд Джейк ѝ правеше на инат и не се обаждаше. Чакаше. Чакаше тя да му се примоли. Вероятно си казваше: „Че къде другаде ще отиде?“, но не високомерно, защото не беше надменен. Само дето беше убеден, че някои неща са неизменни. Че всеки понеделник трябва да вечеря с родителите си. Че хората винаги ще го харесват. Че с Клоуи ще бъдат заедно до края на живота си. Мислил ли е за това, докато е бил с другата жена? Казвал ли си е: „Забежката е без значение. Не се брои. Клоуи винаги ще бъде с мен“?

Тя гневно ограда с молив още една обява във вестника. Не искаше по никакъв начин да е зависима от Джейк, не ѝ трябваше нито апартаментът му, нито присъствието му, за да се чувства спокойна. Щеше да се стегне и да го заличи от живота си. Скоро щеше да забрави гласа и ласките му, атлетичното му тяло и насладата, с която я даряваше в леглото. И вече нямаше да си представя как доставя същото удоволствие и на другата жена.

Тя остави писалката. През цялата седмица мисълта за Джулиан витаеше в едно отдалечено кътче на съзнанието ѝ. Стоеше си там, не нахалстваше да измести другите ѝ мисли. И все пак... Беше казал, че през делничните вечери редовно посещава „Джигъри“. Хрумна ѝ, че може да отскочи до бара, да се види с Джулиан и дори да си поговорят за неверните си партньори. Той разбираше какво е да те нарани любим човек. Да, това щеше да е първата стъпка към новия ѝ живот. Стъпка по стъпка щеше да се отдалечи от източника на болката.

Отново отдели доста време за грима и прическата си. Обу ботуши с висок ток, облече къса плисирана пола и любимия си пухкав пуловер. Застана пред огледалото и хареса онова, което видя. В крайна

сметка не беше някоя грозотия, та Джейк да потърси утеха в леглото на друга жена.

От друга страна, не знаеше как изглежда съперницата ѝ и това не ѝ даваше покой.

Влезе в бара и веднага забеляза Джулиан. Беше по-хубав от Джейк. Не, по-красив. Джейк изглеждаше като преуспяващ човек. От пръв поглед се разбираше, че е от добро и богато семейство. Че е носил училищна униформа с герб на джобчето на сакото. Че умее да играе поло, голф и скуош, въпреки че всъщност вече не упражняваше тези спортове. Той не искаше да живее като родителите си. Те възлагаха на него големи надежди, когато постъпи в юридическия факултет, но бяха горчиво разочаровани от решението му да работи в прокуратурата. След време обаче се убедиха, че е избрал подходящото поприще и че ще стигне далеч.

И Джулиан беше самоуверен, но самонадеяността му бе на хамелеон. Можеше да се преобрази, в каквото пожелае. Седеше на бара, заобиколен от жени, които съществуваха само нощем — под красивата им външност се криеше стомана, гъвкавите им тела се виеха сладно под въздействието на алкохола. Всяка бе луда по него, всяка си въобразяваше, че той харесва само нея, че само тя познава истинския Джулиан.

Щом зърна Клоуи, той изостави приятелките си и тръгна към нея, което я поласка.

— Здравей — усмихна ѝ се. — Миналия път не те попитах как се казваш.

— Клоуи.

— Ще пиеш ли нещо, Клоуи? — Той я поведе към другия край на бара край „нощните пеперуди“, които безропотно щяха да го чакат да се върне при тях. Поръча напитки — беше забелязал, че миналия път тя пиеше коктейл с лимон. — Виждам, че днес не носиш книга. Как си?

— Малко по-добре.

— Радвам се, че дойде. Искях да си поговорим, дори миналата седмица идвах и през делничните вечери с надеждата да те заваря тук. Да те питам — случайно гаджето ти да се казва Джейк Ярдли?!

Нещо я жегна.

— Откъде знаеш? — промълви.

— Поразпитах тук-там, както ти обещах, и имам някаква информация. — Като забеляза озадаченото ѝ изражение, той добави: — Нали каза, че искаш да узнаеш коя е другата жена. Онази, с която ти е изневерил.

Сърцето ѝ запрепуска в гърдите.

— Знаеш ли коя е била?

— Още не, но съм на гореща следа. През последните три месеца в прокуратурата се е разиграла само една „сапунена опера“ и в главната роля е било момчето чудо Джейк Ярдли. Засега колегите му мълчат като риби, никой не съобщава подробности.

— Невероятно, че си си направил толкова труд заради мен. Заради една непозната! — Клоуи притисна ръка до сърцето си. Забеляза, че Джулиан проследи с очи движението ѝ и задържа поглед върху гърдите ѝ — само за миг, но все пак ги загледа.

— Личи си, че си дълбоко наранена. Длъжен съм да те попитам нещо — искаш ли да научиш името на онази жена? После няма да има връщане назад.

— Искам! — отсече Клоуи, без да се поколебае нито за миг.

— Тогава ще го науча и ще ти го кажа. Имам връзки в съда.

Поднесоха им напитките. Тя отпи от чашата си и любопитно изгледа Джулиан:

— Нали не работиш в съда? Не съм те виждала там.

— Не, обаче често посещавам Съдебната палата, за да уредя въпроси от правен характер. Сприятелих се с хора, които ще ми помогнат, ако ги помоля за услуга.

— Как да ти се отплатя? Не искам да ти остана длъжна.

— Започни, като си свалиш якето и ми правиш компания поне за малко. — Той слезе от високото столче и застана зад нея. Помогна ѝ да съблече връхната си дреха, като няколко пъти лекичко докосна шията ѝ. Остави якето на бара, после отново седна до нея. Клоуи усети, че ѝ се вие свят. Няколко пъти примигна, опитвайки се да събере мислите си.

— Ами ти... Върна ли се приятелката ти?

— Не.

— Сигурно ти е много тежко. Оставила ли ти беше бележка... нещо друго?

— Не. — Той обгърна с длани халбата с бира и се загледа в пивото. — Напоследък често се карахме. След последния скандал тя се качи на колата си и отпраши нанякъде. От известно време се държеше странно, вечно беше в лошо настроение и се заяждаше без причина, сякаш беше решила да ме напусне и чакаше следващия скандал, за да си намери извинение. Тръгна си дори без чантата си. Няколко дни след изчезването ѝ в къщата влезе някаква жена — явно ме беше издебнала да заспя — и взе дрехите и портфейла ѝ. Така разбрах, че не е заминала, само не иска да се върне и да ме види.

— Искаш да кажеш, че връзката ви е приключила, така ли?

— Може би. — Той я погледна в очите. — А вие с Джейк приключихте ли?

— Не знам.

Джулиан се поусмихна:

— Още го обичаш.

Клоуи извърна поглед. След няколко секунди промълви:

— По-силно е от мен.

— Да не би твоят Джейк да е висок и с руса къдрава коса?

Тя се обърна и озадачено го изглежда.

— Не.

— А случайно да е среден на ръст, тъмнокос и със зловещи очи?

Побиха я тръпки — този човек започваше да я плаши.

— Не бих казала, че са зловещи — смотоледи, — но да. Защо питаш?

— Защото висок блондин и по-нисък мъж с такива очи току-що влязоха и ни зяпат. И явно са неприятно изненадани. — Той се усмихна, сякаш положението го забавляваше.

Клоуи се извърна, срещна погледа на Джейк и едва не падна. Колкото и да се стараеше Джулиан, колкото и да бе магнетичен, не можеше да ѝ въздейства като Джейк. Разликата бе като между гъделичкане и силен удар.

Любимият ѝ тръгна към нея, Адам го следваше по петите. Наложиха се да минат през групичката „нощни пеперуди“ и сякаш попаднаха сред внезапна вихрушка. Когато се озоваха в безопасност, изглеждаха поомачкани и зашеметени.

Наближиха Клоуи и тя се озърна, но Джулиан го нямаше, беше се изпарил. Странно как не беше усетила движенията му.

— Кло, какви ги вършиш? — промълви Джейк. Очите му бяха вперени в нея, изпиваше я с поглед, сякаш тя беше сладък чай с лимонада. Страдаше за нея. Тя го почувства така ясно, както долавяше собственото си усещане за загуба.

Слезе от високото столче и грабна якето си:

— Не ти влиза в работата!

— Не познаваш този човек. Той е негодник.

— О, нима? — сопна се Клоуи. — Чуй какво ще ти кажа, драги. Изгуби правото да се намесваш в живота ми, откакто спа с онази жена.

— Не съм спал с нея.

— Имаш нахалството да изтъкваш тънката разлика?

— Да, защото става въпрос за нещо много важно. Правих секс с нея, нищо повече. Секс, който не означаваше нищичко за мен. Всички бяхме уморени и опиянени от успеха, не разсъждавах трезво...

— Чуваш ли се какво говориш?! — извика тя, без да я е грижа, че посетителите в бара любопитно я зяпаха. — Оправдаваш изневяратата си със спечелване на дело за убийство! Трябвало е да решиш — да я чукаш или да не я чукаш — и ти си направил избора си. Вината не е в делото, а в теб! Коя е тя?

Джейк се поколеба и за един кратък миг Клоуи си помисли, че ще ѝ каже. Ала той само промърмори:

— Не е важно.

— Махай се! — Тя се опита да го блъсне, но Джейк не помръдна, а я хвана за рамото.

— Клоуи, моля те само за едно — обещавай, че няма да припарваш до този човек.

— Никога не съм те молила да не припарваш до други жени! Вярвах ти безусловно!

— И аз ти вярвам. На теб, но не и на него. Той има полицейско досие.

Клоуи ахна и едва не се задави от гняв:

— Откъде знаеш? Шпионирал си ме, така ли? Смяташ, че няма да оцелея без теб, че дори не мога да разбера с коя си спал. Ще ти докажа, че грешиш, Джейк! — Тя се втурна край него и повтори: — Ще ти докажа!

Джейк изтича след нея, но не можа да я догони. Клоуи седна зад волана на колата си, включи двигателя и даде газ. Той проследи с поглед автомобила. Утешаваше се с мисълта, че тя потегли към апартамента, който доскоро обитаваха заедно.

Върна се в заведението. Адам, който седеше на бара и беше поръчал две халби бира, му махна да седне до него и попита:

— Знаеше ли, че тя ще е тук? Затова ли настоя да дойдем?

— Един колега ми каза, че преди няколко дни я видял да разговаря с онзи боклук. Само исках да я предупредя да се пази от него.

— Значи си ме използвал. Обиден съм ти.

Джейк се насили да се усмихне, макар че изобщо не му беше до смях. Не подозираше, че е възможно да тъгува толкова силно за друго човешко същество. Сърцето му едва не изскочи от гърдите му, като видя Клоуи на бара. Липсваха му нейната практичност и страстта ѝ, безгрижният ѝ смях, сърдечността ѝ. Уханието на кожата ѝ. Жадуваше отново да я докосне. Обаче щом го зърна, лицето ѝ се сгърчи от такава безмерна скръб, че той сви юмруци, смазан от усещането за безсилие. Не знаеше как да я накара да му прости. А тази вечер май още повече бе влошил положението. За пръв път се запита дали оптимизмът му не е безпочвен.

Придърпа към себе си халбата с бира и машинално погледна към мястото, на което допреди малко седеше Клоуи. Напитката ѝ — вероятно любимият ѝ лимонов коктейл — още стоеше на бара. А до чашата лежеше книга. Джейк знаеше, че е нейна. Откакто я познаваше, тя бе обградена от книги, а другите, складирани в кашони, бяха повече от томчетата в много обществени библиотеки. Удивляваше го, че е прочела толкова много думи, че съзнанието ѝ е пълно с истории, разказани по хиляди начини. Клоуи сякаш малко се срамуваше от книгите си, затова той не говореше на тази тема. Но това забравено томче щеше да му помогне отново да я види. Щеше да ѝ върне книгата, да ѝ каже колко съжалява, да подхване разговор. По дяволите съветите на баща му!

Остави халбата и тръгна към бара, без да откъсва поглед от томчето. Отново се вряза в групичката пияни жени, които запротяха ръце към него. Чу как Адам се провикна:

— Не се панирай! Те ще подушат страха ти.

След малко се изтръгна от грабливите им пръсти.

Най-сетне се добра до бара. Напитката на Клоуи още беше там.

Книгата обаче я нямаше.

* * *

Клоуи се събуди, измъчвана от жажда и от жестоко главоболие.

— Джейк — прошепна и машинално се пресегна към него. Винаги, когато беше зле, се обръщаше към него и той някак си прогонваше болката и болестта. Ала когато докосна празната половина на леглото, действителността я връхлетя като кошмар. Джейк го нямаше. А тя дори не си беше направила труда да си свали дрехите, с които снощи беше в бара. Седна бавно и примижа от болка.

Спусна крака на пода и обгърна главата си с длани. След като се прибра, плака часове наред, свита на кълбо на пода. Ридаше толкова силно, че гърдите ѝ сякаш щяха да се продънят. Толкова силен плач причиняваше физическа болка, можеше да повали стени, да извие метален прът, да превърне в сребро пълната луна.

Побиха я тръпки, затова грабна якето си, захвърлено в долния край на леглото. Дрехата вонеше на цигарен дим. Клоуи предпазливо се изправи и тръгна към кухнята да си налее вода, без да обръща внимание на „Стара любов, нов път“, която се беше разположила върху една от перките на вентилатора на тавана. „Как всяко момиче да задържи гаджето си“ чинно седеше върху масичката.

Хартия, конци и лепило.

Тя пхна ръце в джобовете на якето си. Напипа в левия някаква хартийка и я извади.

Спря и се загледа в нея. Беше салфетка, а на нея бяха написани номер на телефон и мъжко име.

Джулиан.

СЕДМА ГЛАВА

ЗАХАРЧЕТО НА ТАТКО

В понеделник следобед на път към магазина за природни продукти Джоузи се отби в Съдебната палата да се види с Клоуи. Още отдалеч разбра, че нещо не е наред. Приятелката ѝ седеше до масичката пред щанда, но не отпиваше от чашата кафе пред нея, а се взираше в една точка.

— Клоуи?

Тя рязко вдигна глава и се усмихна, като видя кой е:

— Здравсти, Джоузи.

Не беше гримирана, червеникавата ѝ коса беше вързана на раздърпана конска опашка. Под кожата ѝ прозираше тъга и бледото ѝ лице изглеждаше безкрайно уязвимо.

— Какво се е случило?

Клоуи се изправи и взе чашата.

— Нищо, добре съм — отвърна, приближи се до умивалника и изля кафето.

— Не е вярно. — Джоузи застана пред щанда.

Приятелката ѝ сви рамене:

— Май известно време бях в шок — първо Джейк ми призна, че е спал с друга, после аз го изгоних. През уикенда най-сетне осъзнах какво се е случило. Беше като удар — бам!

Джоузи се засрами, задето се дразнеше от Дела Лий. Приятелката ѝ имаше истински проблеми, а тя, Джоузи, имаше само натрапница в дрешника си.

— Как да ти помогна? — промълви.

— Никак. Жалко, че не можеш да накараш времето да тече по-бързо, за да настъпи моментът, когато ще се почувствам по-добре.

Джоузи се питаше как да я успокои — например можеше да ѝ каже, че понякога животът зацикля, а после подновява нормалния си ход и промените настъпват бързо, или че когато нищо друго не помага, парче шоколад повдига настроението.

Клоуи я погледна и поклати глава:

— Извинявай. Не исках да хленча пред теб. Искаш ли сандвич? Печен с домати и сирене? Или с пържени яйца?

Изглежда, приготвянето на храната щеше да я разсее, затова Джоузи подхвърли:

— А на теб кой ти е любимият?

— На мен ли? — изненада се Клоуи, сякаш досега никой не ѝ беше задавал този въпрос. — Май предпочитам пуешко с пикантен хляб.

— Чудесно. И аз искам да го опитам.

— За вкъщи ли?

— Да. От тук отивам в магазина за природни продукти да взема ментолово масло. Отбих се отново да ти благодаря за книгите. Докъде стигна с търсенето на жилище?

— Прегледах обявите, имам уговорени срещи. — Клоуи приготви сандвича, пхна го в хартиен плик и ѝ го подаде. — Ментолово масло ли? Затова ли винаги ухаеш на Коледа?

Джоузи се засмя:

— Майка ми настоява да поръсваме с ментолово масло рамките на прозорците и праговете. Предполага се, че то прогонва неканените гости. Почти съм сигурна, че старата билкарка в магазина за природни продукти разпространява това суеверие, за да печели от него. Тя твърди, че приготвя любовни еликсири, лекове против безсъние и напитки за приятни сънища, както и амулети, които удължават живота. Всички съдържали само естествени съставки, събирани в планината. Голяма скица е тази Нова Бери.

— За пръв път чувам за нея.

Джоузи остави на щанда парите за сандвича, въпреки че приятелката ѝ се опита да ги откаже, и обясни:

— Малцина я познават. Тя работи само по препоръка и с постоянни клиенти.

Клоуи прибра парите в касата и замислено промърмори:

— Ще ме препоръчаш ли на тази Нова Бери?

— Разбира се. Какво ти трябва?

— Не знам. Може би тя ще ми каже.

Нова Бери приличаше на издънка от дъб — висока, слаба и възлеста. Предците ѝ бяха живели още преди стотици години по склоновете на Апалачите. Сега хората я смятаха за екзотична билкарка, но в далечното минало жените от нейната фамилия бяха прочути със своите лекове от естествени продукти. Кора от бряст при проблеми с храносмилането. Червена детелина при кожни обриви. Невен при менструални болки. След като в дрогериите вече се предлагаха какви ли не модерни продукти на фармацевтичната индустрия, Нова Бери бе принудена да прибегне до един изпитан трик. Разгласи сред клиентите си, че нейният лек против киселини помага и при хора с разбити сърца и че цярът против болки при месечния цикъл спомага за повишаване на плодовитостта (ако това е желанието на дадена жена). При повечето случаи лековете ѝ действаха, защото като знахарка десето поколение от семейство Бери тя бе научила най-важното — че вярата е най-съществената съставка на всеки еликсир.

Децата ѝ обслужваха клиентите, а тя приготвяше цяровете в своята „лаборатория“ в задната стая на магазина. Джоузи повдигна завесата между това помещение и търговската зала. Нова седеше до работната си маса, стриваше в голям хаван лавандула и слушаше любимата си кънтри певица Патси Клайн по компактдисковото устройство, подарено ѝ от внуците.

Вдигна поглед и възкликна:

— Джоузи! Поръчката на майка ти е готова. Предай ѝ, че съжалявам, задето се забавих. Внезапно се разрази епидемия от запек и щях да се побъркам от работа. — Тя се изправи и ѝ подаде малко стъклено шишенце, взе парите и ги напъха в сутиена си. — Мога ли да ти предложа един шал? — Посочи единия ъгъл на помещението, където в кошници и на полици бяха нахвърлени безброй разноцветни чилета прежда. Седмично плетеше по два-три шала и ги окачваше навсякъде, дори редом с китките сушени билки. — Червеният цвят е възшебен за теб, миличка. Сложи си шала и сама ще се убедиш.

— Не, благодаря. — Джоузи посочи Клоуи, която стоеше до вратата със завесата и се колебаеше дали да влезе. Джоузи я хвана за ръката и я въведе в „лабораторията“. — Нова, това е Клоуи Финли.

Старицата я изгледа:

— Ти си от ония Финли, дето отглеждаха царевица.

Клоуи смутено се покашля и кимна:

— Да, прабаба ми и прадядо ми бяха земеделци.

— Като малка познавах прапрабаба ти. Даваше на майка ми бяла царевица в замяна на лек от диви кестени против разширени вени. Затуй ли си дошла?

— Разширени вени ли? Не.

— Тогава за какво? — Като видя, че младата жена се поколеба, Нова Бери се обърна към Джоузи:

— Иди изпробвай няколко шала пред онуй огледало. Червено, скъпа. Червеното ще ти помогне да получиш каквото искаш. — Старицата хвана под ръка Клоуи и я дръпна настрани, но Джоузи я чу да казва: — Думай сега. Какво искаш от Нова?

— Искам да простя на някого или да продължа напред без него. Имаш ли нещо, което да ми помогне?

Нова се позамисли и отсече:

— Запарка от коприва! — Приблужи се до работната си маса и отвори една от дузините стъкленици. — Тия листа ги вари на чай. — Тя изсипа малко от изсушеното растение в хартиен плик.

— Коприва ли? — Клоуи се насили да се засмее, но беше прекалено изнервена. — Няма ли да ме заболи?

— Понякога любовта е болезнена. От това обаче няма да усетиш нищо. Тази билка ще напътства сърцето ти какво да направи. Сърцето ти, момиче, запомни! Трябва ли да вземеш решение, слушай сърцето си.

— Благодаря. — Клоуи взе плика. — Какво ти дължа?

— Джоузи ще плати — заяви Нова. — За наказание, че подслушва.

* * *

Джоузи остави приятелката си пред сградата на съда и потегли към къщи. Маргарет я посрещна на вратата, смъмри я, задето се е забавила, после грабна шишенцето с ментоловото масло. Преди да тръгне да търси Хелена, заяви, че первазите и праговете незабавно

трябва да се поръсят, за да се прогонят нежеланите гости през наближаващите коледни празници.

Джоузи побърза да отиде в стаята си, за да избяга от бойната пътека на майка си. Маргарет мразеше празниците. Посещаваше всички обществени прояви и празненства, понеже това се очакваше от нея, но на всяка Коледа изпадаше в ужасно настроение. Джоузи от малка се беше научила през тези дни да не ѝ се изпречва на пътя.

Разкопча си палтото и по навик веднага тръгна към дрешника. Доскоро бързаше заради сладкишите, а сега ѝ се искаше да види Дела Лий, да си поговорят, да поспорят. Всъщност вече с нетърпение очакваше срещите с нея.

Което означаваше, че натрапницата най-сетне е успяла да я побърка.

Отвори вратата на дрешника — както обикновено Дела Лий седеше на спалния чувал, но не прелистваше опърпаните тетрадки. Още беше навлечена с всичките си дрехи, само че беше махнала грима си; държеше на скута си малката корона и печално се взираше в нея.

— Дела Лий?

Тя вдигна глава и се усмихна. Без грим изглеждаше по-млада, кожата ѝ беше полупрозрачна като на дете.

— Спечелих короната на конкурса за мини мис Балд Слоуп, когато бях шестгодишна.

Джоузи коленичи, дългото ѝ палто се разстла около нея:

— Сигурно си била красиво дете.

— Да, бях. — Дела Лий остави короната на пода и я побутна към нея. — Подарявам ти я. Сложи я.

— О, не. Короната ще изчезне сред буйната ми грива.

— Моля те.

Джоузи въздъхна, сложи си короната и разпери ръце, очаквайки ироничен коментар.

Обаче Дела Лий каза:

— Стои ти добре. Между другото, шалът ти е много хубав.

Джоузи се сепна и веднага свали шала. Слава богу, че майка ѝ не го беше видяла, защото беше под палтото.

— Благодаря, че ме подсети. Нова Бери ме изнуди да го купя, но мама не ме харесва с червено. Взех ти от магазина разни дълготрайни храни, но останаха в багажника. Ще ги взема, след като мама заспи.

Престани да ходиш в кухнята и да ровиш в хладилника, иначе Хелена ще се побърка. Не може да разбере какво става и все ме разпитва. А, пак ти взех сандвич от Клоуи, обаче го изядох по пътя...

— Виж, искам да ти кажа нещо важно — прекъсна я Дела Лий. — Доста си блъсках главата, дали е свързано с присъствието ми тук, накрая реших, че трябва да го узнаеш.

— Чакай да позная. Ти си серийна натрапница в дрешници и аз не съм първата ти жертва.

— Не се шегувай. — Дела Лий се пресегна и избута напред кашончето, което Джоузи беше донесла от къщата ѝ. — Отвори го. Виждаш ли тези тетрадки? Бяха на майка ми. Прегледай ги.

Джоузи извади първата — най-обикновена тетрадка със спирала, като онези, които учениците тъпчат в раничките си. Хартията беше изтъняла и пожълтяла, но буквите, написани с нещо като флумастер, бяха четливи.

— Дневници ли са?

— По-скоро напомня записките, които си водят детективи, наблюдаващи някакъв обект. Майка ми непрекъснато следеше Марко Чирини и си записваше какво прави той. Спомням си как като малка ме слагаше на задната седалка на колата и караше след него. С часове висяхме пред частни къщи, обществени сгради и пред хотела в планината, докато го чакахме да излезе. Мама непрекъснато мърмореше, ругаеше го и пишеше в поредната тетрадка. Понякога изтичваше навън, счупваше чистачките му или издраскваше с гвоздей колата му, после сядаше обратно зад волана и избухваше в истеричен смях. Беше вманиачена, искаше да знае какво прави той и с кого е.

Джоузи изпита някакво лошо предчувствие, но все пак прелисти няколко страници.

Повечето бяха изписани с бележки като тази от 30 март преди двайсет и три години:

Марко мина с колата по Хайланд Стрийт.

Марко паркира на седмото място откъм ъгъла.

Марко пусна двайсет цента в монетния апарат.

Марко носеше сив костюм с червена вратовръзка.

Стояха на тротоара и разговаряха.

Марко се засмя три пъти.

Тя докосна ръкава му.

Номерата на колите на улицата: ZLX-33, GGP-40, DIV-07, FNE-82, HUN-6, CMC-75, DFB-93.

Джоузи затвори тетрадката и прекъсна налудничавата енергия, излъчваща се от страниците:

— Не разбирам... Защо майка ти е постъпвала така?

Баща ѝ бе известна личност, но доколкото ѝ беше известно, той нямаше истински врагове. Срамуваше се да признае колко малко го познава — помнеше само как хората го величаеха и разговорите с него по време на неделните им разходки е кола. Той имаше апартамент в хотела и много рядко спеше вкъщи.

Дела Лий прокара език по кривите си предни зъби, обмисляйки отговора си.

— Майка ми беше с разстроена психика — промълви най-накрая. — И беше прекалено красива за жена в нейното душевно състояние. Изглеждаше самоуверена, а всъщност не знаеше какво прави. Знаех, че е избягала от къщи на шестнайсет, защото вторият ѝ баща я насилвал. Зарязала училище и започнала работа като касиерка в „Уин Дикси“. След като се запознала с баща ми, си казала, че той ще е нейният спасител. Често ми разказваше как един съботен следобед седяла на скамейка в парка и пиела пепси-кола, а баща ми се приближил до нея и ѝ казал: „Вие сте най-красивото създание, което съм виждал. Ще вечеряте ли с мен?“ Беше като сцена от филм. След девет месеца съм дошла на бял свят. Мама била на осемнайсет.

Джоузи се замисли; смътно си спомняше майката на Дела Лий — дребничка, красива и недодялана, но с големи зелени очи като на кукла.

— Ти си дъщеря на Грийни Бейкър, нали?

— Да.

— Виждала съм я.

— Нищо чудно. Сред най-любимите ѝ занимания беше да ви следи с баща ти по време на неделните ви разходки с колата.

— Следяла го е, когато бях с него, така ли?

Дела Лий кимна.

Линиите на времето се преплитаха като нишки, свързваха се в едно цяло.

— И ти ли я придружаваше?

— От време на време. Но престанах, щом поотраснах и можех да оставам сама вкъщи. Мразех да те следя. Ненавиждах идиотското преследване. Обаче върнеше ли се у дома, тя ми надуваше главата с подробностите — къде те е водил, как си се смеела, когато си с него. Понякога си запушвах ушите, за да не я чувам. Не исках да слушам как той се държи с теб като любящ баща.

— Какво се случи с *твоя* баща?

— Почина, когато бях на деветнайсет.

— Как така е разрешавал на майка ти да ни следи?

— Мисля, че не подозираше какво се случва. Всъщност научих кой е едва когато станах на девет. След раждането ми той подкупил мама. Купил ѝ къщата. Купил ѝ кола. Купил мълчанието ѝ.

— Защо? — Джоузи бе запленена, сякаш неканената гостенка разказваше приказка.

— Може би, за да не разбере жена му. Само че мама, Бог да я прости, ме заведе при нея, когато навърших девет години. „Малката е дъщеря на мъжа ти — каза ѝ. — Негова плът и кръв, а той не ще и да знае за нея.“

— Сигурно ти се е искало да пропаднеш вдън земя.

— Всъщност този ден прозрях истината — промълви гостенката.

— Разбрах защо мама следи Марко Чирини.

— Защо?

Дела Лий се приведе и огледа стаята:

— И друг път съм била в тази къща. Преди много години, когато бях деветгодишна, а ти още не беше родена. Като влязох в дневната ви, направо се шашнах. Всичко беше толкова красиво. *Миришеше* на богатство.

Джоузи започна да идва на себе си, изтръгвайки се от „приказката“. Не, не! Не искаше да чуе края.

— Майка ти даде на мама още пари. Отново купи мълчанието ѝ. Тая Маргарет е голяма умница. — Дела Лий поклати глава. — Колкото и деца да имаше Марко, само тя можеше да го дари със *законно* дете. Всички знаеха, че двамата съпрузи не искат наследници, но година, след като Маргарет научи за мен, на бял свят се появи Джоузи — бебето, което щеше да осигури на госпожата да наследи богатството на Чирини.

Джоузи стана и заотстъпва назад, препъвайки се в дългото си палто. Захвърли глупавата корона и ужасено се загледа в Дела Лий, която усмихнато подхвърли:

— Здравей, сестричке.

ОСМА ГЛАВА

ТВЪРДИ БОНБОНИ

Сякаш изминаха часове.

Двете безмълвно се взираха една в друга. Дела Лий седеше с кръстосани крака, положила длани на коленете си. Джоузи, която се задъхваше от гняв и възмущение, възкликна:

— Край! Писна ми!

— Най-сетне.

— Писна ми от теб! Няма да търпя да злословиш по адрес на баща ми. Всеизвестно е, че той беше велик човек. С мама много се обичаха. Той спаси Балд Слоуп. — С трепереща ръка посочи вратата на стаята: — Махай се!

Натрапницата ѝ се скара:

— Я се дръж като голямо момиче!

За миг Джоузи онемя от нахалството ѝ. Нима нищо не можеше да стресне тази жена?

— Сега разбрах защо се настани в моя дрешник! — процеди през зъби. — Не си избягала от Джулиан. Заедно ли измислихте този план?

— С него вече не сме заедно в нищо. И наистина не избягах от него. Не че не заслужава, защото е подъл мръсник. Само че аз бях от себе си. — Дела Лий придърпа към себе си кашончето и го затвори. Изглеждаше натъжена или разочарована. Какво бе очаквала? Да обяви, че Марко Чирини е неин баща, а Джоузи да я прегърне като сестра ли?

— Защо не каза, че ти трябва пари? Щях да ти дам, без да разиграваш тази комедия и да твърдиш, че искаш да ми помогнеш. — Джоузи грабна чантата си и извади чековата си книжка и писалка. — Колко искаш?

— Николко. — Дела Лий прибра кутията обратно в дрешника.

— Тогава какво търсиш тук? Защо ми разказа тази басня?

— Не е басня, а самата истина. Повярвай, искам да ти помогна. Затова съм тук.

Джоузи изсумтя, защото гневът прикриваше абсурдната болка, която пробуждаше сърцето ѝ. Трябваше да се досети. Трябваше да се досети, че Дела Лий е намислила някакъв номер.

— Всичко, което казваш, е една лъжа!

— Влюбена си в пощальона. Лъжа ли е? Задушаваш се в тази къща. Лъжа ли е? Опитваш се да се реваншираш на майка си за ужасното си поведение като малка, но тя ще ти го натяква, докато е жива. Лъжа ли е? Мечтаеш да се махнеш от тук. Искаш да носиш червено. Да извадиш сладкишите от проклетия дрешник, а не да се тъпчеш тайно!

— Татко не е имал дете от друга жена — отсече Джоузи. Думите шумно изпадаха от устата ѝ.

— Не ми ли вярваш? Питай майка си.

— За нищо на света! — Маргарет щеше да получи инфаркт, ако чуеше обвиненията на Дела Лий. — Да не си посмяла да го споменеш пред нея! Пред когото ѝ да било! Само кажи какво искаш! — Джоузи пхна портфейла си обратно в чантата.

— Искам да питаш Самюъл Ламар.

— Бившият адвокат на баща ми ли?

— Да.

— Какво да го питам? — подигравателно подхвърли Джоузи.

— Кой според теб е уредил прехвърлянето на парите, покупката на къщата и колата и договора, задължаващ майка ми да си трае?

Джоузи безмълвно се втренчи в нахалницата. Струваше ѝ се, че сънува кошмар. Как бе позволила да се стигне дотук? Още първия ден трябваше да изгони натрапницата.

— Добре — промърмори най-накрая. — Веднага ще му пиша. — Отиде до бюрото си и взе лист хартия. Не помнеше адреса на стария адвокат, но го беше записала в телефонния указател. Всяка година му пращаше картичка за Коледа, откакто той бе заживял при дъщеря си в Масачузетс. — Обаче искам да обещаеш, че щом получа отговора му, незабавно ще напуснеш този дом. След като той писмено потвърди, че баща ми няма други деца, ще се пръждосаш от тук и повече няма да ме безпокоиш. Ясно ли е?

— Да. По-бързо ще научиш истината, ако му се обадиш.

— Не съм записала номера. Имам само адреса на дъщеря му в Масачузетс.

— Да си чувала за телефонни справки?

— Не знам новото фамилно име на дъщеря му.

— Всеки в града ще ти го каже.

— Ще му пиша.

— Ако наистина искаш да научиш истината, ще му се обадиш.

— Вече я знам и не са ми необходими доказателства. — Джоузи затвори очи и потърка челото си. — Не се ли досети, че постъпвам така, за да ти дам време да измислиш къде ще отидеш, след като се махнеш от тук?

— Не. И през ум не ми мина.

— След седмица-две ще имам отговор. — Тя взе писалката. — Ще имаш достатъчно време да се организираш.

— Дадено. Само че го питай за всички изневери на Марко. Питай за другата жена, освен майка ми, на която е платил, за да потули скандала.

Джоузи, която беше написала само „Скъпи господин Ламар“, рязко се обърна към Дела Лий. Чувстваше се някак изпразнена и жадуваше за нещо сладко. Щом приключеше с писмото, щеше да напълни джобовете си със сладкиши от тайния си склад, да затвори вратата на дрешника и да се тъпче, докато празнотата изчезне.

— Вече прекали! — извика гневно.

— Марко не си поплюваше. Никоя не можеше да му устои.

— Започваш да ми лазиш по нервите. Остана ли нещо, свързано с мен, което не си обругала и окаляла? — Отново се наведе над листа. „Извинете, че се обръщам към вас така внезапно. Надявам се, че сте добре.“

— Не знам. Дай да ти видя зъбите.

— Почти съм сигурна, че те мразя. — „Наскоро чух неприятни слухове и само вие, който бяхте адвокат на баща ми и негов верен приятел, можете да ги опровергавате. Навярно разбирате, че не мога да попитам мама. Не искам да я разстройвам.“

— Съперничество между сестри — усмихна се Дела Лий. — Случва се и в най-добрите семейства.

„Баща ми има ли други деца? И най-вече има ли дъщеря от Грийни Бейкър?“

Клоуи изгаряше от нетърпение да опита чая от коприва. Възможно ли беше еликсирът наистина да е вълшебен и животът ѝ отново да влезе в релси? Усети радостна тръпка, като си представи как ще се почувства по-добре. След като изпиеше чая, щеше да разбере какво да прави. Щеше да реши как да живее от тук нататък и разбитото ѝ сърце щеше да престане да кърви. Издържа до четири следобед и затвори кафенето.

Охранителят Ханк я попита защо си тръгва толкова рано. Тя лъчезарно му се усмихна и заяви, че си отива вкъщи да пие чай. Той не продължи да я разпитва, само съчувствено я изгледа; сигурно си каза, че загубата на Джейк я е довела до загуба на разума. А на нея не ѝ се мислеше колко близо до истината е това предположение.

Щом влезе вкъщи, хвърли на пода чантата и палтото си и отиде право в кухнята. Порови в чекмедже то, извади цедката, после сложи в микровълновата фурна чаша с вода и изчака да заври. Най-сетне отпи от чая и с изненада установи, че е горчив. Страхуваше се да добави захар, за да не попречи на въздействието му, затова го изгълта на един дъх. Поддържа между дланите си празната топла чаша, очаквайки незабавно да усети някаква промяна. Само че не се случи нищо.

Остави чашата и закрачи напред-назад. Беше още по-неприятно от очакването на резултата от домашния тест за бременност, който си беше направила преди две години. С Джейк бяха решили да не избързват с детето; искаха да изчакат, докато се оженят и имат достатъчно средства, за да не зависят от родителите му. Тя се страхуваше да не е забременяла, но той беше въодушевен. Клоуи не можеше да забрави колко се беше зарадвал на перспективата да стане баща.

Възможно ли бе това да е причината за изневярата му? Нима толкова силно искаше дете, че бе склонен да опита с друга жена?

След половин час в съзнанието ѝ изкристализираха няколко решения: да се поизлежава във ваната, вместо да вземе душ, да вечеря пица. И да отложи за другата седмица почистването на къщата.

Но относно Джейк пак нямаше никаква яснота.

Престана да кръжи из дневната, сърцето ѝ пак бе натежало, крайниците ѝ сякаш бяха пълни с олово. Нищо нямаше да излезе. Чаят не ѝ казваше как да постъпи.

Седна до масата за хранене, наведе глава и опря страната си на гладката хладна повърхност. Усети, че се просълзява. Защо си беше въобразила, че ще е толкова лесно? Стисна клепачи. След няколко секунди отвори очи, примигна, за да прогони сълзите, и забеляза салфетката, на която Джулиан беше написал номера на телефона си. Преди няколко дни я беше пхнала между солницата и стъкленницата с черен пипер.

Взе я, изпъна гръб и я загледа.

Всичко се свеждаше до това. Трябваше да разбере какво е предизвикало изневярата на Джейк, преди да реши дали да му прости.

От кухнята долетя някакво шумолене, сякаш мишки се надбягваха по пода, и тя се обърна. Орфаната „Научи се да прощаваш“ беше кацнала на плота до тостера, избутвайки плика с листата от коприва.

Клоуи го вдигна, прибра го в чекмеджето и се скара на книгата:

— Престани!

Върна се до масата и откри, че „Стара любов, нов път“ се е настанила върху салфетката с номера на Джулиан.

Опитваше се да прилага изтъркани трикове, типични за търговци — мошеници.

Клоуи гневно измъкна салфетката, изтича до телефона и бързо набра номера, за да направи напук на проклетата книга.

Щом чу гласа на Джулиан, внезапно се успокои и седна на пода. Този човек наистина беше магьосник.

— Джулиан, Клоуи е на телефона.

— Миличка, очаквах да ми се обадиш.

— Извинявай за събота вечер.

— Не се притеснявай. Знам как се чувства един мъж, когато мисли, че е изгубил най-голямата си любов.

— Съжалявам, че ти го напомних — съчувствено промърмори тя. — Приятелката ти още ли не се е обадила?

— Не.

— Ами... случайно да си научил с коя е спал Джейк?

— Да, вече знам. Обаче ти дълбоко ме нарани. Само затова ли се обаждаш?

— Не! — възкликна тя, засрамена от себичността си. — Не, разбира се.

— Да се видим довечера и ще ти кажа.

— Защо не още сега?

— Предпочитам да мисля, че съм ти приятел, не само източник на информация за кръшкащото ти гадже.

Имаше логика. Поне така й се стори.

— Не можем да отидем в „Джигъри“. Има опасност Джейк да е там.

— През делничните вечери ходя в „Найт Лайт“. Да се видим там довечера в девет. — Той затвори, преди да му откаже.

Изминаха няколко секунди, преди тя да се увери, че може да се изправи, и няколко минути, преди да е в състояние да върви. Разбира се, щеше да се срещне с него, за да научи името на съперницата си. Само че нямаше да отиде сама в „Найт Лайт“. Заведението се ползваше с лоша слава.

Нерешително прехапа устни, после отиде в антрето и взе чантата си. Извади картичката с номера на Джоузи и го набра.

Чу как телефонът се включи и приятелката й каза:

— Знам, че е мобилният ми, но досега не съм го чувала да звъни. И още нещо — нима си въобразяваш, че като ми препречваш пътя към тайника, ще ме оставиш без сладкиши? Как така съм го включила? О... Ало?

— Джоузи?

— Да?

— Клоуи е. Удобно ли е? Може би се обаждам в неподходящ момент...

— Не, не... — Приятелката й се засмя, но някак пресилено. — Рядко използвам мобилния си телефон. Опитвах се да си спомня как се включва.

— Питам се дали ще ми направиш една услуга.

— Разбира се. Каква?

Допадна й, че Джоузи се съгласи, без да се поинтересува каква е услугата. Именно затова първо се беше обадила на нея.

— Знам, че искам много, но ще ме придружиш ли довечера в един бар?

— В бар — повтори Джоузи.

— За пръв път отивам в това заведение и малко се притеснявам. Ще съм по-спокойна, ако не съм сама.

Джоузи дълго мълча, накрая промълви:

— Никога не съм била в бар.

— Е, тъкмо ще имаш възможност да разбереш какво е. Нямахте да те моля, ако не беше важно. Един човек ще ми съобщи информация, която ще ми помогне да реша как да постъпя с Джейк.

— Каква информация?

Клоуи се поколеба. Предпочиташе да не споделя, за да не издаде отчаянието си.

— Този човек знае с коя е спал Джейк — каза накрая.

— Клоуи — промълви Джоузи, — наистина ли държиш да научиш името й?

— Да, на всяка цена. Моля те, ела с мен.

Приятелката й си пое дъх дълбоко:

— Добре.

* * *

„Найт Лайт“ се намирал край шосето с остри завои, водещо към ски курорта. Постройката беше скрита сред дърветата, отпред се простирал голям паркинг, покрит с чакъл. Надписът на крайпътната табела гласеше: „ХАМБУРГЕРИ! КАРАОКЕ! СТУДЕНА БИРА!“ Може би собственикът на заведението бе искал да привлече колегите, тръгнали на ски в планината, но в крайна сметка барът се беше превърнал в свърталище на брадати мъже с бархетни ризи и на младежи с вид на бандити, които идваха да играят билиард в задната стая.

Джоузи с отвращение се огледа и си помисли, че поне няма опасност някой да я познае и да я наклевети пред майка й.

Двете спряха на вратата, изчаквайки очите им да се приспособят към полумрака.

— Май още го няма — промълви Клоуи и тръгна към бара. — Ела да си вземем нещо за пиене.

Джоузи неохотно я последва. Чувстваше се като риба на сухо, струваше ѝ се, че всички я зяпат. Търпеливо беше изчакала Маргарет да заспи, преди да вземе Клоуи от апартамента ѝ в центъра на града. Дела Лий въодушевено възкликна, като разбра с кого има среща „хазяйката“ ѝ, но Джоузи още ѝ беше сърдита заради лъжите по адрес на Марко Чирини и излезе, без да обърне внимание на съвета ѝ да се преоблече. По-късно съжали, че не я е послушала. Клоуи ѝ отвори, забеляза, че е със същата черна рокля и палто, и грабна от закачалката някакво шалче на жълти и червени райета. Завърза го около шията ѝ и отсече:

— Вече не приличаш на оклюмала врана. Придава ти колорит.

Щом седнаха на бара, тя си поръча лимонов коктейл. Джоузи поръча същото, а когато им поднесоха напитките, се престори, че отпива от чашата си. Опита се да поведе разговор, но Клоуи беше разсеяна, непрекъснато се оглеждаше и през десет минути повтаряше:

— Той обеща да дойде.

След два часа беше пияна до козирката, а Джоузи панически се питаше как да я принуди да си тръгнат. Няколко пъти се опита, но напразни. Дори не можа да ѝ попречи да се обади на Джейк и, заваляйки думите, да му остави съобщение, че се намира в „Найт Лайт“ и чудесно се забавлява без него. Само че беше тъкмо обратното. Джоузи никога не я беше виждала толкова тъжна и отчаяна. Внезапно съжали, че не може да се обади на Дела Лий. Тя щеше да я посъветва как да постъпи. Клоуи махна на бармана да ѝ донесе още един коктейл. Джоузи стисна клепачи. Мъчеше я силно главоболие, ходеше ѝ се до тоалетната, но се страхуваше да отиде сама, а приятелката ѝ май имаше разтегателен пикочен мехур.

Как би постъпила Дела Лий?

Дела Лий щеше да вземе нещата в свои ръце, без да ѝ пука за чувствата на Клоуи.

Тя направи знак на бармана да не приготвя коктейла:

— Оставете. Тръгваме си.

— Неее, трябва да оштанем — запелтечи Клоуи. — Шамо няколко минутки. Моооля те.

— Той няма да дойде.

— Неее, обеща ми. Ще ми каже с коя е шпал Джейк.

— Излъгал те е. Дайте й чаша силно кафе! — нареди Джоузи на бармана, после се обърна към приятелката си: — Отивам до тоалетната, после си тръгваме.

Слезе от високото столче и влезе в сервизното помещение. Ха! Колко лесно беше да командва. Изведнъж ѝ се прииска да хапне пай. Ягодов. Ягодов пай с ванилов сладолед.

На връщане към къщи щеше да си купи голям пай и да го излапа до трохичка. Беше го заслужила с решителното си поведение.

След няколко минути се върна в сумрачния бар, но направи само няколко крачки и спря като поразена от гръм.

Бързо се извърна, очите ѝ уплашено се стрелкаха, докато се опитваше да прецени дали не е станала жертва на зрителна измама. Мислено се беше свързала с Дела Лий и ето какво се бе случило!

Появил се бе Джулиан.

Обърна се отново да го погледне. Да, наистина беше той. Да му се не види, какво търсеше тук? Седеше до Клоуи, обгръщайки я с розово-черен дим, който само жените в бара виждаха. Двамата се бяха привели един към друг, усмихваха се, смееха се. Приятелката ѝ беше впримчена в аурата му, бе хипнотизирана от него. Не можеше да се изтръгне сама.

Джоузи потърка челото си. Какво би сторила Дела Лий?

Щом видеше Джулиан, щеше да избяга.

Бягство. Да. Това Джоузи го можеше.

Само че първо трябваше да спаси Клоуи.

Надяваше се, че в полумрака Джулиан няма да я разгледа добре и да се досети, че е жената, която бе видял да излиза от къщата. Тръгна към бара, като се стараеше да се движи така, че да е с гръб към Джулиан. Ако някой я наблюдаваше, щеше да помисли, че тя танцува под звуците на музиката от джубокса. Все така с гръб към Джулиан, тя се промъкна между двамата и грабна палтото и чантата на Клоуи:

— Хайде, скъпа, тръгваме си.

— Не, оштаваме. — Клоуи лъчезарно се усмихна. — Виж, Жулиан вше пак дойде! Жулиан, това е Джоуси.

Джоузи смаяно я изгледа. Нима бе дошла, за да се срещне с Джулиан?

— Приятно ми е. — Той се приведе надясно, опитвайки се да види лицето ѝ. — Май те познавам отнякъде. Помислих си го още щом влязох и те видях с Клоуи. Обърни се, красавице. Погледни ме.

Докосна ръката ѝ и тя се отдръпна като опарена, но все пак застана с лице към него.

— Тя е Джоузи Чирини. Чирини И е възлива от пари — заяви приятелката ѝ.

Джоузи се опита да я смъкне от високото столче:

— Хайде, тръгваме си!

Клоуи се хвана с две ръце за перилото пред барплота:

— Не ишкам. Още не знам името.

— Стани веднага!

— Остави я на мира — намеси се Джулиан. — Аз ще я изпратя до тях.

— Как не! — Тя продължи да дърпа Клоуи, но приятелката ѝ сякаш се беше залепила за бара.

— Сигурен съм, че съм те виждал някъде — замислено промърмори Джулиан.

Неочаквано някой зад тях каза:

— Клоуи? Джоузи? Всичко наред ли е?

Двете едновременно се обърнаха.

— Адам! — възкликна Клоуи. — Какво търсиш тук?

Той се навъси. Изражението му не предвещаваше нищо добро, въпреки това Джоузи си каза, че никога не е била толкова щастлива от появата на някого. Адам носеше бежово кожено яке, поло и шалче, синьо като очите му. Изглеждаше невероятно!

— Ти ми се обади, Кло. Оставила си съобщение на телефонния ми секретар.

— Звъняла съм на теб?

— Очевидно съобщението е било за Джейк.

— Пардон! — Тя хвана ръката на Адам и го придърпа към себе си. Джоузи отскочи назад, за да не препречи пътя му. — Адам, запознай се с Жулиан.

Адам се престори, че не я е чул, и се опита да я накара да стане. Тя отново се вкопчи в перилото. Джоузи едва се въздържа да не каже: „Стискам ти палци. Само че няма да успееш.“

— Я чакай! — възкликна Джулиан. Тя си помисли, че репликата му се отнася за Адам, но като вдигна поглед, видя, че негодникът се взира в нея. Внезапно изпита усещането, че електрически ток пронизва тила ѝ. — Ти! — Той я посочи с пръст. — Сетих се коя си! Ти влезе с взлом в къщата ми! Ти ми сви портфейла!

— Не му обръщай внимание, Джоузи — обади се Адам. — Помогни ми с Клоуи.

— Върни ми мангизите, тлъста краво!

Последваха събития, които се случиха толкова бързо, че съзнанието ѝ не можа да ги възприеме. Джулиан понечи да слезе от високото столче, в същия момент Адам се извърна и го повали със силен удар в челюстта. Хората наоколо зашушукаха и ги зяпнаха.

— Ставай, Клоуи! — Адам я вдигна от столчето и насила я откъсна от бара. — Джоузи, тръгвай с мен! — Като я видя, че не помръдва, той кресна: — Да му се не види, с този сакат крак не мога да ви нося и двете!

Джоузи насила накара краката си да се раздвижат. Изтича до вратата и я задържа отворена, докато той излезе, нарамил приятелката ѝ.

Клоуи крещеше:

— Джулиан! Джулиан! Извинявай! Пусни ме, бе!

Чистият въздух и тишината навън я удариха като юмрук след престоя в задимения и шумен бар. Стори ѝ се, че ушите ѝ са натъпкани с памук.

— Коя от вас шофираше? — попита Адам, опитвайки се да укроти Клоуи, която се мятеше в ръцете му.

Джоузи отвори уста, опитвайки се да си отпуши ушите.

— Коя шофираше?

— Аз...

— Къде ти е колата?

— Ей там.

— Отвори вратите! — нареди той и тръгна към кадилака. Джоузи забърза след него и натисна устройството за дистанционно отключване. Той отвори задната врата и двамата натикаха на седалката буйстващата червенокоса фурия. — Седни до нея и ми дай ключовете!

Тя се поколеба, понечи да възрази, но само измънка „Добре, добре“, даде му ключовете и се настани до Клоуи.

Адам тресна вратата, заобиколи кадилака и седна зад волана. Включи двигателя, даде газ и с елегантен завой излезе от паркинга.

Клоуи запротестира, когато Джоузи ѝ помогна да си облече палтото, после сложи глава на рамото ѝ и заспа. Възцари се неловка тишина.

Адам мълча, докато стигнаха жилището на Клоуи. Не проговори, докато я тътреха нагоре по стълбището, което разделяше на четири апартамента бившата сграда на пожарната. Джоузи извади от чантата на приятелката си ключовете и отвори вратата.

Тръгна след Адам и се озова в спалнята. Голямото легло с черни табли почти запълваше помещението, облицовано с червени тухли. Цялото обзавеждане и самата атмосфера говореха, че апартаментът принадлежи на мъж. Трудно бе да се повярва, че Клоуи обитава това жилище. Нищо тук не носеше отпечатъка ѝ. Нямаше дори полици за книги. Възможно ли бе такава страстна читателка да живее без лавици за книги?

След като сложиха Клоуи на леглото, Адам кресна на Джоузи:

— Защо ѝ позволи да се подреди така? Пияна ли си?

Никога не го беше виждала ядосан, камо ли ядосан на нея. Нейните познати не изпадаха в пристъпи на гняв. Проявяваха негодувание и високомерие, подхвърляха обиди, завоалирани като комплименти, но много рядко изпускаха нервите си.

— Нищо не съм пила — смотолеви. — И направих всичко възможно да я накарам да си тръгнем. Нямах представа, че има среща с Джулиан.

— Нима го познаваш? Нали не си влязла с взлом в къщата му и не си откраднала портфейла му?

Тя се поколеба за миг, после отвърна:

— Нито къщата, нито портфейлът са негови.

— Откраднала си нечий портфейл, така ли? — изумено възкликна Адам.

— Не го откраднах, а го върнах на една приятелка.

Той стисна зъби и процеди:

— Какво те прихваща напоследък? Майка ти знае ли къде си тази вечер?

Думите му я вбесиха, чашата на търпението ѝ преля.

— Аз съм на дваайсет и седем години, а не някоя хлапачка, която се държи за полите на майка си! Само че в очите на всички съм именно такава, нали? Горката Джоузи. Необщителна дебелана, която играе по свирката на майка си и няма нищо общо с магнетичния си баща! Писна ми да се притеснявам какво ще кажат хората и че още не са забравили колко противно дете бях. Писна ми и от това изражение — добави и посочи лицето му.

— Какво изражение?

— На съжаление, ето какво!

Адам отстъпи назад, сякаш се страхуваше тя да не го зашлеви. Джоузи щеше да се засмее, ако не беше толкова вбесена, ако не беше изкарала толкова ужасен ден.

— Виж — промърмори той, — тъкмо сега Клоуи е много уязвима. Вместо да я тласнеш към Джейк, ти я влачиш по разни долнопробни барове.

— Знаеш ли какво мисля? Мисля, че нямаш представа какво е добре за нея! — кресна Джоузи и внезапно ѝ поолекна. Искаше ѝ се да спори, да се кара, да прогони мъчителното усещане, че има власт само над тайната си страст към сладкишите. — Искаш тя да приеме тактиката на минималното противопоставяне, защото така е по-безопасно и по-лесно.

— Точно така! По-безопасно е!

— Ще ти открехна нещо, драги. Безопасно е евфемизъм за страх. Нямам намерение да я тласкам, накъдето и да било. Решението е само нейно. Не ме засяга дали ще се сдобри с Джейк, не засяга и теб, щом толкова искаш да знаеш!

— Сега той живее с мен, следователно съдбата му ме засяга.

— Не е вярно!

Адам махна с ръка, сякаш искаше да прекрати безполезния спор:

— Не знаеш подробностите.

— Знам достатъчно, за да не се замесвам. Както знам, че криеш нещо. Но разпитвала ли съм те някога? Не.

Той така се изненада, че проговори едва след няколко секунди:

— Какво каза?

— Криеш нещо. Криеш се от нещо. Разбрах го още щом те видях за пръв път. Сякаш е написано на челото ти.

Той наклони глава и я погледна в очите:

— Тогава си разбрала и нещо друго.

Изведнъж, настъпи потискаща тишина. Беше го изрекъл. Знаеше за чувствата ѝ към него. Срамът можеше да се сравни с усещането, предизвикано от поглъщане на люти чушки. Прогаря гърлото, но е невъзможно да го прогониш. Остава само да страдаш и да търпиш, докато парещата болка попремине.

Адам отново заговори, но вече по-меко:

— Ще изляза, а ти я съблечи.

„Прекрасно, няма що! — отчаяно си помисли тя. — Отново ме съжалява!“

Изчака го да излезе, въздъхна и свали ботушите на Клоуи. Някак си съумя да съблече палтото ѝ и пуловера, но остави тениската. После свали обиците и часовника ѝ. Зави я с одеялото и се огледа, питайки се какво още може да направи. Загуби малко време, докато сгъне дрехите на приятелката си и ги остави в долния край на леглото, после прибра ботушите в дрешника.

Вече нямаше причини да остава в стаята, затова тръгна към вратата.

Обърна се и видя на нощното шкафче три книги, поставени една върху друга. Бяха близо до ръба и сякаш бдяха над Клоуи. Странно, не ги беше забелязала преди малко.

Дълбоко си пое дъх и отвори вратата. Адам седеше на канапето и я чакаше.

Тя пристъпи към него и протегна ръка:

— Дай ми ключовете. Ще те закарам обратно до бара да си вземеш колата.

— Забранявам ти да се връщаш там! С Джейк ще отидем утре сутринта.

— Тогава ми дай ключовете, за да те закарам до дома ти.

Адам изведнъж скочи на крака и тръгна към вратата:

— Аз ще карам.

— Казах ти, че не съм близнала алкохол.

— Аз ще карам! — повтори той, отвори вратата и я изчака да излезе.

„Тази проклета нощ няма край“ — отчаяно си помисли тя. Докато слизаше по стълбището, чу как Адам превъртя ключа в бравата, после стъпките му закънтяха по стъпалата. Бяха оставили колата

отключена на малкия паркинг край жилищната сграда; Джоузи се настани на дясната седалка и се втренчи в предното стъкло, а той седна зад волана. Включи двигателя и промърмори:

— Колата е... хубава.

— Какво ѝ е? — сопна се тя, защото тонът му беше като на човек, разглеждащ безвкусни мебели. Беше разбрала, че когато караш автомобил, с който Елвис би се гордял, трябва да проявяваш чувство за хумор, само че тази вечер не ѝ беше до иронични забележки, и то тъкмо от Адам.

— Кадилак е.

— И?

— Майка ти ли я избра?

— Мама не шофира. Колата е моя. Аз я купих.

— Не отговори на въпроса ми.

— Да, тя я избра. Доставиха ѝ я по поръчка. — Беше готова да се закълне, че той се подсмива. — И престани да се надуваш!

— Надувам ли се?

— Да. Сякаш всичко, което си мислил за мен, си е дошло на предишното безопасно местенце.

Адам се замисли и мълча, докато спря зад друга паркирана кола.

Джоузи познаваше този квартал, уникален с архитектурата си — къщите се издигаха високо над улицата, към всяка водеха стръмни циментови стъпала. Дворовете бяха толкова полегати, че вероятно собствениците им виждаха доста зор, докато окосят тревата.

Къщата на Адам беше едноетажна, обшита с дъски и с голям прозорец на фасадата. Джоузи се изненада — постройката беше твърде безлична. Адам живееше тук, но това не беше неговият дом.

— Тук живееш, така ли?

Той изключи двигателя и подхвърли:

— Не знаеше ли?

— Откъде да знам? — Нима, след като бе разбрал за чувствата ѝ към него, си бе въобразил, че тя го дебне и го преследва? Слезе от колата и тръгна да я заобиколи, за да седне зад волана. Адам я пресрещна на средата на пътя. Заради автомобила, паркиран отпред, Джоузи не можеше да се размине с него, без да го докосне. Бог знае как щеше да го изтълкува самонадеяният нахал. Не, щеше да го изчака да се махне.

Адам спря пред нея. Погледна към къщата и фаровете на кадилака осветиха лицето му. Беше толкова красив, че тя усети физическа болка.

— Май Джейк вече се е прибрал — промърмори той. — Откакто се разделиха с Клоуи, работи до късно и през почивните дни. Имахме късмет, че не беше вкъщи и аз пръв прослушах съобщението.

— Ще му кажеш ли?

— Не. — Внезапно впери поглед в нея. Джоузи едва се сдържа да не отскочи назад. Той посочи шията ѝ:

— Шалчето ми се струва познато.

Тя сви рамене:

— Клоуи ми го даде и настоя да го нося.

— Защо? — попита Адам, сякаш за пръв път чуваше толкова абсурдно нещо.

— За да не приличам на оклюмала врана! — тросна се тя. Господин Босуел явно разбираше и от мода. Сякаш като беше открил, че тя е влюбена в него, вече имаше право да я критикува и да изтъква слабостите ѝ. Как бе възможно да обича човек, който знаеше за чувствата ѝ, но се плашеше от тях и ги отблъскваше? Той беше...

— Шалчето е на Джейк. — Адам протегна ръка да го докосне, но се поколеба, като видя как тя се изпъна като струна. Едва след като се увери, че Джоузи няма да побегне, хвана шалчето и леко го дръпна. Леденият въздух се втурна в палтото ѝ, тя потрепери и машинално вдигна яката си.

Адам забеляза реакцията ѝ. Свали шалчето си и го омота около шията ѝ. За миг ръцете им се докоснаха. Джоузи се взираше в него като хипнотизирана. Не можеше да отрони нито дума, дори това да ѝ струваше живота. Той се вгледа в лицето ѝ. Изминаха няколко непоносимо дълги секунди. Пръстите му стискаха шалчето, сякаш я държеше в прегръдката си. Накрая отпусна ръце и бързо мина край нея. Изтича нагоре по циментовите стъпала и влезе в къщата.

* * *

Джоузи остави кадилака в гаража, спря наскривен в мрака на верандата и притисна до сърцето си шалчето на Адам. После неохотно

го окачи на пощенската кутия. Беше ѝ го дал от съжаление, затова не го искаше.

Не, това беше опашата лъжа.

Не за съжалението, разбира се, а за това, че не искаше шалчето. Желаше го с цялото си сърце. Искаше да спи с него, да танцува с него, да го гушка като любимо котенце. Само че проклетникът очакваше тъкмо такова поведение, затова тя му връщаше тъпото шалче.

Открай време знаеше, че Адам не я обича, но по-лесно понасяше това, когато той не подозираше за чувствата ѝ. Струваше ѝ се, че са квит. Ала след като бе разбрал слабото ѝ място, предимството вече беше на негова страна. Беше несправедливо. Тя се зарече, че вече няма да тича да му отвори вратата, за да го види. И още нещо — нямаше да копнее за него като глупаво момиче, чието сърце е ранимо като нежно цвете.

Безшумно отключи входната врата; вече съжаляваше, че не се е отбила да си купи мечтания плодов пай. Влезе на пръсти в тъмната къща и тихо затвори вратата.

Обърна се и се сблъска с Хелена. Изпищя, прислужницата също изкрещя. Джоузи затисна с длан устата ѝ, после се ослуша да провери дали са събудили майка ѝ.

В къщата цареше тишина, Маргарет не се провикна от стаята си. Хелена отмести дланта на Джоузи и прошепна:

— Олдси! Аз чака тебе!

— Много благодаря, Хелена.

— Не, аз чака тебе даде нещо. Чакай тука. Може? — Прислужницата се шмугна в спалнята си — голяма стая под стълбището. След секунди се появи и подаде на Джоузи нещо, увито в тензук: — Вземи. Спи с него.

В тензук беше увита малка кост, дълга около шест сантиметра.

— Хелена, не ми трябва... от животно ли е?

Прислужницата отново зашепна:

— Лошо нещо още тука.

— Според теб какво е това лошо нещо?

— Не знае. Лошо.

— Виждала ли си го?

— Не.

Джоузи въздъхна с облекчение. Още няколко седмици и неканената ѝ гостенка щеше да си замине. Междувременно трябваше да я убеди да стои в дрешника и да прекрати опитите на Хелена да прогони злите духове.

— Всичко е наред, успокой се. Лошото нещо скоро ще си отиде, повярвай ми. Не ми трябват талисмани.

Обаче Хелена се заинати:

— Ти вземе.

— Не го...

— Ти вземе, вземе, вземе.

— Хубаво. Благодаря ти.

— Олдси добро момиче. — Прислужницата се върна в стаята си. Очевидно се беше успокоила.

Засега.

* * *

— Наложително е да си тръгнеш възможно по-скоро. Хелена започва да превърта — заяви Джоузи, щом отвори дрешника. Смяташе изобщо да не го доближава, да си легне и да се опита да забрави натрапницата. Само че трябваше да мисли за Клоуи и как да постъпи с Джулиан. Всъщност Дела Лий ѝ беше необходима. Проклятие!

Нахалницата се засмя. Държеше се както преди, сякаш доверявайки на Джоузи, че може би са сестри, само бе търсила интересна тема за разговор, нищо повече.

— Голям майтап пада с тая жена. Снощи сума време ме гони в тъмното.

Джоузи седна на пода:

— Преследвала те е, така ли? Мили боже, можеше да повика полиция! Престани да я дразниш.

— Какво има в джоба ти? — внезапно попита Дела Лий и се отдръпна като опарена.

— В джоба ми ли? О, Хелена ми го даде. Как разбра, че е там?

— Стърчеше навън. Какво е, кокал ли?

Джоузи сви рамене:

— Да, май е някаква кост.

— Отврат! Дръж го далеч от мен. — Изчака Джоузи да върне амулета в джоба си и едва тогава попита: — Хубаво ли си изкарахте с Клоуи?

— Не! — Подражавайки ѝ, тя се просна по гръб на пода и се втренчи в тавана.

— Какво стана?

— Знаеш ли с кого е разговаряла тя? С кого имаше среща снощи в бара?

— С кой?

Джоузи обърна глава и я погледна:

— С Джулиан!

Дела Лий няколко пъти примигна:

— С моя Джулиан ли?

— Точно така!

— Мамка му! Оня ден внезапно усетих, че мръсникът вече си е намерил друга. Ама и през ум не ми минаваше, че е Клоуи! Пази я от него, скъпа моя. Тя не му е достойна противница, особено пък в това състояние. Да му се не види, как са се запознали?

— Не знам. — Джоузи прокара длани по страните си.

— Не я изпускай от поглед. Дебни я като ястреб.

— Според теб как да го направя?

— Хабер си нямам. Но този тип може да ѝ съсипе живота.

— Както съсипа твоя ли?

— Аз вече бях тръгнала по наклонената плоскост, той само ме тласна. — Тя поклати глава, сякаш размишляваше за нещо, което се беше случило преди много време. — Затова жените му се лепят като мухи на мед. Ще я съсипе, като ѝ даде тъкмо онова, което тя си въобразява, че иска.

ДЕВЕТА ГЛАВА

СЛАДОЛЕД ВМЕСТО ЛЕК

На другия ден, вторник, Джоузи трябваше да закара майка си на ежегодния благотворителен обяд на Женското баптистко дружество. Преди да тръгнат, реши да позвъни на Клоуи и да провери дали се е посъзела. Първо набра номера на кафенето в Съдебната палата, но никой не вдигна слушалката.

— Явно не е на работа — каза и прекъсна връзката.

— Според мен още не знаеш да си служиш с това чудо — обади се Дела Лий през отворената врата на дрешника. Днес си беше превързала косата с червения шал на Джоузи и се беше захванала да изпробва всичките ѝ обувки.

— Набрах номера, чух сигнала за свободна линия, никой не вдигна. Според теб къде греша?

— Просто изказах мнение. Много си докачлива.

— Умея да боравя с телефон — гневно измърмори Джоузи и набра номера на мобилния апарат на Клоуи. След няколко позвънявания приятелката ѝ се обади. Ако се съдеше по гласа ѝ, беше в ужасно състояние. Джоузи седна на леглото: — Здравсти. Как си?

— Извинявай за снощи — прошепна Клоуи и гласът ѝ затрепери. — Не предполагах, че ще рухна така, но... аз... безпомощна съм. Не знам как да продължа да живея без него. Толкова страдам, че чак ме боли. Сутринта трябваше да огледам едно жилище, но не можах да отида. Полудявам ли? Струва ми се, че губя разума си.

Джоузи се поколеба и забеляза, че Дела Лий любопитно я наблюдава.

— Чакай ме, идвам веднага — промълви.

Щом затвори, Дела попита:

— При нея ли отиваш?

Джоузи взе сивото си палто, което беше оставила на кушетката, и отвърна:

— Да.

— Вместо да закараш майка си на обяда, така ли?
— Точно така.
— О, малката ми започва да пораства.
— Ти си побъркана! — тросна се Джоузи и излезе, набирайки друг номер.

* * *

Адам видя шалчето върху пощенската кутия едва когато изкачи половината стъпала към къщата.

Предишната вечер се стресна, като видя Джоузи с шала на Джейк, дори се запита дали Клоуи, обезумяла от скръб, не се опитва да сближи бившето си гадже и новата си приятелка. Не, не му се вярваше. Джейк и Клоуи бяха... ами... те бяха почти като семейство. Но ето, че не Клоуи, а Джоузи носеше неговото шалче.

Затова ѝ го отне, после забеляза, че ѝ е студено, и ѝ даде своя шал. Постъпи съвсем логично, нали така?

Голямо чудо, че тя не желаше да го задържи. Все пак не я разбираше — след като беше влюбена в него, би трябвало да се радва на всяка негова вещ. И защо му го връщаше? Не ѝ беше подарил годежен пръстен, да му се не види! Дали това означаваше, че няма да я види днес? Сърдита ли му беше? Може би, и то с право. Снощи ѝ се беше развикал и, общо взето, се държа доста гадно с нея. Но кипна, като я видя заедно с Клоуи в онзи бардак „Найт Лайт“... после онзи простак я нарече „тлъста крава“ и съвсем го вбеси.

Взе си шала и пусна в кутията писмата за семейство Чирини. Повъртя се и погледна към вратата.

Обикновено Джоузи вече беше излязла да си поговорят.

Той се обърна към алеята. Колата ѝ беше там.

Бавно слезе по стъпалата, изваждайки от чантата си кореспонденцията на Фъргюсънови. Спря и отново се обърна към вратата.

Къде беше тя?

Добре, нищо не му пречеше да си отиде. Тя щеше да продължи да го избягва и може би това беше за предпочитане. После обаче той поклати глава и се върна. Нямахше да ѝ позволи да го пренебрегва.

Застана пред вратата и понечи да почука, макар че още не знаеше какво ще каже. Най-добре беше да ѝ се извини, да ѝ каже, че е бил ядосан от друго и затова се е държал така зле с нея.

Можеше и да я попита защо си е внушила, че той крие някаква тайна.

Бе казала, че му личи, сякаш му е написано на челото. През нощта почти не мигна, блъскаше си главата над думите ѝ. Подозираше, че Джоузи знае още много факти, които не споделя с него.

Чу гласове отвътре и ръката му застина във въздуха.

— Уредих всичко. Налага се да изляза, мамо. Необходима съм на някого — каза Джоузи.

— На кого? Кой е заслужил повече грижи от мен? — Гласът явно беше на майка ѝ.

— Една приятелка.

Внезапно вратата се отвори и Джоузи застана на прага.

Изглеждаше уморена, но с тази къдрава коса дори умората не я загрозяваше. И бледността ѝ само подчертаваше невероятните ѝ черни очи. Изглеждаше...

„Добре, де, ще си го призная — помисли си той. — Изглежда красива.“

Щом го зърна, за миг се обърка. Отстъпи крачка назад и Адам се изплаши, че гневно ще затръшне вратата, но в този момент майка ѝ я извика.

Джоузи се поизвърна, после неохотно излезе на стълбите и затвори вратата.

— Здравей, Адам — измънка и сведе поглед, за да закопчае дългото си сиво палто.

Той ѝ подаде шала:

— Можеше да го задържиш.

Тя за миг го стрелна с очи и се изчерви:

— Зная.

Адам извади писмата от кутията и ѝ ги подаде:

— Донесох ти пощата.

Но тя не взе и писмата, само каза:

— Остави ги в кутията, ако обичаш. Ще ги взема, като се върна.

Той се подчини и попита:

— Днес чу ли се с Клоуи?

— Сега отивам при нея. — Тя слезе по стъпалата и забърза по алеята.

Адам се затича, за да я настигне:

— Виж, извини ме за снощи. Бях...

— Сърдит.

— Не. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — На теб не мога да се разсърдя.

Джоузи се замисли, сякаш се опитваше да разбере дали е откровен. Взира се в него толкова дълго, че той отдръпна ръката си и промърмори:

— Много мислих за онова, което ми каза снощи. Че крия нещо.

— Казах и че не ми влиза в работата. Извини ме. — Понечи да се обърне.

— Чакай. Защо мислиш, че крия някаква тайна?

— Не знам. Може би съдя по себе си.

— Ти имаш тайна, така ли?

Джоузи се позасмя и поклати глава:

— Вече нямам. — Обърна му гръб и тръгна към грамадния златист кадилак.

Защо не бе прозрял тайната ѝ по-рано? Изминали бяха *цели три години*. Как не беше разбрал, че е влюбена в него?

— Сигурна ли си, че не искаш шалчето? — провикна се след нея.

— Не.

— Не, не го искаш? Или не, не си сигурна?

Тя се поизвърна и се усмихна. Дъхът му секна.

Почувства странно вълнение, каквото не бе изпитвал много отдавна. Напомняше онова почти неприятно гъделичкане, когато изтръпналият крак се връщаше към нормалното.

* * *

Джоузи се отби да купи готова супа, безалкохолно „Севън Ъп“ и сладолед „Милки Уей“ после потропа на вратата на Клоуи.

Веднага забеляза, че приятелката ѝ изглежда ужасно. Носеше дебел халат, косата ѝ беше разрошена, всяка къдрица изглеждаше така,

сякаш от нея излиза тънка струйка дим. Гримът ѝ се беше размазал, под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

Джоузи ѝ показва пликовете с покупки и заяви:

— В този живот едно е сигурно — храната оправя положението... докато свърши.

Клоуи се усмихна.

После зарида.

Джоузи влезе и затвори външната врата. Свари чай от коприва, двете отпиха по глътка и единодушно решиха първо да изядат сладоледа.

* * *

Маргарет стърчеше посред дневната и се питаше какво да прави. Беше готова за излизане, но Джоузи се появи и заяви, че си има друга работа. Беше толкова неочаквано, че тя още не можеше да преодолее шока и да се разгневи.

Приятелка, бе казала Джоузи. Налагало се да помогне на приятелка.

Очевидно лъжеше. Тя нямаше приятелки.

Къде бе отишла тогава?

Десет минути след като дъщеря ѝ излезе, на вратата се почука.

— Хелена — обърна се Маргарет към прислужницата, която прекосяваше дневната, — който и да е, кажи, че съм неразположена. Не споменавай, че Джоузи я няма.

Дъщеря ѝ беше длъжна да се грижи за нея. Маргарет го очакваше. Всички го очакваха.

След няколко секунди Хелена застана на прага на дневната:

— Мъж търси вас.

— Нали ти обясних какво да казваш... — Маргарет млъкна и дълбоко си пое дъх. Прислужницата вероятно не знаеше какво означава думата „неразположена“. — Предай му, че не се чувствам добре.

— Той казва, че ще кара вас.

— Да ме кара ли?

— Да, Олдгрет.

Маргарет стана да последва Хелена, но не взе бастуна си — можеше да е някой непознат и не искаше да създава впечатление на немощна старица. Прислужницата отвори външната врата. Маргарет почувства, че ѝ се завива свят, в съзнанието ѝ нахлуха спомени за последния път, когато го беше видяла на верандата си. За миг дори изпита същите усещания — главата ѝ беше замаяна от успокоителните, но те не можеха да притъпят жестокото чувство за празнота и неописуема скръб.

— Роули Пелам! — промърмори и нервно подръпна сако на жълтия си костюм. — За бога, защо си дошъл?

Той се обърна към Хелена:

— Моля, съобщете на госпожа Чирини, че дъщеря ѝ ми телефонира преди няколко минути и аз ѝ обещах да закарам госпожата на официалния обяд.

— Джоузи ти е позвънила, така ли? — възкликна, после недоверчиво добави: — Накарала те е да ѝ обещаеш?

Всеизвестно беше, че хората от фамилията Пелам рядко даваха обещания, защото знаеха, че нямат право да ги нарушат. Още по-невероятно бе, че Роули е обещал да помогне *именно на нея*.

Та нали я ненавиждаше!

— Моля, предайте на госпожа Чирини, че отговорът е „да“.

Хелена съвсем се обърка, дори изпадна в паника — не проумяваше защо този човек не говори направо на господарката ѝ.

„Е, нямам избор — каза си Маргарет. — Роули е длъжен да изпълни обещанието си.“ Независимо дали ѝ харесваше, щеше да я закара на официалния обяд, дори това да му струваше живота. Ливия Линли-Уайт щеше да получи инфаркт.

— Хелена, донеси ми палтото и бастуна. Кажи на Джоузи, че като се върна, искам да си поговоря с нея.

Щом излезе на улицата, усети силния вятър. Роули я съпроводи до таксито, а тя непрекъснато се питаше дали съседите я наблюдават. Опита се да се движи както обикновено, но усети, че се накланя към него, сякаш той притежаваше притегателна сила. Навремето бе взела решение и не се беше отклонила от избрания път. Оказа се обаче, че е много по-лесно да няма контакт с Роули, отколкото да е близо до него. Той ѝ отвори вратата на таксито; лицето му беше безизразно. И слава

богу, защото Маргарет знаеше, че я ненавижда с цялата си душа. Криво-ляво се настани на задната седалка и той затвори вратата.

Седна зад волана и потегли, а тя с учудване си помисли колко прекрасно и познато е усещането. Бе като да си сложиш удобни домашни чехли. Като да изпиеш чаша хубаво вино. Беше се върнала в най-прекрасния период от живота си.

Втрени се в тила му. Още щом го зърна, изпита към него необяснимо привличане. Дамите от нейното общество никога не караха колите си. Имаха шофьори или се придвижваха с таксита. Маргарет го видя за пръв път, когато вече наближаваше трийсетте — Роули помагаше на една нейна приятелка да слезе от таксито му. Тя веднага попита:

— Кой е този?

Всички дами, родени в Балд Слоуп, познаваха Роули и с удоволствие я информираха надълго и нашироко за симпатягата със сини очи и червеникава коса. Не бил от тяхната черга, след гимназията отишъл в армията. Наскоро се върнал в градчето и започнал работа в таксиметровата фирма на баща си.

През този ден той срещна погледа ѝ и това бе началото на погледите, изпълнени с копнеж. В продължение на три години почти всеки ден тя освобождаваше шофьора си, после изведнъж се сещаше, че трябва да отиде някъде, и естествено викаше такси. И всеки път идваше Роули. Никога не ѝ се наложи изрично да спомене името му.

Отначало всичко бе съвсем невинно. Той разговаряше и се смееше с нея. Маргарет живееше за тези мигове. Беше самотна, а Роули — добродушен и върлинест младок, се държеше много мило с нея. Тя си даваше сметка, че вината е нейна, нали беше с осем години по-възрастна от него. От друга страна, нямаше намерение да се сближава с младежа. Камо ли да допусне интимност помежду им.

После всичко се промени.

На Бъдни вечер след църковната програма Роули я закара до къщи. Прислугата беше освободена за празника и в къщата беше тъмно като в рог. По това време имаха готвачка, камериерка, градинар, шофьор, но дори Марко не си беше у дома. Маргарет вече знаеше за многобройните му любовници. Първия път беше съкрушена. При втората му връзка не я заболя толкова много. След десетата вече ѝ беше безразлично.

Онази нощ погледна тъмната къща и се почувства някак изпразнена. Откакто преди десетина години беше напуснала родния си град, не поддържаше връзка с роднините си. Баща ѝ беше суров човек, вкопчил се в ролята на южняк — аристократ. Семейството му беше загубило всичките си пари по време на голямата финансова криза, но не и гордостта си. Маргарет беше най-голямата от седемте му дъщери и пое грижите за по-малките си сестри, след като майка ѝ почина при раждането на последната. От сутрин до вечер чистеше, кърпеше и переше, защото баща ѝ искаше всичките им познати да си мислят, че може да си позволи прислуга. Не стига, че Маргарет се претрепваше от работа, ами той очакваше от нея да полага грижи за външността си — твърдеше, че красотата ѝ е най-ценното нещо в живота му. Тя се радваше, че толкова я цени, само това ѝ помагаше да издържи непосилния труд. Едва след време, когато той покани на вечеря Марко и накара Маргарет да седне до госта, а после по-малките момичета им поднесоха напитки на верандата и ги оставиха насаме, тя прозря истината — баща ѝ гледаше на нея само като на инвестиция. Щом сестрите ѝ поотраснаха и станаха самостоятелни, той на практика я продаде на мъжа, предложил най-високата цена.

След като осъзна жестоката истина, тя нямаше търпение да напусне този дом.

През онази далечна нощ преди Коледа Роули учтиво ѝ отвори вратата и тя слезе от колата. Спомняше си, че времето беше меко и тревата още беше зелена.

— Лека нощ, госпожо Чирини — каза ѝ той. — Пожелавам ви прекрасна Коледа.

— Лека нощ — едва успя да изрече Маргарет, после гласът ѝ затрепери. Опита се да побегне, но Роули я хвана за ръката. Тя носеше елегантно червено палто с висока яка, червена шапчица и бели ръкавици. Изглеждаше красива, млада и елегантна. Още пазеше този тоалет в една ракла на тавана. Години след края на любовната ѝ връзка и когато Марко отсъстваше, тя отиваше в таванското помещение и слагаше палтото, шапката и ръкавиците.

— Какво се е случило?

— Нищо. Моля те, пусни ми ръката. Съседите ще видят и ще клюкарстват.

— Наблизо няма никого. Каж ми какво е станало. — Във вълнението си той неволно забрави учтивата форма на обръщение и ѝ заговори на „ти“.

— Нищо. Сигурно съм преуморена. — После, преди да осъзнае какво прави, тя се разрида. Вече не можеше да се владее. Не помнеше кога за последен път е плакала и се ужаси от себе си, задето се беше поддала на емоциите.

Роули я прегърна. О, колко хубаво ѝ беше в обятията му. Той беше нежен с нея — очевидно се страхуваше да не я нарани или да я изплаши, защото Маргарет беше толкова крехка, а той — толкова едър и неопитен.

Тя плака, докато сълзите ѝ пресъхнаха. Притихна и се вцепени, осъзнавайки, че е в обятията на Роули, а после се страхуваше да помръдне, защото не искаше той да я пусне.

— Поразмина ли ти? — попита я и Маргарет чу думите в гърдите му, защото ухото ѝ бе притиснато до сърцето му.

Вдигна глава, погледна го и кимна. Двамата дълго се взираха един в друг.

Роули се приведе бавно, за да ѝ даде възможност да се отдръпне, ако пожелае. И трябваше. Тя беше ледената кралица, красивата съпруга на Марко Чирини. А той — наивен младеж от народа, син на собственика на местната таксиметрова компания. Но поради всички тези причини и още стотици Маргарет не се помръдна.

Най-сетне устните му докоснаха нейните и внезапно тя се почувства изпълнена с живот. Ако не беше Роули, никога нямаше да познае усещането, че бавно се разтапя като восък. Той бе показал, че сърцето ѝ още бие в гърдите.

За благодарност тя беше разбила неговото...

Лъхна я студен въздух; тя се изтръгна от спомените и видя, че се намират пред наскоро обновения хотел в центъра на града, където щеше да се състои празненството на дамския клуб. Роули беше отворил вратата на таксито и я чакаше да слезе. Вятърът развяваше косата му, повдигаше яката на якето му. Тя изпита странно удовлетворение — също като сутрините, когато го беше сънувала. Предстоеше ѝ поредният неприятен сблъсък с Ливия Линли-Уайт, но срещата вече не я плашеше. Дори реши този път да прости на Джоузи.

Той колебливо протегна ръка да ѝ помогне да слезе.

Маргарет въздъхна и за пръв път от четирийсет години насам докосна дланта му.

* * *

На другия ден следобед Адам се изкачи по стъпалата към верандата на семейство Чирини. Най-послед от небето се сипеха снежинки. От няколко дни усещаше, че ще завали. Неизменно го предчувстваше. Обичаше зимата и снега. Не, обичаше ги навремето. Напоследък те бяха по-скоро спомен за отминали щастливи мигове. Някога вярваше, че през този сезон се случват само хубави неща, но това беше преди за малко да загине през един зимен ден. Беше положил усилия да забрави някогашния Адам, който бе глупав и лекомислен. Сега беше разумен и улегнал. Съдбата му беше дала втори шанс, не биваше да го пропилява.

Само дето понякога му се струваше, че не живее, а съществува.

Не, така би се изразил предишният Адам.

Пусна писмата в пощенската кутия и зачака да се появи Джоузи. Обаче от нея нямаше и следа. Той се навъси и потърка челото си. Какъв абсурд! Бе разбрал, че го обича, но пак искаше да я види. Не желаше отношенията им да се променят. Без да разсъждава повече, той почука на вратата.

На прага застана дребничка симпатична жена. Лицето ѝ беше с цвят на карамел. Тя озадачено го изгледа и попита:

— Поща?

— А, да. — Адам се обърна, извади от кутията писмата и ѝ го показа. Чувстваше се като кръгъл глупак.

— Джоузи вкъщи ли е?

— Олдси?

— Не, Джоузи.

— Хелена, остави на мен. — Тя внезапно изникна зад прислужницата.

Хелена побягна като подплашена. Джоузи го изгледа накриво, след миг лицето ѝ се проясни, тя се усмихна.

— Най-послед заваля сняг! — възкликна. — Откога го чакам!

Приблѳжи се до парапета на верандата и протегна ръка. Мокрите снежинки мигом се разтопиха в дланта ѳ. „Обича снега“ — каза си той, после се сепна. Не беше открил Америка. Знаеше, че тя обича снега. Беше го забелязал, след като вече три години ѳ носеше пощата.

— Колко е хубаво!

— Скоро ще натрупа. Идеален е за снежни човеци — промърмори Адам и застана до нея.

Тя се засмя, сякаш изобщо не се беше сетила за това.

— Никога не съм правила снежен човек.

— Така ли?

Джоузи поклати глава:

— В този квартал е забранено.

Адам се втрѳнчи в нея. Мислеше си, че с тази черна къдрава коса и бяла, почти прозрачна кожа тя прилича на приказната Снежанка.

— Не ме избягвай — промълви. — Няма причина.

Джоузи се вцепени и се загледа в падащия сняг.

— Нищо не се е случило. Допада ми онова, което съществува помежду ни.

— Сигурна съм.

— За какво намекваш?

— За нищо.

— Не, настоявам да ми кажеш.

— Мисълта ми е, че *ти* си обичан от някого, не и аз. — Джоузи внезапно размаха ръце, сякаш да заличи думите си. — Боже, каква съм глупачка! — Обърна се към него и добави: — Моля те, забрави, че го казах. — Адам неволно се усмихна и тя побърза да смени темата: — Виж, така и така си дошъл, да поговорим за Клоуи.

Той кимна, насърчавайки я да говори. Беше готов на всичко, само и само да ѳ попречи да избяга.

— Слушам те.

— Клоуи се среща с онзи Джулиан, защото ѳ е обещал да ѳ каже с коя е спал Джейк.

— Проклятие! — изненадано възкликна Адам. — Ще кажа на Джейк.

— Недей, моля те. Ако можеш, научи името на онази жена. Не желая да се намесвам в отношенията им, само се опитвам да ѳ попреча

отново да се види с Джулиан. Този тип е причинил много страдания на една моя позната. Не бива да го стори и с Клоуи.

За пръв път го молеше за нещо. Нима можеше да ѝ откаже? Подаде ѝ писмата и промълви:

— Ще се постарая.

— Благодаря.

Адам я проследи с поглед. „Ти си обичан от някого, не и аз.“

— Джоузи?

Тя се обърна.

Той се поколеба. Някакво гласче му прошепна да не променя статуквото.

— Приятно изкарване на Деня на благодарността.

— И на теб, Адам.

* * *

Отначало снегът беше примесен с дъжд — от небето се сипеха бели и сребристи конфети, сякаш в рая имаше сватбено тържество. Маргарет реши, че няма да натрупа достатъчно, за да ѝ попречи да излезе — следобед имаше час при фризьора. Вдругиден беше Денят на благодарността и това беше последната ѝ възможност да се погрижи за прическата си преди началото на досадните коледни тържества. В началото на седмицата куриер на „Уайзман енд Фароу“ ѝ беше доставил експресно тоалетите за празничния сезон. Доскоро Джоузи я караше с колата два пъти годишно в Ашвил, за да си поръчва дрехи от прочутия магазин на богатите. Но след като си счупи крака, внучката на госпожа Фароу идваше да ѝ вземе мерки (Маргарет се гордееше, че си е запазила младежката фигура) и от магазина ѝ изпращаха готовите дрехи два пъти годишно — напролет и за Коледа. Тази година тоалетите бяха в яркочервено, елегантно златисто и в синьо, каквито бяха очите ѝ. Винаги щеше да е най-елегантната жена в Балд Слоуп. Не можеше да предотврати неминуемите последици от напредването на възрастта — трошливите си кости и деликатната кожа, но нищо не ѝ пречеше да притежава шикозни дрехи и винаги да е с прическа. Дори Ливия Линли-Уайт ѝ бе казала, че е красива.

Не че искаше да ѝ направи комплимент.

— Върви да напазаруваш, докато съм при фризьора — обърна се към Джоузи, когато спряха пред салона. Дъщеря ѝ се беше съгласила да я закара, но преди това доста мърмори, което беше нетипично за нея. Бе заявила: „Ще натрупа много сняг, може да затънем. Защо не отидеш на фризьор друг ден?“ Друг ден! Сякаш тя, Маргарет, беше капризно дете, настояващо да се изпълни поредната му прищявка.

— Май ще остана да те чакам — промърмори Джоузи, взирайки се през предното стъкло. — Ако вали все така силно, няма да мога да те взема.

— Глупости! Отиваш в магазина. Ето, съставила съм списък. — Тя извади от чантата си сгънат лист хартия и го остави на таблото. — Утре Хелена има почивен ден. За закуска искам сладкиши, за обяд — сандвич и ябълка, а за вечеря — салата. Предполагам, че няма да се затрудниш при приготвянето.

Дъщеря ѝ въздъхна:

— Наближава Денят на благодарността, отгоре на всичко вали сняг. В магазина ще е истинска лудница.

Маргарет се вгледа в профила ѝ. Джоузи сякаш не беше същата и промяната изобщо не ѝ се нравеше. Изпращаше я да свърши нещо, а тя се бавеше повече от необходимото. Отказваше да сподели коя е приятелката ѝ. Дръзваше да изразява мнението си, сякаш бе репетирала, сякаш някой я учеше какво да прави.

— Джоузи! — промълви.

— Да, мамо.

— Ще отидеш в магазина и ще купиш всичко, което съм написала!

— Разбира се, мамо. — Младата жена като че ли се изненада. — Съмняваш ли се?

В това беше проблемът. Изведнъж беше добил невероятни размери.

* * *

Маргарет влезе в салона и с облекчение видя Анабел Дрейк. Означаваше, че Роули я е оставил и си е тръгнал. Анабел беше симпатична, но бе от онези жени, които нищо не правят сами. Никога

не отиваше на фризьор, без да провери дали там ще бъдат поне четири нейни познати. Закусваше с най-голямата си дъщеря, обядваше с най-малката, вечеряше със сина си. Всеки ден без изключение. Не смееше да предприеме каквото и да е без чужда помощ. Според Маргарет липсата на самочувствие ѝ беше насадена от покойния ѝ съпруг Дон, преуспял лекар и много противен тип. Толкова пъти беше наричал жена си некадърница, че усещането за безполезност се бе загнездило чак в мозъка на костите ѝ. Маргарет се питаше дали Роули е привлечен от уязвимостта на Анабел.

— Боже, имаш разкошна коса! — възкликна Анабел, когато тя седна на стола до нея.

— Благодаря. — На тази възраст бе трудно да поддържа прошарената си коса, която бе дълга до раменете и с няколко изсветлени кичура. Обаче за нищо на света нямаше да прибегне до студено къдрене като Анабел.

— И обувките ти са много шик.

— Правят ми ги по поръчка. — Маргарет протегна крак, та всички да се полюбуват. Беше красива. Много по-красива от Анабел. И много по-богата.

Салонът жужеше като кошер, дамите обсъждаха плановете си за празниците, разменяха клюки и рецепти за специалитети по случай Деня на благодарността. Стилистката се забави повече от обичайното, докато направи прическа на Маргарет. После маникюристката беше заета. Маргарет не беше свикнала да чака, пък и бедрото много я болеше, но все пак раздаде големи бакшиши. Държеше всички да я харесват. Освен това ѝ беше много по-лесно да е щедра с хора, които не познаваше добре. Най-сетне излезе в просторното помещение, където прислугата и шофьорите чакаха разкрасяващите се дами, очаквайки да види Джоузи.

Обаче я нямаше.

Маргарет тръгна към бюрото на служителката, която записваше часове и упътваше клиентките, за да попита дали дъщеря ѝ е телефонирала, че ще закъснее, но в този момент звънчето над вратата издрънча. Реши, че това е Джоузи, и тревогата ѝ се замени с раздразнение. Хубавичко щеше да я подреди, задето я беше накарала да чака.

Обърна се, но не видя дъщеря си.

Беше Роули Пелам.

Якето и шофьорската му фуражка бяха покрити със сняг и той старателно ги почисти, преди да влезе в приемната. Изглеждаше като че изтупва прах, сякаш току-що е излязъл от някакъв склад.

— Госпожа Дрейк ще бъде готова след няколко минути — предупреди го служителката на рецепцията.

— Все така казваш — намигна ѝ той. — Започнах нарочно да закъснявам, но пак се налага да чакам.

— Искаш ли чаша кафе?

Роули седна на едно канапе:

— С удоволствие, благодаря.

Жената отиде да донесе кафето. Роули и Маргарет останаха сами и безмълвно се втренчиха един в друг. Той беше прехвърлил шейсетте и вече бе побелял. През лятото обаче беше забелязала, че когато той стои на слънце, в косата му проблясват червеникави кичури. Младежът, в когото навремето беше лудо влюбена, още не си беше отишъл завинаги.

„Говори ми — помисли си. — Кажй нещо.“

Щом му донесоха кафето, тя се обърна и тръгна към дамската тоалетна; възнамеряваше да остане там, докато Роули си тръгне.

Телефонът извъня. Служителката каза нещо в слушалката, после извика:

— Почакайте, госпожо Чирини, търси ви дъщеря ви.

Маргарет се върна и взе слушалката:

— Джоузи, добре ли си? Какво е станало, защо още те няма?

— В момента излизам от магазина. — По гласа ѝ личеше, че е изнервена. — Доста ще почакаш, докато дойда да те взема.

— Защо?

— Шосетата още не са почистени от снега, има задръствания. Отгоре на всичко в магазина имаше много хора.

— Не те разбирам. Нарочно ли го правиш?

— Що за въпрос, мамо?

Роули се изправи, приближи се и остави чашата си на бюрото.

— Попитай госпожа Чирини разрешава ли да говоря с дъщеря ѝ — каза на служителката, въпреки че гледаше Маргарет

— Госпожо Чирини... — подхвана жената.

— Защо искаш да говориш с дъщеря ми? — тросна му се Маргарет.

Той пристъпи до нея и полека издърпа слушалката от ръката ѝ. Тя леко се приведе към него, но Роули не я докосна. Обаче беше на косъм.

— Джоузи, на телефона е Роули Пелам. Къде си? — каза той, без да откъсва поглед от Маргарет. — Ясно. Няма как да стигнеш дотук с тази кола. Дошъл съм да взема Анабел Дрейк и нищо не ми струва да оставя майка ти пред къщата ви. Колата ми е с вериги. — Замълча за миг. — Не ми благодари, винаги съм на разположение. И умната. Карай внимателно.

— Какво нахалство! — възкликна Маргарет, след като той подаде слушалката на служителката. — Как така изведнъж с дъщеря ми станяхте толкова близки? Не ти ли хрумна първо да ме попиташ дали съм съгласна? — В мига, в който изрече тези думи, в мига, в който видя изражението му, осъзна колко лицемерно е поведението ѝ след онова, което навремето имаше помежду им.

Роули се обърна към Анабел, която току-що беше излязла от салона. Още преди да я види, Маргарет усети миризмата на препарата за студено къдрене, която лъхаше от косата ѝ.

— Анабел, изчакайте с госпожа Чирини отвън, докато докарам колата пред входа. Джоузи не може да дойде дотук заради снега.

— Не желая да пътувам с теб! — отчаяно възкликна Маргарет и мислено добави: „Ти явно не можеш да ме понасяш.“

— Анабел, не мислиш ли, че в това време Джоузи няма как да стигне с кадилака дотук и обратно до дома им?

— Прав е, скъпа. Ела с нас, тъкмо ще ни бъдеш придружителка. Злите езици говорят, че помежду ни с Роули има нещо, защото много често ме вози с таксито.

Маргарет се загледа след Роули, който излезе на улицата и изчезна сред непрогледната снежна завеса.

— Да, знам — промърмори. Мислено се беше върнала в миналото.

Връзката им беше приключила на летния бал, даден от Марко. Той беше прочут с изисканите си празненства. Всеки в градчето мечтаеше да получи покана. Тази година темата на летния бал бе „ваканция на хавайски остров“. В задния двор на къщата беше устроен

бар в тропически стил, характерен за тихоокеанския архипелаг, дърветата бяха окичени с хартиени фенери, сервитьорите носеха бели панталони и пъстри хавайски ризи. Всеки гост получаваше полинезийска гирлянда от цветя, символизираща приятелство. Марко се беше погрижил за всичко. Не разрешаваше на съпругата си да организира традиционните тържества. От нея се искаше само да е красива.

Ливия Линли-Уайт се беше издокарала с грозна широка роба на цветя. Тъмната ѝ коса, започнала да се прошарва, бе тупирана и прическата напомняше мръсна топка памук. През цялата вечер тя не откъсваше поглед от Маргарет. Вечно я дебнеше и така след време разкри тайната ѝ. От година и половина Маргарет тайно се срещаше с Роули и толкова го желаше, че бе станала безразсъдна. В желанието си да бъде повече време с него, започна да допуска грешки.

Привечер госпожа Лангдън Мериуедър заяви, че си тръгва, и Маргарет влезе в къщата, за да телефонира на таксиметровата компания. По-възрастните гости предпочитаха да си тръгнат по-рано, защото бе всеизвестно, че вечерта Марко изважда бутилките със силни напитки и празненството се превръща в разюздана оргия.

Маргарет знаеше, че Роули ще вземе госпожа Мериуедър, затова си намери причина да остане в къщата. Застана до прозореца и зачака любимия си. Искаше да види колко е красива със саронга, сандалите и късата блузка, която се връзваше на кръста и оставяше разголен корема ѝ.

Най-сетне видя колата му. Пред къщата нямаше място, затова той паркира на съседната улица. Тя изтича навън и го пресрещна край чемширите в двора на семейство Франклин.

Роули я изгледа от главата до петите, изпивайки я с очи, и се усмихна.

— Здравей — каза му тя с официалния тон, с който му говореше пред хората.

— Здравейте, госпожо Чирини.

— Тази вечер е много горещо, нали?

— Така е — отбеляза Роули, а когато тя застана пред него, прошепна: — Зашеметяваща си. — Стискаше юмруци, едва сдържайки желанието си да я докосне.

Маргарет се озърна. Още никой не знаеше, че таксито е дошло. Разполагаха с няколко минути, затова тя го придърпа в двора на Франклинови, които също бяха на празненството. Нямаше опасност някой да я види заедно с Роули.

Целунаха се, големите му длани се плъзнаха по тялото ѝ. Маргарет бе влюбена в него заради пламенността му и защото ѝ позволяваше да му покаже къде ѝ е най-приятно да я докосва. Страстта му бе заразителна и разпалваше желанието ѝ. Непрекъснато мислеше за него. Изпитваше физическа болка, когато го нямаше, и разцъфтяваше, когато той бе наблизо. Често имаха време само за една страстна прегръдка. Понякога обаче тя го наемаше да я закара до Ашвил под предлог, че ще обиколи тамошните бутици за дрехи, но по средата на пътя спираха да си устроят пикник и през целия ден разговаряха. Роули беше свестен човек, сериозен и умен. Можеше да остане в армията или да се запише да следва, но той бе избрал да помага на родителите си. Беше единственият им син. Топлите им чувства го обкръжаваха като ореол. Като се замислеше за миналото, Маргарет винаги се сещаше колко се гордееха с момчето си. За пръв път срещаше човек като него. Близките му го обичаха и той безкористно раздаваше тази обич. Нея желаше Маргарет. Искаше да я изпълни, докато в сърцето ѝ не остане повече място. Само че никога нямаша достатъчно време.

Роули разкопча блузата ѝ и зацелува шията ѝ. Неочаквано някой се изкиска:

— Виж ти, виж ти!

Двамата се сепнаха и се откъснаха един от друг, Маргарет машинално посегна да закопчае блузата си, но ръцете ѝ трепереха и не можа да улучи илиците.

— Знаех си — самодоволно заяви Ливия Линли-Уайт. — Знаех, че ако имам търпение и продължа да те следя, ще разбера с кого кръшкаш. Прелюбодейка! Уличница! Злепостави Марко Чирини, опетни всичко, което е направил за нашия град!

Маргарет си даваше сметка, че е постъпила зле. Но нито тогава, нито сега би се извинила за простъпката си. Добродетелната жена щеше да се разкае, че е имала любовник. Тя нямаше претенции да е добродетелна. Но Роули беше еталон за почтеност и не заслужаваше да пострада заради нея.

— Върви си! — заповяда му.

— Не искам да те изоставя.

— Нямах избор.

— Оставам!

Тя рязко извърна глава и просъска:

— За бога, върви си!

После дръпна Ливия Линли-Уайт в сянката на чемширите и хладнокръвно сключи сделка с нея. Не я помоли да не казва на Марко. Условието ѝ бе да не му каже с кого му е изневерила жена му. Заяви, че Роули е млад, че животът е пред него. Съпругът ѝ имаше власт да съсипе не само него, но и семейството му. Ливия се съгласи, защото уговорката беше изгодна за нея — щеше да натопи Маргарет и същевременно да я държи натясно.

Разбира се, Марко побесня от гняв. Вдигна на жена си грандиозен скандал, дори я блъсна в стената, докато пияните гости навън се заливаха от смях. През онази нощ я удари за пръв и последен път. Настояваше да разбере с кого е била. Ливия му беше казала, че е видяла Маргарет с някакъв мъж, но понеже било тъмно, не разбрала кой е. Обаче колкото и да беснееше, Марко не можа да пречупи жена си. Ледените кралици не се пречупват, само се разтапят. А на него му липсваше топлината, която би довела до това.

Накрая каза, че се връща при гостите; нареди ѝ да замаскира с грим разцепената си устна и незабавно да се яви на празненството. Преди да излезе, заяви, че никога вече няма да ѝ вярва. Щял да наеме хора да я следят. Винаги щял да знае къде е тя и какво прави. Нямало да ѝ позволи да го направи за смях пред хората.

И непременно щял да разбере с кого е била.

После щял да му почерни живота.

Късно вечерта Роули заблъска по входната врата. Беше намислил да се обясни в любов на Маргарет и не го беше грижа кой ще го чуе. Твърдо беше решен да се пребори с великия Чирини. За щастие Марко вече беше изпаднал в пиянски ступор, след като почти бе изнасилил жена си. Маргарет беше изгълтала няколко валиума, за да издържи издевателството му, затова помнеше само фрагменти от последвалите събития. Помнеше как заяви на Роули, че не е влюбена в него, че е неспособна да изпитва обич. Помнеше как усети, че сърцето ѝ отново се превръща в буца лед. И как каза на Роули, че само го е използвала.

Изтъкна, че е по-възрастна от него, че е омъжена, и го посъветва да я забрави.

Не беше забравила как той я молеше да размисли. Нито как се опитваше да не се разридае, докато изричаше горчивите думи, с които завинаги го прогонваше от живота си. Единственото ѝ желание бе той да си отиде и да я остави сама. Мразеше го, задето бе пробудил в нея чувства, скрити нейде дълбоко в местенце, за чието съществуване тя не подозираше. Ако не бе познала любовта, сега нямаше да страда толкова жестоко.

Помнеше и как го гледаше, докато той се отдалечаваше. Искаше да извика: „Моля те, не си отивай“, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

А Роули никога повече не ѝ продума след онази нощ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПАЙ С ТИКВА

„Тъкмо това искам“ — опита се да си внуши Клоуи. Днес следобед си беше приготвила още една чаша чай от коприва, надявайки се да усети, че постъпва правилно. Обаче чаят я улесни само при вземането на две решения: дали тази година да изпече пуйка (тя се отказа) и дали да носи шапка, ако излезе (реши да си сложи). Но по въпроса дали вечерта да се срещне с Джулиан в съзнанието ѝ се бе спуснала мъгла като онази, която се стелеше над река Грийн Коув.

Не ѝ трябваше помощ да реши какво да сготви и как да се облече. Може би Нова Бери ѝ беше дала твърде малка доза от възшебния еликсир.

Изля в умивалника останалия чай и се загледа как течността изчезва в канала. Беше потисната заради утрешния Ден на благодарността. Тази година нямаше да го прекара с родителите на Джейк, които всеки път превръщаха празника в незабравимо събитие. Всяка година Фейт измисляше оригинална украса на дома и специално меню, придружено с прекрасни напитки. За пръв път Клоуи щеше да е сама на Деня на благодарността. През целия ден приятели и познати се обаждат по телефона и оставяха съобщения, пожелавайки ѝ весело изкарване. Тя не искаше да разговаря с тях, не желаше да отблъсква съчувствието им и поканите да прекара празника с тях и семействата им. Единственият човек, с когото можеше да общува, бе Джоузи, която по-рано ѝ беше позвънила да я попита как се чувства. Реши да ѝ се обади, за да си поговорят, но се включи гласовата поща. Тогава ѝ хрумна да се свърже с Джулиан. Не се беше чувала с него след инцидента в „Найт Лайт“, дължеше му извинение.

Пък и може би той най-сетне щеше да ѝ каже името на жената, с която беше спал Джейк.

Предишния ден бе заявила на Джоузи, че се отказва да научи името на съперницата си. И още, че няма намерение повече да се среща с Джулиан. Беше напълно искрена, защото приятелката ѝ бе до

нея и ѝ беше помогнала да прогони черните мисли и да се почувства по-добре. Ала онова, което вчера изглеждаше логично, сега ѝ се струваше глупаво. Нямаше власт над емоциите си и се плашеше от неуравновесеността си.

Бе изгубила всичко, което обичаше и ценеше. Може би ако научеше името на онази жена, нещата щяха да се оправят.

Джулиан веднага вдигна слушалката, сякаш очакваше обаждането ѝ.

— Здравей, Джулиан. Аз съм, Клоуи. Извинявай за онази вечер.

— Приятелите ти са напълно откачени — промърмори той. Дори чрез упрека съумяваше да я прелъсти — извикваше у нея съчувствие и желание да бъде с него. — Челюстта още ме боли.

— Какво? Защо те боли?

— Онзи русокос великан ме цапардоса.

— Адам те е ударил, така ли? — Знаеше, че Адам беше в бара. Макар че тези мигове ѝ се губеха, Джоузи ѝ беше казала, че тя, Клоуи, му е телефонирала. Но Адам, добродушният Адам да удари човек? Не ѝ се вярваше.

— Не помниш ли? — попита Джулиан.

— Не.

— Беше се натряскала — отбеляза той и сякаш настроението му се подобри. — Прощавам ти, красавице. Защо не ми дойдеш на гости днес следобед? Тъкмо ще празнуваме заедно. Ще ти кажа името на онази жена, дори ще ти покажа къде живее.

Обаче и този път отказа да ѝ съобщи информацията по телефона, явно за да я накара да отиде при него. Искаше ѝ се да вярва, че постъпва така, защото не желае да бъде сам. Вероятно и той като нея беше потиснат. Мъж и жена с разбити сърца щяха да отпразнуват Деня на благодарността, като шпионират хората, виновни за дълбоките им душевни рани. Струваше ѝ се съвсем уместно.

По-късно, когато отново излезе от дома си, забеляза, че вали много по-силно, отколкото преди няколко часа, когато беше затворила кафенето. Мокрият сняг, натрупан по тротоарите, вече стигаше до глезените ѝ. Едва се добра до раздрънкания си фолксваген „бръмбар“ и тежко въздъхна. Колите, влизащи и излизащи от паркинга, бяха набили сняг в гумите. Опита се да го почисти с крак, после се наведе и зарина с ръце (добре, че носеше дебели ръкавици). Изведнъж забеляза нещо

странно до едната задна гума. От преспата се подаваше книга. Тя разрови снега и я взе.

„Мадам Бовари“.

Клоуи забели очи и запрати томчето в купчината изринат сняг. Книгите си мислеха, че тя ще изневери на Джейк. Какъв майтап!

Трафикът беше безумен, защото валежът се беше усилил тъкмо когато хората излизаха от работа, а скиорите бяха тръгнали към планината, за да се възползват от първия обилен сняг през тази зима. Второстепенните пътища не бяха така задръстени, затова Клоуи насочи колата по Съмъртайм Роуд. Трябваше да излезе на магистралата, за да стигне до адреса, който Джулиан ѝ беше дал, само че заради катастрофа полицията спираше колите на изхода. Тъкмо тогава фолксвагенът ѝ предаде богу дух. Хората в колите зад нея ѝ помогнаха да го избути на банкета, мнозина ѝ предложиха да я закарат, където пожелае, но тя отказа.

Чаят не ѝ беше помогнал да вземе окончателно решение, но снегът ѝ бе отнел — правото на избор.

Изпита необяснимо облекчение.

Сега единственото ѝ желание беше да се прибере у дома.

Отне ѝ близо час и половина да се върне на Съмъртайм Роуд. Трепереше от студ, мускулите на краката я боляха от газенето в дълбоките преспи. Страните ѝ бяха пламнали, розовото ѝ пухено яке бе побеляло от снега, любимите ѝ ботуши бяха подгизнали. Позволи си да спре и да си почине едва когато стигна до жълтата къща, в която се беше влюбила от пръв поглед.

Толкова дълго се вира в нея, че снегът запълни следите от стъпките ѝ и тя заприлича на стройно дръвче, вкоренило се в тротоара.

Изтръгна се от унеса едва когато вратата внезапно се отвори и някакъв плешив човек излезе на мъничката веранда. Беше с подплатени домакински ръкавици и носеше тава, в която се мъдреше почти овъглена пуйка. Непознатият запрати тавата в снега, където се образува димяща дупка.

Нисичка жена на шейсетина години с гащеризон и високи червени ботуши застана на вратата и поклати глава:

— Казах ти, че нещо гори, ама ти не ми повярва.

— Следвах указанията! — извика мъжът.

— Да, бе. Включил си фурната на най-високата степен!

Почти едновременно двамата се обърнаха, забелязвайки, че някой стои на тротоара и ги наблюдава.

— Здравейте! — провикна се непознатият и размаха кухненската ръкавица. — Да не ви е зле?

— Не, нищо ми няма. Извинете, че ви зяпах така.

— Изглежда, отдавна стърчите там — усмихна се той. — Отначало ви помислих за снежен човек.

— Колата ми се повреди на магистралата и си тръгнах пеш към къщи. Жалко за пуйката — добави тя и понечи да продължи пътя си. Краката ѝ се бяха схванали от продължителното стоене на едно място, чувстваше ги тежки като олово.

— Вървели сте дотук чак от магистралата ли? — възкликна жената. — Джордж, помогни ѝ да изкачи стъпалата.

Мъжът веднага се подчини, въпреки че не носеше ботуши, а дървено сабо.

— Не, няма нужда. — Клоуи му махна да се върне. — Живея на няколко преки оттук.

— Ще ти замръзнат краката, миличка — извика жената, преминавайки на „ти“. — Пък и снегът се усили. Джордж изглежда така, сякаш му е поникнала коса.

Клоуи беше прекалено уморена и премръзнала, за да спори, затова позволи на симпатягата да я въведе в къщата.

— Аз съм Зелда Крамдън, а това е съпругът ми Джордж — добави жената и затвори външната врата. Тримата едва се побираха в малкото антре.

— Зная. — Клоуи се насили да се усмихне, но устните ѝ бяха вкочанени. — Запознах се с вас на един оглед на къщата.

— Ами да! Като те видях отблизо, си помислих, че ми изглеждаш позната — забърбори Зелда, взе подгизналата плетена шапка на Клоуи, после ѝ помогна да си свали якето. — Такава червена коса не може да се забрави.

Джордж захвърли сабото и смъкна мокрите си чорапи:

— Как се казваш, скъпа?

— Клоуи Финли — отвърна тя, опита се да си свали ботушите, но се наложи Зелда да ѝ помогне.

— Ела да ти дам някакви сухи дрехи — нареди възрастната дама и я поведе по коридора. — За бога, Джордж, отвори някой прозорец!

Димът е толкова гъст, че като нищо ще се задушим!

— Неблагодарница. Ругаеш ме, вместо да ме поздравиш за кулинарните ми изненади. — Както си беше бос, той забърза към кухнята.

— Ще те поздравя, когато сготвиш нещо, което става за ядене.

— Да не прекъснах приготвянията ви за Деня на благодарността? — попита Клоуи.

— Не, не. Щяхме да празнуваме заедно с дъщеря ни, зетя и внучетата, обаче се обадиха, че са стигнали само до Ашвил и не могат да продължат. — Зелда я покани в стая, която явно беше приготвена за очакваните гости. На нощното шкафче бяха поставени кана с вода, чаши и купичка с ментови бонбони, на леглото имаше купчина сгънати хавлиени кърпи. Зелда грабна една и ѝ я подаде. — Казах си, че е безсмислено да готвя, след като ще бъдем само двамата с Джордж, и седнах до прозореца да почета и да се полюбувам на снега. Какво по-приятно от това, а? Тъкмо тогава скъпият ми съпруг решил за пръв път в живота си да приготи празничната вечеря. Ти видя резултата — овъглената птица на двора. Тази година май няма да празнуваме с дъщеря си. Вероятно службите ще разчистят пътищата едва вдругиден, а тогава скъпите ми хора ще трябва да потеглят обратно към къщи. — Тя прерови чекмеджетата и извади къси чорапи, розов анцуг и тениска с емблемата на Йейлския университет.

Клоуи предположи, че това е стаята на дъщерята.

— Съжалявам, че няма да сте с близките си — промълви, след като домакинята сложи дрехите на леглото.

Зелда сви рамене, макар да си личеше колко е разочарована:

— Взели са си стая в луксозен хотел, имало и закрит басейн. Внучетата са на седмото небе. — Тя впери в Клоуи проникателните си очи. — Може ли да споделя нещо с теб?

— Разбира се — отвърна Клоуи, докато подсушаваше косата си с хавлиената кърпа.

— Миналата година дъщерята ни купи къща близо до дома ѝ в Орландо. Сложи на входната врата табелка с имената ни и каза: „Когато решите, елате да живеете близо до внучетата си.“ С Джордж им отидохме на гости, убедихме се колко е красива къщата и че климатът е чудесен за стари хора, и си казахме: „Чудесна идея.“ Щяхме да се преместим там. Старите ни кокали вече не издържат студовете и

снега. Обявихме за продажба тази къща, но знаехме, че никой няма да я купи на толкова висока цена. Решихме, че ще е поличба, ако една година не се намери купувач, и ще останем тук. Разбираш ли, още не бяхме подготвени да напуснем този дом. Измина една година, не можахме да отидем при дъщерята, когато роди още едно дете, а сега няма да бъдем заедно на Деня на благодарността. Днес следобед с Джордж си казахме, че трябва да сме по-близо до единствените си роднини и че е крайно време да се преселим. Ще свалим цената на къщата.

Клоуи се сепна и престана да си подсушава косата. Насили се да каже нещо, а не само да се взира в Зелда:

— Сигурно е било трудно решение.

— Така е. Но след като го взехме, зачакахме знамение, че постъпваме правилно. Тъкмо тогава се включи противопожарната аларма. Отворихме вратата и те видяхме. — Жената тръгна да излиза, но се обърна и добави: — Преоблечи се и просни на радиатора мокрите дрехи.

Щом остана сама, Клоуи побърза да се съблече. Трепереше като лист, но не само от студ.

Намаляваха цената на къщата! На нейната къща!

Преоблече се и излезе от стаята. Откри домакините в кухнята, която приличаше на бакалница, нападната от вандали. Накъдето и да се обърнеш човек, виждаше отворени пакети и разкъсани опаковки, плотовете бяха отрупани със зеленчуци, които някой беше започнал да реже, но в крайна сметка се беше отказал. Подът беше посипан с брашно, умивалникът — пълен с тенджери и тигани.

Съпрузите разговаряха за нещо, изразженията им бяха много сериозни. Щом видяха Клоуи, Зелда каза:

— Джордж, разведи гостенката ни.

Той хвана под ръка Клоуи и я поведе по коридора:

— Каза, че вече си разглеждала нашата къща. Била ли си и на други огледи?

— Не, само на тази къща.

— Имаш ли си любима стая? — поинтересува се Джордж.

— Да.

— Толкова бърз отговор? Коя е, мила моя?

— Библиотеката — промълви тя.

Старецът се усмихна:

— Това е любимото помещение и на жена ми. След теб, красавице.

В камината гореше огън и под отблясъците му полиците от тъмно дърво, стигащи до тавана, сякаш грееха и излъчваха мека топлина. На стените нямаше местенце, което да не е заето от лавици, отрупани с книги. Помещението бе толкова уютно, толкова свършено. След като го видя на огледа, седмици наред Клоуи го сънуваше.

Джордж седна на канапенцето до еркерния прозорец и кръстоса крак върху крак. Беше се преобул с удобни домашни пантофи.

— Какво би променила в тази стая, ако къщата беше твоя? — попита тихо.

— Нищо — промърмори Клоуи, докато обикаляше помещението и като омагьосана се взираше в безкрайните лавици. — Вече е свършена. Притежавам много книги. Стотици кашони с книги. Вероятно ще се поберат тук.

— Обичаш да четеш, а?

Тя престана да се движи и гальовно прокара длан по гърбовете на няколко томчета:

— Аз... имам особени взаимоотношения с книгите.

— Доста са своенравни и дори властни, нали? Обикаляш някоя книжарница и ненадейно някоя изскача пред теб, сякаш се е придвижила сама, за да привлече вниманието ти. Понякога съдържанието ѝ може да промени живота ти, друг път изобщо не си струва да я прочетеш. В определени моменти се успокояваш, ако имаш под ръка някоя книга. Много от томчетата в тази библиотека изобщо не са разгръщани. „Защо купувате книги, които не четете?“ — често пита дъщеря ни. Все едно да попиташ човек, който живее сам, защо си взема котка. За компания, разбира се. Ела да ти покажа нещо. — Джордж се изправи, изведе я в коридора и отвори гардероба, който също беше претъпкан с книги. — Хауард, който е агент по недвижими имоти, ни нареди да преместим всички книги в стаите и в коридора. Твърди, че тези боклуци отблъскват потенциалните купувачи. Представяш ли си, нарече книгите боклуци!

Зелда излезе от кухнята, последвана от миризмата на овъглено пуешко месо. Подаде на Клоуи чаша кафе и скастри мъжа си:

— Джордж, Хауард изрично ни предупреди да не водим купувачите в библиотеката!

— Нашата гостенка е страстна читателка, Зелда.

— Така ли? — Тя замислено изгледа Клоуи. — Хубаво. Още по-хубаво е, че не си успял да съсипеш всички продукти, Джордж. Вечерята ще бъде готова след малко. Ще хапнем и ще си поговорим за книги, миличка. Съгласна ли си?

— С най-голямо удоволствие.

— Знаеш ли, още като чух името ти, реших, че ми е познато. Сега се сетих откъде. Роднина ли си на Финли, дето имаха ферма недалеч от магистралата?

— Да! Там израснах.

— Какво стана с имота?

— Отгледана съм от моите прабаба и прадядо. После те се разболяха и се наложи да продам фермата, за да покрия разходите за лечението им.

— Сигурно не ти е било лесно.

— Винаги е трудно да се разделиш с къща, която обичаш.

— Тъкмо отговора, който очаквах — усмихна се Зелда.

* * *

Джоузи изгаси всички лампи в стаята си. Искаше да застане в тъмното до прозореца и да се любува на падащия сняг, но Дела Лий й каза да не изключва осветлението в дрешника, защото била заета с изрязване на снимки от туристическите списания, намерени в тайния склад. Заяви, че прави колаж. Това беше нещо ново. Джоузи се беше отказала от опитите си да проумее постъпките на неканената си гостенка, пък и вече не беше толкова важно. Щом пристигнеше писмото от господин Ламар, Дела Лий най-сетне щеше да си отиде.

Странно, но тази мисъл не я радваше. Защото след заминаването на жената, която се представяше за нейна сестра, тя, Джоузи, нямаше да си има никого. Адам бе намекнал, че се бои от промените, но те вече се бяха случили. Усещаха се.

Така или иначе, след като нямаше кой да я разсейва, вниманието й отново щеше да се съсредоточи само върху майка й и Маргарет

щеше да е довольна. Следобед, след като Роули я докара с таксито и сред падащия сняг я съпроводи до вратата, тя отиде направо в стаята си. Не проговори на Джоузи, само нареди на Хелена да ѝ занесе там вечерята.

Поведението ѝ беше като плесница за Джоузи. Мъчно ѝ беше, че не е угодила на майка си, същевременно не разбираше как е възможно тя — да я обвинява заради лошото време. Питаше се колко ли време Маргарет ще ѝ трие сол на главата заради днешната случка. Вероятно години наред при всеки силен снеговалеж щеше да изтъква как дъщеря ѝ я е зарязала във фризьорския салон.

Очакваха я щастливи времена.

— На мобилния имаш съобщение от Клоуи — провикна се Дела Лий, седнала под лампата в дрешника.

Джоузи се обърна към нея:

— Откъде знаеш?

Дела само сви рамене и продължи внимателно да изрязва снимка на Айфеловата кула с ножичката, която беше извадила от чекмеджето на бюрото.

Джоузи въздъхна:

— Щях да се вбеся, че използваш мобилния ми телефон, но този път ще ти простя, защото никой не ми оставя съобщения на гласовата поща и нямаше да я прослушам. — Взе си чантата от кушетката и извади телефона, после се приближи до дрешника, където беше светло, за да натисне съответните бутони. — На кого си се обаждала?

— На никой.

— На Джулиан ли звъня?

— Не съм се обаждала на никой.

— Добре. Не ми казвай. — Тя се заслуша в гласа на Клоуи, която казваше, че е добре и че ще ѝ се обади в Деня на благодарността. Съобщението я поуспокои. По гласа на приятелката ѝ личеше, че наистина е в по-добро настроение. Може би най-трудният етап беше отминал.

Тя върна телефона в чантата си и опечалено си каза, че за самата нея най-трудното предстои. Нямаше смисъл да го отлага.

— Дела Лий, да обсъдим какво ще правиш, след като пристигне писмото от адвоката. Не разполагаш с много време, затова отсега

започни да правиш планове. Ще ми се да вярвам, че интересът ти към туристическите списания е добър знак. Искаш ли да пътешестваш?

Дела Лий посочи купчината списания, които беше извадила от тайния склад:

— Не и колкото теб.

— Ще се наложи да си тръгнеш оттук. Обеща ми.

Дела доволно възкликна, натъквайки се на снимка на Триумфалната арка, и се захвана да я изреже. По всичко личеше, че колажът ѝ ще е на тема Париж. Самата Джоузи открай време мечтаеше да посети този град.

— Ще изчакам да си уредиш живота и ще си отида — заяви неканената гостенка, след като приключи с изрязването.

— Няма какво да уреждам, доволна съм от живота си! — сопна се Джоузи. — Да се върнем на темата какво ще правиш, след като си тръгнеш оттук.

— Погрижила съм се за всичко.

Джоузи повдигна вежди — ето още нещо ново.

— Така ли? — промърмори.

— Разбира се. Знаех какво ще направя в мига, в който напуснах дома си.

В мига, в който бе напуснала дома си. В мига, в който бе загърбила ужасното си детство с душевно неуравновесената си майка. Криминалното си досие.

И Джулиан. Загърбила беше целия си живот. Откъде беше намерила сили да го стори? Джоузи само бе мечтала за такава смелост.

— Тогава сподели с мен къде ще отидеш.

— Казах ти — на север.

— Къде по-точно?

— Не съм длъжна да ти давам пълен отчет. Пък и не ти влиза в работата.

„Типично за нея!“ — помисли си Джоузи и иронично подхвърли:

— Де да можеше и ти да не се бъркаш в живота на другите.

Дела Лий само се усмихна.

* * *

От три години Адам винаги беше с Джейк и родителите му на Деня на благодарността, който те празнуваха в сряда вечерта вместо в четвъртък, както бе по традиция. Обаче за пръв път придружаваше приятеля си като негово „гадже“. Докато се изкачваха по стъпалата към входната врата, направи опит да се пошегува, за да го разведри:

— Поне да ми беше купил букетче, че да си прикрепя на корсажа.

— С грозник като теб не бих се явил пред хората — не му остана дължен Джейк.

— Някак ми е празно без Клоуи.

— И на мен.

Спряха на верандата, за да изчистят снега от връхните си дрехи, изтупаха и обувките си, въпреки че бяха почти чисти. Снегът не спираше, но алеите, водещи към голямата къща на семейство Ярдли, бяха идеално почистени. Открай време Адам си мислеше, че в този дом живеят вълшебни и съвършени хора. Снегът не покриваше техните алеи, в двора им не растяха плевели, къщата не се нуждаеше от ремонт или преобоядисване. И през лятото човек винаги можеше да се подслони на сянка, въпреки че наблизо нямаше дървета.

Възхищаваше се от обитателите на къщата, при всяко посещение му се струваше, че пристъпва в друг свят. Само че тези хора не му бяха роднини. За разлика от него Джейк ненавиждаше всичко в дома на родителите си.

— Отсега ми прилява — промърмори и сега, преди да позвъни.

Някаква камериерка им отвори и ги покани да влязат, Фейт Ярдли се беше престарала с празничната украса. Кристали, нанизани на прозрачни нишки и напомнящи снежинки, висяха от тавана. Аранжировките със сухи листа на полиците над камините и на масите бяха дискретно напръскани с изкуствен сняг. Ръбовете на чашите бяха поръсени със захар, пуншът, който щяха да сервират на гостите, се наричаше „Снежна супа“. Накратко всичко беше подчинено на темата за снега, който тази година беше завалял по-рано от обикновено.

— Как майка ти е успяла да се подготви за толкова кратко време?
— изумено попита Адам, след като камериерката взе палтата им.

— Като се е наливала с кафе и е платила тройно на прислугата. Сутринта се чухме по телефона и тя не можеше да си намери място от

радост. От двайсет години устройва прием по случай Деня на благодарността, но за пръв път на този ден вали сняг.

Влязоха в големия салон с грамадната камина. Въпреки лошото време мнозина бяха уважили празненството на семейство Ярдли. В салона вече се бяха събрали трийсетина души — достатъчно, че Адам да изчезне сред тях... за разлика от Джейк, сина на домакините, с когото всички искаха да се здрависат.

Фейт се спусна да ги посрещне. Носеше червена рокля с разголени рамене и изглеждаше много красива.

— Момчето ми! — възкликна и прегърна Джейк.

— Толкова съжалявам, че Клоуи няма да е с нас!

— И аз, мамо. — Той ѝ подаде кутия бонбони — същите, каквито ѝ купуваше всяка година.

Фейт ги притисна до сърцето си, сякаш бяха най-ценния подарък, който някога е получавала, после се обърна към Адам:

— Скъпи, благодаря, че дойде. Радвам се да те видя.

— Той ѝ връчи традиционния букет, а тя го прегърна. Ухаеше на захарни курабийки. — Наблюдавах те, като влезе, и си казах, че сигурно кракът те боли. Обикновено не куцаш.

— От студа е, Фейт. И от влагата.

— Бързо се стопли до камината. Ще изпратя сервитьор да ти донесе напитка. Извинете, трябва да обърна внимание и на другите гости. — Понечи да се обърне, но спря и се усмихна на Джейк, дори пощипна страната му. — Моето красиво момче! Много те обичам!

— Харесвам я — заяви Адам, след като тя се отдалечи.

— Мама е светица.

— Джейк! — провикна се баща му.

— Сигурно ти е ясно защо я наричам така — прошепна Джейк.

Кайл Ярдли тръгна към тях, но пробивайки си път през гостите, не пропусна да целуне по страната няколко жени и да потупа по гърбовете съпрузите им. Със сина му толкова си приличаха, че понякога хората трудно ги различаваха.

— Джейк, преди малко ми позвъни Хауард Зим и проведохме твърде интересен разговор — подхвана той без предисловия, после протегна ръка на Адам: — Добре дошъл. Благодаря, че ни уважи и тази година.

Адам се здрависа с него.

— Кой този Хауард Зим? — попита Джейк.

— Агент по недвижими имоти. Понякога играя тенис с него. Казах му за твоите главоболия с Клоуи.

Джейк моментално се наежи:

— От къде на къде ще споделяш с чужд човек...

— Изслушай ме — прекъсна го баща му. — Хауард знае, че с Клоуи сте скарани, затова решил, че ще ми е интересно да узная нещо, свързано с негови клиенти. Преди около час семейство Крамдън, притежаващи къща на Съмъртайм Роуд, му съобщили по телефона, че са готови да намалят цената на имота и че са склонни да го продадат на очарователна млада жена на име Клоуи Финли.

Джейк беше така потресен, че залитна и временно изгуби дар слово.

— Ти си си виновен, че ѝ призна за забегката — продължи Кайл. — Трябваше да ме послушаш и да си мълчиш. Най-важното сега е да ѝ попречиш да допусне поредната голяма грешка. Гледай да купиш къщата преди нея.

Лицето на Джейк пламна от гняв; с нечовешки усилия той се въздържа да не избухне, обърна се и излезе.

Адам го настигна във вестибюла — приятелят му тъкмо вземаше палтото си, подадено му от любезната камериерка.

— Джейк, нали няма да купиш къщата? Всички познати на Клоуи знаят, че тя е влюбена в нея.

Джейк мълчаливо си облече палтото и излезе.

Адам направи знак на камериерката да му подаде и неговата връхна дреха.

Приятелят му го чакаше на верандата и се взираше в мрака.

— Посъветва ме да не я притискам, да я оставя да осъзнае, че не може без мен. Каква тъпотия! Той не познава Клоуи! Само аз я познавам. Отказала се е от следването, за да се грижи за възрастните хора, които са я отгледали. Наложило ѝ се да продаде семейната ферма и успяла да ѝ вземе дяволски добра цена, въпреки че тогава била едва двайсетгодишна и никой не ѝ помагал. Заживяла в стаичката зад кафенето и не се оплаквала, защото знаела, че прабаба ѝ и прадядо ѝ са в добри ръце и само това я интересувало. Тя е много силна, Адам, но смъртта на двамата старци беше тежък удар за нея. Почувства се изоставена. Знаех колко се страхува да остане сама. И въпреки това я

изоставих! — Той удари с юмрук дървената колона до себе си. — Изгубих я, нали?

— Не си. Не се опитвай да й измъкнеш къщата изпод носа.

Джейк замълча, позамисли се и промърмори:

— Главата ми не го побира! Клоуи се кани да купи къща!

Адам си спомни какво му беше казала Джоузи преди няколко часа. По природа беше дискретен и не обичаше да се бърка в живота на другите. При нормални обстоятелства не би се интересувал с коя е преспал приятелят му. Ако Джейк искаше да му се довери, щеше да го стори. Но толкова искаше да угоди на Джоузи, че наруши принципите си и попита:

— Коя беше жената, с която преспа?

Джейк поклати глава:

— Никоя.

— Клоуи държи да узнае. Защо не й кажеш? Предполагам, че ще ти прости — настоя Адам, като избегна да спомене името на Джулиан.

— Не мога.

— Защо?

— Защото не мога.

— Не ти ли се струва, че Клоуи е по-важна, отколкото да запазиш репутацията на друга жена? — Адам пхна ръце в джобовете си.

— За бога, много добре знаеш, че тя е най-важното нещо в живота ми. Не ме разбирай погрешно — не мисля за себе си.

— Не те разбирам.

— Забърках страхотна каша! — Джейк внезапно се втурна надолу по стъпалата. — Аз съм кръгъл глупак! — добави, наведе се и захвърля сняг на алеята, сякаш не искаше хората да вярват, че семейство Ярдли и къщата им са неуязвими от природните стихии. После започна да прави снежни топки и с тях да замеря къщата. Една улучи колоната, до която стоеше Адам, и го опръска с ледени парченца.

— Внимавай! — провикна се той.

— Извинявай.

Адам също слезе от верандата.

— Може да съм куц, но мерникът ми не куца — заяви, направи голяма снежна топка и я запрати към приятеля си.

След десет минути костюмите, палтата и обувките им подгизнаха. Фейт им връчи по един плик с храна и им нареди да си вървят у дома. За наказание не им беше сложила от десерта.

Защото бяха много непослушни момчета.

* * *

Двамата се върнаха в къщата на Адам и вечеряха пред телевизора, което според тях беше много по-приятен начин за изкарване на празника. Но си признаха, че ги е яд, задето не са хапнали от пая с тиква. Джейк си легна рано, след като няколко пъти безуспешно се опита да се свърже с Клоуи по телефона.

Адам реши да поостане още малко. Още чуваше как снегът бие по стъклата на големите прозорци откъм фасадата на къщата (все едно мънички птички тракаха с човките си), но бурята започваше да стихва. Тази вечер не му се прибираще, обаче бе принуден от болката в крака си и от майката на Джейк.

Изключи осветлението и вдигна щорите на прозореца в дневната. Съседът от отсрещната страна на улицата вече беше украсил къщата си с коледни лампички. В далечината се очертаваше застрашителният силует на планината Балд Слоуп. Виждаха се (макар и доста смътно) дори светлините по склоновете от другата страна.

Адам се запита дали Джоузи кара ски. Тя обичаше снега, а никога не беше правила снежен човек. Кой знае защо през целия ден мислеше само за нея. Лесно се намразват хора, които те принуждават да видиш нещата в друга светлина. Тъкмо това бе сторила Джоузи, признавайки на Клоуи, че е влюбена в него, излизайки от образа, който хората си бяха изградили за нея. Адам предполагаше, че отначало му беше станало неприятно, защото промяната в нея означаваше да се промени и всичко, което я заобикаляше. Включително и *той*, макар промяната да засягаше само възгледите му. Тази вечер обаче, докато се визираше в планината, изведнъж му просветна. Искаше му се отношенията им да си останат като преди, но вече знаеше, че е невъзможно, и беше... беше щастлив.

Взе си палтото и излезе.

Джоузи внезапно отвори очи. Беше необичайно тихо. Толкова тихо, че звукът от удар в стената на къщата я беше изтръгнал от съня ѝ. Зачака да го чуе отново, но тупването не се повтори.

— Дела Лий? — прошепна тя.

— Да? — провикна се Дела иззад вратата на дрешника.

— Чу ли някакъв шум?

— Стори ми се, че идва откъм прозореца ти.

Джоузи седна в леглото. Свиваше я под лъжичката, но не беше от глад. И още нещо не беше наред. Бе прекалено тъмно.

— Токът ли е изгаснал?

— Спря преди около час. Тъкмо бях на долния етаж. Хелена ме преследваше от стая в стая. Най-накрая ме заклеци в кухнята и се обърна да светне лампата, ама ядец! Отървах се на косъм. Леле, да я беше чула как ругае!

— Казах ти да не я дразниш.

— Нека се намира на работа. Иначе е самотна.

Нещо отново удари по стената.

— Какво става? — Джоузи отметна завивката и отиде до прозореца. Може би беше паднало дърво... Не, нямаше вятър.

Тя отвори прозореца и надникна навън. Снегът беше престанал. Светът изглеждаше покрит с дебела бяла глазура от онази, която ти залепва за небцето.

— Джоузи! — извика някой сред нощната тишина.

Тя погледна надолу. Някакъв мъж стоеше на двора и беше вдигнал глава към прозореца ѝ. Усмиваше се, лицето му беше озарено от лунната светлина.

— Адам? — възкликна тя.

— Пощальонът ли е? — обади се Дела Лий от дрешника. Ако се съдеше по гласа ѝ, и тя беше изненадана.

— Слез при мен — извика той като принцът от приказките. — Да направим снежен човек.

Студеният въздух вледеняваше лицето ѝ. Подът беше твърд под краката ѝ. Усещаше аромата на ментоловото масло, поръсено по перваза на прозореца. Сърцето ѝ биеше до пръсване, чувстваше как

кръвта пулсира във вените ѝ. Достатъчно доказателство, че е будна, че това се случва в действителност.

Само че още не можеше да го повярва.

— Джоузи? — отново извика Адам.

— Какво търсиш тук?

— Казах ти. Ела да направим снежен човек.

— Полудя ли?

Той се наведе, загреба шепа сняг и направи топка:

— Слез или ще те замеря с нея.

— Не ти стиска.

Усмивката му стана лукава.

— Сигурна ли си? — Той заподхвърля топката от едната си ръка в другата. — Кой е прозорецът на майка ти?

— Няма да посмееш!

Адам заплашително замахна с ръката, в която стискаше снежната топка.

— Добре, добре, слизам. Само не я хвърляй! — Джоузи отстъпи назад и затвори прозореца. За миг краката ѝ се подкосиха и тя престана да се движи.

— Хм, интересно — подхвърли Дела Лий. — Какво иска онзи сладур?

— Да направим снежен човек. Да направим снежен човек в... — Машинално погледна дигиталния часовник, после си спомни, че няма ток. — Дори не знам колко е часът.

Беше по пижама и доста се суети в мрака, докато си намери снегоходките и някакъв пуловер. Навлече дългото си черно палто и на излизане грабна плетена шапка и ръкавици.

— Приятно изкарване. Използвайте презервативи! — провикна се Дела Лий.

Щом Джоузи слезе на долния етаж, Хелена изникна от стаята си. Носеше грамадно електрическо фенерче, което беше купила заедно с флакон сълзотворен спрей и персонална аларма, след като преди няколко месеца бяха арестували Уейд Бийзли по подозрение, че е убил икономката си. Магиите и амулетите бяха ефикасни против натрапниците, но дори Хелена разбираше колко полезно може да се окаже при самозащита едно тежко фенерче.

— Аз съм — прошепна Джоузи и заслони с длан очите си. — Излизам за малко.

Хелена отпусна ръка.

— Поща навънка.

— Зная.

— Олдси харесва поща.

— Да, права си.

Прислужницата се усмихна и се шмугна обратно в стаята си.

Джоузи тихо отвори външната врата и излезе на верандата. Адам я чакаше. Чакаше *нея*! Не, въобразяваше си. Беше абсурдно. Притвори вратата и скръсти ръце на гърдите си:

— Пиян ли си?

— Не.

Тя погледна към улицата. В снега нямаше следи от автомобилни гуми. Изглеждаше, сякаш Адам е паднал от Луната.

— Как стигна дотук?

— С автомобил. По-точно с джип. Обаче се наложи да го оставя в подножието на хълма и да вървя пеш.

— И защо не си направи снежен човек в своя двор?

— Защото теб те нямаше.

Джоузи онемя от изненада.

— Вчера ми каза, че никога не си правила снежен човек — добави той. — Реших да те науча.

— Ясно. — Отново я съжаляваше. — Виж, жалко, че си бил толкова път, но в нашия квартал снежните човеци са забранени.

— Кой ще разбере, че ние сме го направили? — Адам се обърна. — Тръгвай с мен.

— Ами кракът ти? — възкликна тя, като забеляза как той накуцва, докато слиза по стъпалата.

— Няма да му обръщаме внимание. — Той се озова на последното стъпало и я погледна. Носеше жълто пухено яке, черни ръкавици и черно кепе.

Джоузи си помисли: „Влюбена съм в него от три години, а почти не го познавам.“ Боеше се да го попита защо накуцва, да му зададе какъвто и да било личен въпрос от страх той да не се досети за чувствата ѝ. Но след като вече знаеше, че е влюбена в него, спокойно можеше да го разпитва.

— Как се контузи?

Той кимна към двора:

— Ела да направим снежен човек и ще ти кажа.

— Прекалено висока цена за задоволяване на любопитството ми.

— Не лъжи, знам, че те гризе отвътре. — Адам протегна ръка към нея.

Какво, ако изглеждаше жалка в очите му? Ако желанието ѝ да бъде с него вземеше връх над гордостта ѝ? Адам ѝ протягаше ръка, викаше я! Само това имаше значение. И тя щеше да се подчини на безмълвния му зов. Само тази вечер. Защото едва ли щеше да се повтори.

Той заобяснява как се прави снежен човек, сякаш четеше написани указания. Първо трябвало да намерят място по-близо до улицата, та всички да видят творението им. Следващата стъпка била да оформят голяма снежна топка и да я затъркалят по снега, докато стане достатъчно голяма. Тази процедура се повтаряла три пъти — за постамент, тялото и главата на скулптурата.

Наглед указанията бяха лесни, но топките, които Джоузи правеше, се разпадаха при всеки опит да ги затъркаля.

— Натискаш прекалено силно — усмихна се Адам.

— Не е вярно. Искam моят човек да е малък.

Адам се разсмя. Тя не издържа, грабна жалката си топка и го замери с нея.

Той бавно се изправи:

— Младата помощничка предизвика майстора.

Джоузи побягна, за да се скрие зад един храст, но топката, хвърлена от Адам, я улучи в гърба. Тя възмутено възкликна, спря и се обърна към него. Щеше да му даде да се разбере!

Неговият мерник беше по-точен, но предимството му изчезна, щом тя скъси разстоянието помежду им. Улучи го няколко пъти, дори веднъж в лицето. Канеше се да извика победоносно, но той я хвана за рамото и напъха шепа сняг в пуловера ѝ. Джоузи изпищя, подхлъзна се и се просна по гръб на снега, повличайки със себе си Адам, който падна върху нея. Тя притисна длан към мокрия си пуловер, с другата затисна устните си, за да заглуши смеха си. Истинско чудо бе, че досега не бяха събудили целия квартал.

Джоузи отметна глава и избухна в толкова силен смях, че се просълзи и за миг стисна клепачи. Сълзите се стекоха по слепоочията ѝ и стоплиха премръзналото ѝ лице. Никога през живота си не се беше чувствала толкова щастлива. Най-сетне се поовладя, пое си въздух и отвори очи. Адам се взираше в нея, от изражението му сърцето ѝ заби до пръсване. Тя отмести длан, смехът ѝ замря. Адам впери поглед в устните ѝ и няколко секунди не отмести очи.

После се изтъркаля встрани и се изправи.

— Нараних се тежко, докато се пързалях със ски на пистата в планината над Балд Слоуп — промърмори и протегна ръка на Джоузи.

Тя седна в снега. Беше като замаяна, питаше се какво се бе случило току-що. Вдигна глава, погледна Адам, после хвана ръката му и той ѝ помогна да се изправи.

— Сигурно си паднал много лошо.

— Да. Край на скиорството. Край на ветроходството, алпинизма, подводното плуване. Край на експедициите и пътешествията.

— Нима си упражнявал тези екстремни спортове?

— Да — лаконично отвърна той, обърна се и тръгна към големия снежен цилиндър, който вече беше оформил.

Джоузи се затича след него:

— Защо престана? Не можеш ли вече?

— Не знам. Не съм опитал. — Сви рамене. — Крайно време беше да улегна, да се установя някъде.

— Харесваше ли ти да пътешестваш?

— Много. Помогни ми да наместим това чудо върху постаментата.

Джоузи се приближи до него и двамата заедно вдигнаха големия снежен цилиндър.

— Значи не си напускал Балд Слоуп след злополуката — промърмори тя.

— Може би след време ще прескоча до Чикаго да се видя с брат си и приятелите. Засега още не съм готов... — Адам се наведе и се захвана с главата на снежния човек.

— Не знаех, че си живял в Чикаго.

Той се поусмихна и отвърна, без да престава да търкаля снежната топка:

— Мислим, че се познаваме, но не е така, нали? Бях адвокат в Чикаго. Преди злополуката.

Тя се ококори от изненада. Адам е бил адвокат? Изпита усещането, че дъвче шоколадов бонбон.

— Заради злополуката ли се отказа от правото?

— Не. Отказах се, защото мразех професията си. — Той грабна голямата снежна топка и я понесе към „торса“ на творението си. Джоузи забеляза, че сега куца по-силно.

— Защо не се отказа, преди да пострадаш?

— Не знам. — Адам намести главата на снежния човек. — Вероятно преоценяваш стойностите, след като си бил на косъм от смъртта.

За миг тя онемя.

— Бил си на косъм от смъртта ли? — прошепна, след като си възвърна дар слово.

— Да. До този момент не знаех какво е контузия или нараняване, въпреки че стотици пъти бях предизвиквал съдбата. Обаче тя ми го върна тъпкано. Получих счупване на тазобедрената кост и на гръбнака, множество вътрешни наранявания. Извадиха ми далака. — Той говореше като робот, прикривайки чувствата си.

Отиде до градинския храст и откъсна две клончета.

Джоузи се взираше в него под лунната светлина. Сякаш някаква врата към душата му най-сетне се беше отворила и тя вече можеше да надникне вътре.

— Страхуваш се да се махнеш от нашия град, нали? — прошепна. — Боиш се, че отново ще пострадаш, ако предприемеш... каквото и да било. Това е тайната ти.

Адам дълго мълча, без да се обърне към нея.

— Старая се да избягвам промените — промълви най-накрая. — В това няма нищо лошо. — Заби клончетата от двете страни на снежния човек и отстъпи назад, за да огледа творението си.

Джоузи изпита странно усещане, сякаш нещо във вселената се промени. Внезапно осъзна, че вече не е онази, която обича, без да е обичана. Вдигна очи и проследи светлината, която падаше върху Адам през клоните на заснежените дървета, прекосяваше небето и стигаше до луната. Втренчи се в нощното светило, като че ли го виждаше за пръв път. Чудо, мистерия, студено бяло сияние...

Дъхът ѝ секна.

* * *

В същия миг Клоуи се обърна на леглото в гостната на семейство Крамдън, загледа се в същата луна и изпита същото усещане за необратима промяна.

Пъхна ръка под възглавницата, за да я нагласи по-удобно, но се вцепени. Отдолу имаше нещо.

Тя седна и извади някаква книга.

„Подробен справочник за всеки притежател на къща“.

Клоуи отново се отпусна в леглото и загледа томчето. Най-сетне се бе появила книга, която не беше свързана с интимния ѝ живот. Беше нещо като награда. Притисна я до гърдите си и отново се загледа в тихата студена нощ.

След малко затвори очи и заспа.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ЗАХАРНИ СЪРЦА

Сутринта на Деня на благодарността Маргарет се втурна в стаята на Джоузи.

— На двора ни има снежен човек! — възкликна, сякаш след този ужас очакваше нашествие на пълчища скакалци.

Дъщеря ѝ седна в леглото — беше сънена, цялото тяло я болеше от снощното приключение в снега. Въпреки че беше позамаяна, машинално погледна към вратата на дрешника, за да се увери, че е затворена.

Маргарет се приближи до прозореца:

— Ела да видиш!

Джоузи стана от леглото и застана до майка си. Снежната покривка беше като неопетнено було на монахиня, само техният двор беше като разоран от стъпки, а близо до улицата се мъдреше нескопосан снежен човек, сякаш направен от шприцована сметана.

Около „шията“ му беше омотано синьото шалче на Адам.

Тя стисна устни, за да не прихне. Явно господин пощальонът я беше изчакал да се прибере, за да доразкраси творението си.

Маргарет я изгледа изпод око:

— Имаш ли нещо общо с това безобразие?

— Никога не съм правила снежен човек. Този явно е сътворен от умела ръка.

— Кой би ни причинил подобно нещо? Обади се на градинаря! — нареди Маргарет и преди да излезе, добави: — Кажи му да дойде веднага и да заглади нашия сняг.

Джоузи занемя. „Да заглади нашия сняг?“

Майка ѝ пак тръгна към вратата, но внезапно спря, когато се чу звук, напомнящ чуруликане. Джоузи изтръпна и крадешком погледна чантата си.

— Какво е това? — Маргарет се озърна, сякаш очакваше да я нападнат злоещите птици на Хичкок. — Какъв е този звук?

— Ами... мобилният ми телефон звъни.

— Дала си номера? На кого?

— Казва се Клоуи Финли и сме приятелки — отвърна Джоузи, взе чантата и извади телефона. Даваше си сметка, че рано или късно майка ѝ ще научи за Клоуи, но предпочиташе да е по-късно. Поне докато позабравеше, че е била зарязана от дъщеря си във фризьорския салон.

Маргарет пребледня:

— Финли, така ли? Кой ти каза за нея?

— Не те разбирам. Какво да ми кажат?

— Нищо. — Майка ѝ хвана по-здраво бастуна си и излезе.

Джоузи натисна бутона на телефона:

— Ало?

— Честит празник! — изчурулика приятелката ѝ. За пръв път, откакто двете се бяха запознали, гласът ѝ издаваше радост. — Хвани се за нещо, за да не паднеш. Ще купувам къща! Къщата на Съмъртайм Роуд!

Джоузи смаяно прокара длан по челото си:

— Какво? Наистина ли? Как...

— Вчера се запознах със собствениците. Всъщност пренощувах у тях заради бурята. Дълга история. Така или иначе те са решили да намалят цената на къщата. И се съгласиха да я продадат на мен!

— Господи, страхотна новина!

— Имам да върша толкова много неща, а в главата ми е пълна каша.

— Ако ти трябва пари, аз съм насреща.

— Благодаря. Ще се справя и сама. Имам право на голям кредит, разполагам със спестявания и вече няма да плащам наем за онзи склад.

— Много се радвам, че си щастлива.

— Пак ще ти се обадя.

— Честито — добави Джоузи, но приятелката ѝ вече беше прекъснала връзката.

— Какво е станало? — провикна се Дела Лий.

Джоузи се приближи до дрешника и отвори вратата:

— Клоуи си купува къща.

Натрапницата беше навлякла пуловера и ботушите, с които Джоузи бе излязла да прави снежен човек.

— Много мило, че предложи да ѝ помогнеш — отбеляза снизходително.

— Харесвам я. — Джоузи взе една рокля. — И веднага свали пуловера и ботушите ми!

— Дръжте се една за друга, чу ли?

— Защо? За какво намекваш?

Дела Лий сви рамене:

— За нищо.

Джоузи въздъхна и се обърна. Пак този влудяващ отговор!

* * *

След два дни (беше събота) Клоуи отново се обади и предложи да разведе приятелката си из къщата на Съмъртайм Роуд. Уговориха се да се срещнат там следобед. Джоузи се зарадва, че поне за малко ще се махне от къщи. Майка ѝ беше станала нетърпима.

Цялото ѝ същество излъчваше толкова силно неодобрение, че около нея се образуваше статично електричество. В петък и събота сутринта Джоузи нарочно не бе излязла да поздрави Адам, когато им донесе пощата, затова тези два дни ѝ се бяха сторили още по-безкрайни.

В петък тя се беше изтегнала на леглото си и четеше книга, но усети приближаването му. Стана и отиде до прозореца. Маргарет така се беше вбесила от снежния човек, че настоя градинарят да зареже празничната трапеза и веднага да дойде, за да го събори. Адам спря пред къщата, усмихна се и поклати глава, като видя, че творението му го няма. После тръгна по каменната пътека към къщата.

Вместо да го посрещне, Джоузи пак се излегна на кревата.

— Какво е станало? — обади се натрапницата, превзела дрешника ѝ.

— Нищо. — Тя пхна под главата си още една възглавница и взе любовното романче, което бе заела от Клоуи.

— Защо отиде до прозореца?

— Сметка ли ми държиш какво правя в собствената си стая?

— Сетих се. Твоят пощальон е дошъл. Няма ли да излезеш да се видите? Мислех, че онази вечер се налудувахте в снега. Криеш ли

нещо от мен? Да не те е обидил с нещо? Само ми кажи и ще му дам да се разбере! Ще му сригам задника! — Дела Лий запрати навън една обувка.

Джоузи стана да я прибере обратно в дрешника. Стана ѝ забавно и дори се трогна, че Дела иска да я защити.

— Не ме е обидил — промърмори.

— Тогава защо не искаш да го видиш?

— Не ми се иска да разбере кой Адам е пред вратата — онзи, който иска да запази статуквото, или другият, който ме повика да направим снежен човек.

Дела Лий неочаквано се усмихна. Въпреки неправилните ѝ предни зъби, усмивката ѝ беше очарователна.

— Ти го заинтригува дотолкова, че сам да дойде при теб. Отлична тактика.

Джоузи забели очи и отново се просна на леглото:

— Не съм прилагала никаква тактика.

— Не и умишлено. Но аз самата бих постъпила точно така. Май започвам да ти въздействам. Нищо чудно да съм се вселила в мозъка ти.

Едва ли бе чудно, че Джоузи се зарадва на повода поне за малко да се изплъзне от начумерената си майка и нахалната си „квартирантка“. Снегорините бяха разчистили пътищата и движението беше доста интензивно. Гостите на ски курорта и хора, тръгнали да пазаруват за празниците, се тълпяха в магазините в центъра. Празничният сезон официално бе открит и градчето приличаше на райско кътче от коледна картичка.

Всяка зима Балд Слоуп се превръщаше в сбъдната мечта на Марко Чирини.

Зелда и Джордж радушно посрещнаха двете приятелки. Личеше си, че искрено са обикнали Клоуи. А пък ако се съдеше по количеството книги, които притежаваха, тя беше намерила сродни души. Въодушевлението ѝ беше заразително. Докато с Джоузи влизаха от стая в стая, тя обясняваше кои мебели от къщата на прародителите ѝ ще подходат на всяко помещение; само от време на време лицето ѝ помръкваше, като си спомнеше, че дадена вещ или мебел принадлежи на Джейк. Джоузи разбра, че тя жадува да покаже къщата на него, не на нея. Надяваше се Адам да го е принудил да издаде името на онази

жена. Онази вечер не беше повдигнал този въпрос, пък и тогава двамата бяха прекалено заети със снежния човек. Непременно трябваше да говори с него, и то скоро.

След като обиколиха цялата къща, отидоха в кухнята и завариха двамата старци да пият кафе. Зелда побърза да налее и на гостенките.

— Сега разбирам защо сте приятелки — заяви. Интелигентните ѝ очи сякаш виждаха скритите неща и четяха мисли. — Двете дори си приличате.

Двете млади жени изненадано се спогледаха. Джоузи така беше свикнала майка ѝ да се обижда, когато я сравняваха с нея, че се изненада, когато Клоуи се засмя и възкликна:

— Божичко, вярно е. Даже очите ни са с еднакъв цвят. Да не говорим за косите ни, тези буйни гривии.

Изведнъж нещо жегна Джоузи.

„Не! Невъзможно! Проклета да си, Дела Лий!“ — помисли си.

Клоуи разговаряше със старците и като стана дума за задния двор, тя възторжено възкликна:

— Джоузи, ела да ти го покажа!

Взеха чашите с кафе и излязоха на остъклената веранда. Задният двор беше достатъчно голям за плувен басейн, но Клоуи заяви, че семейство Крамдън години наред са поддържали чудесна градина и тя ще се опита да продължи традицията.

— Спомняш ли си баща си? — ни в клин, ни в ръкав изтърси Джоузи.

Приятелката ѝ повдигна вежди, изненадана от внезапната смяна на темата.

— Всъщност никога не съм го виждала и не знам кой е. Името му не фигурира в моето свидетелство за раждане. Мама забременяла с мен, когато била на осемнайсет. Три дни след раждането ми заминала нанякъде и повече не се върнала. Мисля, споменах, че съм отгледана от прабаба и прадядо.

— Не си се опитвала да разбереш кой е баща ти?

— Не. Като малка си измислях приказки за него. В най-любимата ми той беше член на европейска кралска династия. Понякога си фантазирах, че е прочут рокпевец. Или че е от друга планета. Ала отдавна осъзнах, че ако разбере кой е, много ще се разочаровам. Предпочитам да мисля, че той горчиво съжалява, задето не ме познава,

и че години наред тайно е бдял над мен. Че мама е избягала при него и двамата са щастливи заедно. — Клоуи внезапно се усмихна. — Прощавай, отново започнах да си фантазирам. Защо питаш?

— Сетих се за моя баща.

— Бил е велик човек.

Джоузи разсеяно кимна.

— Момичета! — Джордж надникна през отворената задна врата.

— Има ли кандидатки за пай?

* * *

— Накара ме да попитам господин Ламар за друга жена, която баща ми е подкупил. Смяташ, че е майката на Клоуи, нали? — След като късно следобед се прибра у дома, Джоузи отиде право в стаята си и отвори вратата на дрешника. Леко се задъхваше, но не защото тичешком бе изкачила стъпалата; задушаваше я пристъп на паника, предизвикан от осъзнаването на първостепенната роля, която Дела Лий бе започнала да играе в живота ѝ. — Смяташ, че Клоуи също му е дъщеря! Още първия ден от появата ти тук заговори за нея, знаеше името ѝ. И непрекъснато ме пращаше за нейните сандвичи, макар че не ги докосваш.

— Ама и ти си един бавен реотан! Сума време не можа да загрееш. Какво, да не си сляпа? — Дела Лий вдигна поглед от колажа, върху който се трудеше бог знае колко дни. Днес беше прибрала косата си на опашка и я беше завързала с един от чорапогащниците, които Джоузи беше взела от чекмеджетата в къщата ѝ. — Обаче Клоуи не знае. Родителката ѝ взела парите на Марко и се изпарила яко дим. Прочетох го в дневниците на мама. Описала е подробно любовната им връзка.

Дела Лий беше израснала с тези истории. Израснала беше с внушенията на една психично болна жена и, разбира се, им вярваше. Страшното бе, че убедеността ѝ в нещо толкова невероятно започваше да въздейства и на Джоузи. Май натрапницата беше права, когато заяви, че е обсебила съзнанието ѝ.

— Виж какво, не ме разбирай погрешно, но според мен си за психиатър. Ще ти помогна, ще платя за най-добрия лекар. Погледни се

само, вързала си си косата с чорапогащник! Нормално ли е според теб?

Дела Лий презрително изсумтя:

— Я не отклонявай въпроса! Гризат те съмнения, нали, сестричке? Виждаш, че и трите сме наследили очите на Марко. Виждаш, че косата на Клоуи е гъста и къдрава като твоята. Започваш да ми вярваш.

— Не! — сопна се Джоузи.

— Твърдиш, че не допускаш възможността баща ти да има други деца?

— Той беше велик човек.

— Така казват всички. Интересно колко от онези, които наистина го познаваха, вярват в тази легенда.

— Аз вярвам.

— Нима? Сигурна ли си? Наистина ли вярваш, че баща ти е онзи човек, когото си спомняш? Не мислиш ли, че е имал и други лица?

Тези думи ѝ напомниха за Адам. Не че намираше прилика между него и баща си, но нали бе открила тайната му, за която не подозираше. Възможно ли бе и Марко Чирини да има тайни, останали скрити от всички, които го величаеха? Поколеба се, после промърмори:

— Твърдиш, че майка ми е подкупила твоята майка, че е знаела за теб. Мислиш ли, че е знаела и за Клоуи? Хипотетично, разбира се.

— Убедена съм, че Маргарет е знаела за всички любовници на Марко.

„Затова ли мама реагира така, като ѝ казах за Клоуи? — запита се Джоузи. — Не, няма да задълбавам в тези измислици!“

И без това много скоро писмото от адвокат Ламар щеше да сложи край на съмненията ѝ.

* * *

— Твърдо отказваш да ме придружиш, така ли? — Адам размаха поканата, сякаш така щеше да изглежда по-съблазнителна.

Джейк седеше на канапето в дневната на приятеля си и с дистанционното превключваше телевизионните канали.

— Признавам, че адски се съблазнявам да отида на купона по случай пенсионирането на началника на пощата — сигурно ще падне

голямо забавление. Само че в понеделник с колеги от прокуратурата ще работим до късно. Дори ще си поръчаме вечеря от ресторант.

— И без това си кофти гадже. — Адам хвърли поканата на масичката и седна до приятеля си. Не беше длъжен да покани някого на празненството, за което знаеше отпреди няколко седмици. Знаеше и че Джейк ще откаже да го придружи. Тогава защо се взираше в поканата, вместо да гледа телевизия?

Заради Джоузи, ето защо.

Тя продължаваше да го избягва. Да, беше ѝ заявил, че не желае да променя начина си на живот, но всичко се бе променило през онази магическа нощ в снега пред дома ѝ. Джоузи някак си бе влязла в душата му и беше разкрила тайната му. Не беше останал в Балд Слоуп, подтикван от желанието да прекрати авантюрите си и да си намери тихо пристанище. Предишният живот му липсваше. Липсваше му толкова много, че понякога се разтреперваше, сякаш тялото му се бореше със съзнанието му, което му диктуваше повече да не рискува. Онази нощ, докато лежеше върху Джоузи в снега, отново беше изпитал познатата тръпка. Толкова лесно бе да я целуне! Обаче не го стори — разумът отново надделя. Затова ли тя го избягваше? Разочарована ли бе от него?

— Ще поканя на тържеството Джоузи Чирини — изрече неочаквано дори за самия себе си. Като забеляза, че Джейк намали звука на телевизора и озадачено го изглежда, добави, сякаш се оправдаваше: — Харесвам я.

Джейк продължаваше недоумяващо да се кокори, сякаш приятелят му изведнъж беше заговорил на суахили.

Адам поклати глава, стана и отиде в кухнята. След малко Джейк го последва. Взе от хладилника две бутилки бира, подаде едната на Адам, отвори своята и отпи голяма глътка. Едва тогава проговори:

— От къде на къде? Какво те прихваща?

— Симпатична е и е много мила.

— Да, може би. Изпрати ми поздравителна картичка, когато постъпих на работа в прокуратурата. И беше първата, която изпрати цветя на мама в болницата, след като ѝ направиха хистеректомия. Но знаеш ли какво заяви майка ми? „Не е за вярване, че тъкмо тя проявява такова внимание.“ Да, каза го милата ми майчица, прочута с доброто си сърце. Предполагам, че още не ѝ е простила една простъпка в

далечното минало. Историята е и смехотворна, и много показателна. Мама хванала малката Джоузи да яде шоколад в бакалницата и ѝ казала, че първо трябва да го плати. А хлапачката я ритнала в пищяла толкова силно, че останал белег.

Адам отпи от бирата си и замечтано прошепна:

— Забелязал ли си косата ѝ?

— Косата ли?

— Има разкошна коса.

— Щом казваш.

— И невероятно гладко лице. А фигурата ѝ...

— Фигура ли? — подигравателно повтори Джейк. — Каква фигура има една дебелана? Я се стегни!

Адам беше разочарован. Не очакваше толкова злобна забележка от добродушния си приятел.

— Признай защо ѝ имаш зъб. Изплюй камъчето.

Джейк се престори, че не го разбира:

— За какво намекваш?

— Очевидно е направила по нещо лошо на всеки в този град. Какво е прегрешението ѝ спрямо теб?

Приятелят му запристъпва от крак на крак.

— Изяде моето парче шоколадова торта — промърмори най-накрая.

Адам се засмя:

— И душата ти е наранена завинаги.

— Да, обичам шоколадова торта.

Като всички деца и Адам беше вършил пакости и щуротии. Ала когато замина да следва, сложи черта на миналото. Родителите му бяха починали, нищо не го свързваше с родния му град в Калифорния. Трудно му беше да си представи какво е било за Джоузи непрекъснато да ѝ напомнят и да я съдят заради детинските ѝ прегрешения.

Остави бирата си на плота, грабна телефонния указател и излезе от кухнята, без да обръща внимание на озадачения поглед на приятеля си. Отиде в стаята си, седна на леглото и намери номера на Джоузи. Странно бе, че се чувстваше толкова нервен. Все едно му предстоеше състезание по опасна писта. Навремето живееше за тази тръпка. И още я харесваше, не можеше да я забрави.

Набра номера и чу гласа на прислужницата:

— Дом на Чирини.

Той се покашля:

— Ако обичате, може ли да говоря с Джоузи?

— Олдси?

— Не, Джоузи.

— Аз ще повикам. Кой обаждат?

— Адам Босуел.

— Аааа, поща! — радостно възкликна тя, сякаш се обаждаше неин близък. — Чакайте. Сега повикам.

Той се приведе и се втренчи в пода; няколко пъти дълбоко си пое дъх, но сърцето му продължаваше да бие до пръсване.

След малко Джоузи вдигна слушалката:

— Ало?

Той рязко вдигна глава:

— Здравей, обаждат се Адам.

Тя отговори едва след няколко секунди:

— Здравей, Адам.

— Не съм те виждал от няколко дни. Добре ли си?

— Да, всичко е наред — смотолеви Джоузи. — Благодаря за обаждането.

— Чакай! Отбягваш ме, а не разбирам защо. Дано не си си променила мнението.

— За какво?

— За мен.

Джоузи дълго мълча, после промълви:

— Друга промяна ми е необходима, не на мнението.

Адам се усмихна:

— Виж, вече съм на трийсет и четири и не съм го правил от доста време, затова моля да извиниш момчешката ми недодяланост.

— Какви ги говориш?

— Каня те на среща.

Отново мълчание.

Той отчаяно добави:

— По-точно на празненство по случай пенсионирането на шефа ми. Давам си сметка, че те каня в последния момент, пък и едва ли ще е много забавно, затова няма да се разсърдя, ако ми откажеш.

— Естествено, че приемам — простичко каза Джоузи.

„Естествено.“ Все едно се подразбираше. Е, не беше очаквал тя да закрещи от радост, но все пак можеше да прояви малко повече ентусиазъм. Дали пък не беше изпаднала в шок?

— Ами разбрахме се — промърмори, само и само да каже нещо.

— Да.

— Ще те взема в понеделник в седем вечерта.

— О, не.

— Имаш друг ангажимент, така ли?

— Разбра ме погрешно. Не искам да идваш тук. Ще се срещнем някъде.

Сърцето му отново запрепуска, сякаш на косъм бе избегнал опасно падане.

— Искам да те взема — повтори.

— Не желая да се подлагаш на това. Мама ще ти вдигне скандал, а прислужницата може би ще те урочаса.

— Умирам за скандали и уроки.

— Не се шегувай. Да се срещнем някъде.

— И аз не се шегувам. Настоявам да те взема.

— Каниш ме на среща — промълви тя, сякаш да се увери, че не го е разбрала погрешно.

— Точно така.

Адам затвори телефона, ухили се до уши и се върна в кухнята, за да остави указателя. Идваше му да запее от радост. Бе оцелял след опасното спускане по шанцата. И усещането бе върховно.

— Виж, извинявай, задето казах, че Джоузи е дебелана — провикна се от дневната Джейк. — Не биваше да злословя по неин адрес.

— Точно така. — Адам взе от кухненския плот бутилката с бира и отиде да седне на канапето.

— Клоуи много ще се зарадва — добави Джейк. — Открай време мърмори, че не излизаш с момичета.

Адам знаеше, че приятелят му напразно се беше опитвал да се свърже с нея, за да разбере дали наистина смята да купи къщата.

— Още ли не сте се чули?

— Не. Не си вдига телефона — отвърна Джейк, без да откъсва очи от екрана на телевизора. — Много се радвам за вас с Джоузи.

— Благодаря.

Джейк помълча, после изведнъж изтърси:
— Да знаеш как ми се яде шоколадова торта...

* * *

В понеделник малко след дванайсет на обяд Джейк тръгна към кафенето на Клоуи. През почивните дни едва се беше сдържал да не отиде в апартамента, за да я види.

Клоуи щеше да купи къща!

Бавно, но сигурно се отдалечаваше от него и той не знаеше как да я спре.

След като беше преминала обедната навалица, Клоуи си бе позволила малка почивка — седеше до малката масичка в кафенето и четеше книга, озаглавена „Подробен справочник за всеки притежател на къща“. Беше сплела косата си на дълга плитка, която стигаше почти до кръста ѝ. Винаги я носеше така, когато отиваха на ски или на поход в планината. Понякога сутрин заставаше пред огледалото в банята и въздишаше, вдигайки ръце да укроти непокорната си грива. Джейк помнеше как гърдите ѝ също се повдигаха, а той заставаше зад нея, обгръщаше ги с длани и обсипваше с целувки шията ѝ. Веднъж дори се любиха в тази поза, докато наблюдаваха отраженията си в огледалото.

Клоуи дълбоко си пое въздух, сякаш беше доловила някаква опасност. Вдигна глава и видя кой се приближава към нея. Скочи на крака и изтича зад щанда. Джейк мислено ѝ благодари, че този път тя не се скри в склада.

Спря на няколко метра от щанда и промърмори:

— Не бягай от мен.

Клоуи посочи кафемашината:

— Водата завря.

Той се удиви, че тя още притежава способността да долавя чувствата му и че неговите емоции още пораждат у нея силно плътско желание.

— Нищо не се е променило, а? — подхвърли, за да поведе разговор.

— Не престана, след като ми каза за другата жена. Може би щеше да ми е по-леко, ако се беше случило.

Джейк не отговори веднага. Хапливата ѝ забележка не бе като удар под пояса, нито като куршум, който премина над главата му, а беше попаднала право в целта.

— През празничните дни няколко пъти се опитах да се свържа с теб.

— Знам. — Тя сякаш се чудеше къде да си дене ръцете. Стисна ги пред себе си, после ги скръсти на гърдите си. Накрая ги пхна в джобовете на джинсите си. — Имах малко работа.

— Съжалявам, че не беше на празненството на нашите по случай Деня на благодарността.

— И аз съжалявам, че не присъствах. Как мина?

— Право да ти кажа, не знам. Мама изгони двама ни с Адам, задето се замеряхме със снежни топки.

Клоуи неволно се усмихна.

— Чу ли, че Адам и Джоузи Чирини имат среща?

— Да, днес тя ми се обади да ми каже. Много се радвам за тях.

— Сигурен съм... Аз пък чух, че купуваш къщата на Съмъртайм Роуд — добави той и в следващия миг съжали. Не биваше да подхваща тази тема без всякакво предисловие, небрежният му тон също бе погрешен. Всъщност цялото му поведение беше погрешно. Действаше като насън, нямаше представа какво прави. Искаше само да е до нея. С всеки изминал ден раздялата ставаше все по-непоносима, всеки миг без Клоуи беше изтезание. Тя обсебваше мислите му през безсънните му нощи под покрива на Адам. Осъзнаваше, че трябва да стои настрана, да не я притиска и да се надява да му прости. Пък и какво друго можеше да стори, след като разкаянието му не беше достатъчно? Само че всичко в него се бунтуваше срещу пасивното чакане, срещу невъзможността да оправи нещата.

Клоуи се поколеба и го изгледа изпитателно, сякаш очакваше изражението му да ѝ подсказе как да отговори.

— Озовах се там в подходящия момент — промълви накрая. — Късметът ми се усмихна.

— Знам колко харесваш тази къща. Радвам се, че ще е твоя. — Искаше да я попита защо е взела решението без него. Искаше да

сподели щастието ѝ. Кой по-добре от него знаеше какво означава за нея онази къща?

— Благодаря.

— Какво смяташ да правиш, Клоуи? Ще се изнесеш ли от апартамента?

— Веднага щом адвокатът оформи документите по сделката. Но ако искаш да се върнеш в жилището, ще намеря при кого временно да се подслоня...

— Не! — прекъсна я той. Страхуваше се, че ако продължи в същия дух, още повече ще я отблъсне от себе си. — Остани там. Жилището е и твое.

Клоуи поклати глава.

— Не е вярно.

Джейк смаяно я изгледа. Дали пък не беше купила къщата, защото в апартамента му се беше чувствала като на чуждо място?

— Скъпа, не си криви душата. Никога не съм се държал като собственик на жилището, не съм изтъквал, че не ти принадлежи.

— Не отричам.

— Кажи ми какво да направя. Кажи как да те убедя да се върнеш при мен. Не искам да те загубя, но не знам как да те накарам да останеш.

— Как се казва онази жена? — прошепна тя.

Той наведе глава. Беше в задънена улица. Готов ли бе да рискува всичко, за да изпълни желанието ѝ? Щеше ли да се осмели?

— Ако ти кажа, ще ми простиш ли? — Погледна я в очите и добави: — Така ли да те разбирам?

Клоуи мълчеше.

Джейк мина зад щанда и тръгна към нея. Тя притисна гръб до стената и протегна ръка:

— Недей!

Той сякаш не я чу. Приближи се до нея, хвана дланта ѝ и я притисна до гърдите си:

— Ще ми простиш ли, ако ти кажа? — повтори и се учуди на себе си. Не предполагаше, че е склонен да направи нещо, което да компрометира работата му по делото „Бийзли“. Но и не предполагаше, че може да изневери на любимата си, нито че ще страда толкова силно. Клоуи се опита да издърпа ръката си, обаче той я хвана и я задържа. Тя

не се възпротиви. Дори му се стори, че се опитва да го придърпа. Неволно пристъпиха един към друг. Гореща вълна се разля по тялото на Джейк. Очите на Клоуи се премрежиха.

— Джейк, аз...

— Джейк! — избумтя мъжки глас и отекна във фоайето на Съдебната палата.

Младият мъж се обърна и видя, че баща му бърза към кафенето.

Кайл Ярдли застана пред щанда и нареди на сина си:

— Ела да си поговорим!

Младата жена се опита да си издърпа ръката. Джейк се извърна към нея и я погледна в очите, опитвайки се да върне вълшебния миг, който безвъзвратно беше отлетял.

— Върви си, татко — процеди.

— Предупредих те да не се срещаш с нея! — сопна се Кайл.

Джейк пламна от гняв. Този път баща му наистина беше прекалил. Как можа да изтърси това пред Клоуи?

Тя изглеждаше объркана и дори поуплашена. Отново се опита да си издърпа ръката.

— Моментът не е подходящ — заяви Джейк, без да откъсва поглед от нея, сякаш чрез силата на мислите си ѝ внушаваше да усети чувствата му, да разбере, че всичко ще бъде наред. Господи, преди малко бе на ръба да си я върне!

— Няма да допусна да провалиш всичко, Джейк. Клоуи, извинявай.

Тя озадачено го изглежда. Усещаше, че се случва нещо, че грубото му отношение е преднамерено, но не знаеше причината.

— За какво се извиняваш?

— Татко, напусни веднага! — извика Джейк.

— Идваш с мен! — нареди Кайл, сякаш не го беше чул.

Джейк познаваше баща си и знаеше, че той няма да отстъпи. Пусна ръката на Клоуи, обгърна с длани лицето ѝ:

— Връзката ни не е приключила, нали?

— Докога ще чакам? — намръщи се Кайл.

Джейк неохотно отпусна ръце. Като мина край кафемашината, чу как водата ври и изпита леко, но скъпоценно задоволство.

Прекоси просторното фоайе, баща му го следваше по петите. На улицата ги лъхна студен въздух, просмукан с влага от снега, паднал

преди седмица.

— Не се намесвай, чуваш ли? — извика Джейк.

— Как да не се намеся, като ти провали всичко? Май не си даваш сметка какво правиш. Казах ти да не поддържаш контакт с Клоуи. Само така щеше да я накараш да се върне при теб. И нали се разбрахме да купиш къщата преди нея? Ако знаех, че си толкова малодушен и безхарактерен, щях да взема нещата в свои ръце. Но не, младият господин мълчи и се изживява като страдалец! Тази сутрин телефонирах на собствениците и те заявиха, че не приемат други оферти. Сега вече със сигурност изпусна момичето!

Джейк се втрени в баща си. Не проумяваше защо Кайл вечно е недоволен. Какво лошо имаше в това да похвалиш някого, ако е заслужил? Само че Кайл виждаше само минусите на сина си и бе сляп за плюсовете му.

— Чуй ме, татко, чуй ме добре. В живота си имам повече постижения, отколкото грешки. Но за теб вечно ще си остана малодушен неудачник. Не и за Клоуи. Само тя ме вижда в истинската ми светлина. Ти ме предизвика да избира и вече взех решение: повече вярвам в нейното великодушие, отколкото в твоето. Довиждане.

Той се обърна и влезе обратно в Съдебната палата. Само че когато надникна в кафенето, видя, че Клоуи се е скрила в склада и е затворила вратата.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН ШОКОЛАД С ЛЕШНИЦИ

Най-сетне дойде дългоочакваният понеделник. Вечерта Джоузи застана пред огледалото на тоалетката си и подръпна късметлийския си червен пуловер. Беше го комбинирала със сива вълнена пола, която носеше много рядко, защото майка ѝ не я харесваше заради дискретната червена бродерия по ръба. Нямаше подходящо поло, затова беше облякла блузка на Дела Лий. Под пуловера нямаше да си личи, че ѝ е тясна.

Разпуснала си беше косата и бе укротила буйните си къдрици. И се беше гримирала под вещите напътствия на Дела Лий.

Най-сетне се извърна от огледалото и взе палтото си. Облече го, но пръстите ѝ трепереха толкова силно, че не можа да го закопчае. Ядоса се на себе си и примирено отпусна ръце.

За четирийсети път отиде до прозореца. Обзе я паника и сякаш я стисна за гърлото. Отвън беше спрял джип, какъвто не беше видяла преди няколко минути.

— Божичко! Той е тук!

Дела Лий вдигна поглед. Още не беше довършила колажа си. Сега се беше захванала да залепи върху капака на кутията със „съкровищата“ си всички снимки, изрязани от туристическите списания. Започнала беше с буквите, които образуваха фразата BON VOYAGE.

— Какво ти става, бе, малката? Защо си провесила нос, като че ли са ти потънали гемиите? Нали искаше тъкмо това?

Джоузи се обърна към неканената си гостенка, която днес беше забучила в косата си няколко молива:

— Вярно е. Обаче не знам какво иска той.

— Според мен е повече от ясно, след като те покани на среща.

— В това е въпросът. Защо ме покани? Може би е длъжен да отиде с някого и не го интересува коя ще го придружава. Може би ме съжалява. Преди да ме покани, настоя да узнае какво изпитвам към

него, сякаш да изтъкне, че ми прави услуга. — Внезапно ѝ се прииска да се шмугне в тайното си скривалище и да се натъпче с всякакви сладки неща — десертчета с бадемов пълнеж, кексчета с крем и най-вече с любимия шоколад с лешници. С копнеж впери поглед в подвижната преграда между дрешника и тайника.

— А, не! Не си го и помисляй! — отсече Дела Лий, като видя изражението ѝ. Остави настрана колажа и разпери ръце: — Тук нищо не е реално. Животът ти е отвън и те чака!

Джоузи затвори очи. Само едно желаете повече от десертчетата с бадемов пълнеж, кексчетата с крем и шоколада с лешници.

Адам!

Взе чантата си, отвори вратата, но спря на прага:

— Нали ще си тук, като се върна?

— Засега оставам — отвърна Дела Лий. — Усмихни се, за бога. Не отиваш на екзекуция!

* * *

Джоузи слезе на долния етаж и влезе в дневната. Хелена пришиваше миниатюрни кръстчета в подгъва на някаква рокля, Маргарет четеше списание с разтърсващи изповеди на жени, което криеше под възглавницата на стола си, за да не види някой, че тя се интересува от подобни булевардни теми. Телевизорът работеше, но звукът беше намален.

Маргарет вдигна глава, свали си очилата и се ококори:

— Какво е това?!

Дъщеря ѝ решително изпъна рамене.

— Мамо, знам, че ще се изненадаш, но след малко някой ще позвъни на вратата. Имам среща с един човек. Няма да се бавя. Ако ти потрябва нещо, Хелена е на разположение. Не се тревожи, всичко ще е наред.

Прислужницата продължи работата си и само се усмихна.

— Пак си с този пуловер — намръщи се Маргарет, сякаш не бе чула какво каза дъщеря ѝ. — Излъга ме, че си го изхвърлила.

— Да.

— И си гримирана!

— Да.

— Сто пъти съм ти казвала, че гримът те състарява и ти придава вид на лека жена.

— Мамо, не чу ли, че отивам на среща? — На вратата се позвъни и Джоузи почувства, че ѝ се зави свят. — Това е той. Предупредих го, но много настояваше да се запознае с теб. Моля те, дръж се учтиво.

— Кого си предупредила? Какво си казала по мой адрес?

Джоузи отиде да отвори. Адам изглеждаше чудесно. Носеше кремав пуловер и кожено яке. Усмиваше се. Докога ли? Преди да проговори, тя го хвана под ръка и прошепна:

— Предварително те моля за извинение.

— За какво? Та ти трепериш! — Щом прекрачи прага, той се огледа и възкликна: — Еха! За пръв път влизам във вашата къща. Разкошна е!

Джоузи го въведе в дневната. Понечи да измъкне ръката си, но той не ѝ позволи. Идваше ѝ да се разплаче. Преглътна сълзите си и промълви:

— Адам, това е Хелена. А това е майка ми — Маргарет Чирини.

— Вече сме се виждали — усмихна се той. — Радвам се обаче, че се запознахме официално.

Маргарет повдигна вежди:

— Ти си пощальонът.

— Да.

— Не може да бъде! — Тя се засмя. Лошото ѝ настроение, което продължаваше вече цяла седмица, изведнъж се подобри. — О, Джоузи, Джоузи, Джоузи!

Адам озадачено изглежда Джоузи. Тя само поклати глава и още по-силно се вкопчи в ръката му. „Дръж се — искаше да му каже. — Не се поддавай на провокациите ѝ!“

Майка ѝ се обърна към Адам:

— Извинявам се от името на дъщеря си. — Вече не се смееше, а се кискаше. — Доста е неопитна в сърдечните дела. Отдавна забелязах, че има слабост към всичко, пристигащо по пощата, но не подозирах, че пощальонът е нейната слабост. Миличка, той не идва всеки ден заради теб. Това му е работата. Посещава всички абонати. — Стана и тръгна към тях, без да си вземе бастуна. Никога не го използваше пред

посетители. — Ужасно неловка ситуация. Млади човече, върви си. Не се чувствай задължен към дъщеря ми.

— Вероятно ще ви разочаровам, но всъщност отдавна идвам само заради нея. Приятна вечер, госпожо Чирини. — Без да пуска ръката на Джоузи, той се обърна и я поведе към външната врата. Щом излязоха на верандата, подхвърли: — Да разбирам ли, че не се шегуваше, когато ме предупреди и за прислужницата, която правела уроки?

Преди Джоузи да отговори, Хелена излезе на верандата и ѝ подаде нещо:

— Олдси, вземи. — Като видя как младата жена се поколеба, сякаш не искаше да пусне ръката на Адам, тя с жест ѝ показва, че иска от нея да протегне дланта си. Джоузи погледна Адам, после неохотно се подчини. Прислужницата пусна в шепата ѝ монета от двайсет и пет цента и три боядисани камъчета. — Тебе пазят.

Джоузи нямаше да се изненада, ако в този момент Адам побегнеше.

— Благодаря, Хелена.

Прислужницата се обърна към него и размахна пръст:

— Олдси обича поща. Ти бъде добро момче. — Обърна се и влезе обратно в къщата.

За миг настъпи тишина. Джоузи се взираше в шепата си, Адам — във вратата.

— Урочаса ли ме? — попита той след малко.

— Само три оранжеви камъчета. Размина ти се.

Той хвана дланта ѝ и се наведе да разгледа странните талисмани. След онази нощ в снега я докосваше много често. Дали означаваше нещо?

— Какво символизируют трите камъчета? — попита.

— Че Хелена държи на мен.

Адам се засмя и я накара да свие шепата си:

— В такъв случай я харесвам. Да тръгваме. — Повед я към джипа и ѝ помогна да се качи, после седна зад волана и потегли. И двамата мълчаха, сякаш се чувстваха неловко. Тя често го поглеждаше; искаше ѝ се да запомни всеки миг от тази вечер, същевременно се питаше кога ще е най-подходящият момент да го попита защо я покани на среща. Може би трябваше да изчака до края на вечерта. Може би

дотогава щеше да разбере причината. Най-сетне Адам се покашля и каза: — Разкажи ми за майка си.

Тя притеснено се размърда на седалката:

— Какво те интересува?

— Винаги ли се държи така?

— Не отричай, че те предупредих.

— По-възрастна е, отколкото си мислех. Повече ѝ подхожда да ти е баба.

— Ако те чуе, ще те намрази още повече. Родила ме е на четирийсет и седем години. Баща ми е бил на шейсет и девет.

Той подсвирна:

— Или си ги изненадала, или дълго време не са могли да имат деца.

— Още не знам отговора.

— И аз — замислено промърмори Адам. — Признавам, че „любезното“ посрещане ме извади от релси. Споменах ли, че тази вечер си много красива? Открай време харесвам този пуловер.

Джоузи се извърна към него:

— Позна ли го?

Адам кимна:

— Беше с него, когато те видях за пръв път.

Дори да беше имала някакви съмнения, те бързо се разсеяха. Пуловерът наистина притежаваше магическа сила.

— Само не ме карай да го свалям.

— Моля?

— Уф, глупаво се получи — побърза да каже тя. — Мисълта ми беше, че отдолу съм по много впита блузка. Доста е вулгарна.

Той я погледна и се усмихна:

— Възбуди любопитството ми.

Джоузи извърна глава:

— Не знам как ми се изплъзна. Беше едно от нещата, които не биваше да казвам.

— Списък ли си изготвила? Между другото, харесвам вулгарни жени.

— Тази вечер и ти изглеждаш прекрасно — подхвърли тя, за да смени темата.

— Стига да искаш, аз ще си сваля пуловера. Не предлагам нищо вулгарно, но имам много интересни белези.

— Да прекратим този разговор, става ли? — Джоузи въздъхна.

Адам се засмя:

— Виж, може да пропусна да ти го кажа по-късно, затова го чуи сега — изкарвам си страхотно.

* * *

Началникът на пощата бе поканил гостите си в Клуба на ветераните от войните. Залата беше украсена със серпентини и гирлянди, масите бяха отрупани с печени меса и десерти с глазура. А най-много изобилстваше смехът, който отекваше в просторното помещение.

Адам беше намерил тази работа съвсем случайно. От пристигането му в Балд Слоуп и злополуката бяха изминали само няколко месеца, по препоръка на рехабилитатора той още ходеше на фитнес. Там срещна кварталния пощальон, който му съобщи, че се пенсионира и си търси заместник. Адам си каза, че ходенето пеш ще е полезно за възстановяването му и се яви на изпита. След пробния период го назначиха за постоянно.

Не след дълго научи, че клонът, обслужващ центъра на града, е наричан от пощальоните „Инвалиден рай“. Повечето служители в него бяха запалени скиори, които бяха дошли в Балд Слоуп само заради снежните писти, но поради една или друга причина бяха останали в градчето. Половината от тях бяха пострадали при злополуки на шанцата. Не се оплакваха — напротив, обръщаха всичко на шега и пак се качваха на скиите. Знаеха за тежките травми на Адам и сигурно се питаха защо не е напуснал градчето, след като вече не припарваше до пистата. Обаче никой не му зададе този въпрос. Изглежда, усещаха нежеланието му да говори за нещастията си.

Щом двамата с Джоузи влязоха в залата, веднага станаха център на вниманието. Адам го очакваше. Не предполагаше обаче, че след секунди няколко от присъстващите жени ще се втурнат към нея и ще я обсебят. Едната беше Сабрина — пощенска служителка, която се гордееше, че знае всичко за колегите си. Само той се беше оказал

костелив орех и още не се беше добрала до тайните му. Джоузи се обърна и го погледна, сякаш питаше: „Нормално ли е? Така ли правят с всички?“ Адам се усмихна и понечи да я последва, в същия момент Сабрина ѝ каза нещо и тя се засмя.

Той спря като ударен от гръм.

Досега не я беше чувал да се смее... не и толкова невъздържано и без капчица притеснение. Смехът ѝ беше звънлив като камбанка, чист като изворна вода.

Адам се облегна на стената и продължи да я наблюдава от разстояние. Изненада се, като видя, че за разлика от него тя общува с колегите му много свободно. Личеше, че се забавлява. Без него.

Вярно, че отдавна не беше излизал с момиче, но нали смисълът да отидеш на среща с някого беше да сте заедно. Тогава защо стърчеше до стената?

Едва когато гостите започнаха да се разотиват, той прекоси залата и се приближи до Джоузи, която седеше заедно със Сабрина и още няколко жени:

— Готова ли си да тръгваме?

Сабрина я сръга с лакът, сякаш тъкмо бяха клюкарствали по негов адрес.

Двамата се сбогуваха с познатите си и излязоха. Небето вече беше обсипано със звезди, напомнящи дупчици от топлийка в черно кадифе.

— Искаш ли да пием кафе? Може и да се поразходим в парка, става ли? — подхвърли Адам.

Тя беше поруменяла от радостна възбуда и още се усмихваше. Изведнъж Адам разбра, че много рядко ѝ се случва да бъде естествена и да общува с хора, които не я познават. Затаи дъх, очаквайки отговора ѝ, очаквайки да му каже, че наистина иска да остане насаме с него.

— С удоволствие — промълви Джоузи.

— Чудесно. — Той ѝ отвори вратата на джипа и за миг усети аромата на мента.

Взеха си кафе от заведението, наречено „Брей! Бива го!“, което се помещаваше в голямата книжарница в центъра на града. Тази сграда, наскоро ремонтираният хотел „Даунтаун“ и няколко магазина бяха построени така, че заобикаляха Съдебната палата и големия парк. Магазините вече бяха с коледна украса — мигащи разноцветни

лампички, варак и лъскави гирлянди. Дори голите клони на дърветата в парка бяха окичени с лампички. Обществената библиотека, която се намираше през една улица, се извисяваше като грамада, посребрена от лунните лъчи. Приличаше на многоетажна торта, от която Бог можеше да си отреже голямо парче.

Двамата бавно вървяха през парка и отпиваха от картонените чаши с кафе.

— Погледни! — Той посочи библиотеката.

— Красива е, нали? Цяла вечност не съм стъпвала там. Навремето една моя частна преподавателка на име Холи измоли от майка ми разрешение няколко пъти седмично да провеждахме занятия в обществената библиотека. С нея по цял ден висяхме в интернет и много се забавлявахме. От всичките ми частни учители само Холи не се страхуваше от мама. За съжаление беше дошла в Балд Слоуп само за сезона. — Докато говореше, тя се взираше в мрака, после се обърна към Адам: — Не съм ходила на училище, преподавателите идваха у дома.

— Знам. Съседката ти госпожа Фъргюсън вече ме осведоми.

Джоузи се сгуши в яката на палтото си:

— Подозирам, че мнозина са ти говорили за мен.

Той се приведе към нея и шеговито подхвърли:

— Защото си дъщеря на блаженопочившия и велик Марко Чирини.

Джоузи вдигна глава и го погледна:

— А ти кой си, Адам Босуел? Дори колежките ти знаят много малко за теб. Май искаха да изтръгнат информация от мен, но нямаше какво да им кажа. Дори да знаех, пак щях да си мълча, защото сигурно не искаш да се занимават с теб.

— Ще споделя с теб всичко, което те интересува, Джоузи. Само попитай.

Тя се поколеба, после промълви:

— Виж, няма да се обидя, ако признаеш, че си искал да те придружа само на това празненство. Не очаквам бог знае какво. Онази вечер в снега... благодаря, че сподели с мен тайната си. Обаче не си длъжен да ми разказваш повече...

— Това ли било! — Изпита толкова силно облекчение, че му идваше да заподскача. — Джоузи, не ми трябваше придружителка за

тържеството на шефа. Поканих те на среща, за да бъда с теб. С теб, чуваш ли? Питай каквото искаш и ще ти отговоря.

Тя се поколеба:

— Май си изгубих мисълта.

— Тогава слушай. — Разказа ѝ, че е израснал в Калифорния, че още като юноша участвал в състезания по ски и как се озовал в Балд Слоуп, след като научил за опасните писти. Сподели, че след злополуката вече не се вижда с приятелите, с които се е спускал по стръмните планински склонове. Разказа ѝ как е започнал работа в пощенската станция и как Брет, доведеният му брат, с когото много се обичали, всяка седмица се обаждал по телефона да го увещава да се върне в Чикаго.

— Ти обаче смяташ да останеш тук, нали? — промълви Джоузи.

— И преди ме попита същото. Защо? Нима мечтаеш да напуснеш родния си град?

— Искам го толкова силно, че понякога чак ме боли! — разпалено възкликна тя. — Прекалено много хора, особено онези от висшето общество на майка ми, още ме смятат за противното и зло момиченце, каквото бях навремето. Прекалено много зловни клюки се носят по мой адрес. Не се преструвай, че не си ги чувал.

Адам спря под една старомодна улична лампа и изхвърли в контейнера за смет чашите от кафето.

Втренчи се в Джоузи и усети как в гърдите му се надига паника.

— Какво ще сториш, ако напуснеш града? — попита със свито сърце.

— Ще пътувам, ще видя градове и страни, за които само съм чела.

— Ами майка ти?

— Понякога ми се струва, че само чакам тя да ми прости за всичко, което ѝ причиних; чакам да ми каже: „Вече си свободна. Живей си живота.“

— Не бива да чакаш разрешение, Джоузи. Отдавна е трябвало да го направиш. Виждам, че можеш. Животът е пред теб. Трудно ми е да обясня какво изпитвам, като си помисля за това. Усещането е като физическа болка. Искане ми се да взема мъничко от онова, което имаш, и да го погълна. Искане ми се отново да очаквам с нетърпение бъдещето.

— Наистина ли? — промълви тя. — Не ме ли лъжеш?

Луната бе изтъкала паяжина от светлина около косата ѝ. Той пристъпи към нея.

— Не. — Наведе се бавно, взирайки се в лицето ѝ, сякаш не беше сигурен в реакцията ѝ.

— Адам? — прошепна Джоузи миг преди устните им да се докоснат.

Той леко се отдръпна.

— Не го прави, ако не е продиктувано от сърцето ти. Не го прави, защото аз го искам или от съжаление.

— Аз го желая, Джоузи.

— Добре тогава. — Тя въздъхна, сякаш се подготвяше за тежко изпитание.

Досмеша го. Побърза да извърне глава, докато се овладее.

— Не ме размивай — промърмори. — Не мога да те целуна, докато се усмихвам.

— Извинявай.

Адам я погледна в очите и бавно, много бавно притисна устни до нейните. Не бе подготвен за онова, което последва. Паниката и напрежението изведнъж го напуснаха и целият се изпълни с нея — откритата, емоционална и оптимистично настроена Джоузи. Хвана я за раменете, като че ли се страхуваше да не му се изплъзне, устните му сякаш ѝ задаваха най-съдбовния въпрос. Разбра ли го тя? Да, ако се съдеше по реакцията ѝ.

Зацелува я още по-страстно. Хвана ръцете ѝ и ги обви около шията си, после пхна длани под палтото ѝ и я придърпа към себе си. Повдигна пуловера ѝ. Джоузи неволно ахна, когато ледените му пръсти докоснаха гърба ѝ под тясната блузка.

Той леко се отдръпна:

— Студено ли ти е?

— Не.

Без да откъсва очи от лицето ѝ, Адам плъзна ръце около кръста ѝ и усети как тя потръпва в очакване на ледената милувка.

Отново я зацелува, дори по-пламенно отпреди. Измъкна едната си ръка изпод пуловера ѝ и притисна Джоузи до себе си, сякаш искаше да се слепят. Тя гърлено изстена, отдавайки се на ласките му, трепереща от желание и от боязън.

„Бързо! — помисли си той. — По-бързо! По-бързо!“

Изведнъж се опомни и отстъпи назад. За пръв път след злополуката бе изпитал позната радостна тръпка, отново се беше почувствал жив. Само че открай време прибързваше. Това беше запазената му марка. Причината за провала му. Дълбоко си пое дъх, опитвайки се да се вземе в ръце.

— Аз... ще те изпратя до вас — промърмори и прокара пръсти през косата си. — Иначе прислужницата ти може да ме урочаса, да ме накаже с някакво проклятие.

— Обещай, че пак ще го направиш — тихичко каза тя.

Адам се засмя:

— Отсега нататък няма да пропусна нито една възможност. — Прегърна я през кръста и се вкопчи в нея, като че ли търсеше опора. Имаше чувството, че виси на косъм и всеки миг ще падне в пропастта. Ала Джоузи му вдъхваше увереност, че ще се справи, че няма да се остави смъртта да го победи. Чувството беше прекрасно, но и малко го плашеше.

Двамата отново тръгнаха по алеята.

* * *

— Я повтори! — обади се от дрешника Дела Лий тъкмо когато Джоузи вече се унасяше.

— Той ме целуна — сънено измънка тя.

— Не така! Кажи го като преди.

Джоузи се усмихна:

— Беше най-прекрасната първа целувка в историята на първите целувки. Бе сладка като захар. И топла като пай. Светът се отвори пред мен, стори ми се, че пропадам. Не знаех къде се намирам и не ме беше грижа. Защото единственият, който ме интересува, бе до мен.

Двете замълчаха. Джоузи отново се унесе и Дела Лий отново смути съня й:

— Мисля, че раят е нещо като първата целувка.

— Надявам се.

— И аз.

Декемврийската сбирка на дамския клуб беше в четвъртък следобед и Маргарет очакваше, че Джоузи ще откаже да я заведе с колата. Цяла седмица се самонавива, докато започна да изпитва искрено негодувание и се вживя в ролята си на нещастна жена, забравена от всички и най-вече от дъщеря си. Имаше и друга възможност, която ѝ беше още по-неприятна от това да си остане вкъщи — Роули да я вземе с таксито, за да му служи като параван, докато флиртува с Анабел. Джоузи спокойно можеше да ѝ скрои подобен номер. Беше прекалено заета да говори по телефона с пощальона и с онази Финли и пет пари не даваше за майка си. А пък и сутрин вечно бе умърлушена, сякаш си лягаше много късно. Какво ли правеше по цяла нощ?

Обаче се оказа, че напразно се е ядосвала. В уречения час Джоузи влезе в дневната и попита майка си дали е готова.

В разстояние на един месец коренно се беше променила. Напомняше на Маргарет за братовчедките на Марко, които един ден неочаквано пристигнаха в Балд Слоуп направо от Италия. Бяха магически жени — дългокоси и едрогърди — и пристъпваха грациозно като балерини. Всяко тяхно движение бе съпроводено от мелодичното иззвънтяване на гривните им, напомнящо звука на камбанки, полюшвани от вятъра. Маргарет (тогава още младоженка) бе запленена от тях, но само след час Марко ги отведе в Ашвил, където останаха, докато си заминаха обратно за родината. Той се срамуваше от тях, защото бяха земни и първични, чувствени и необразовани. В къщата му никога повече не стъпиха родственици от Италия.

— Хм, изненадвам се, че си тук — заядливо подхвърли Маргарет.

— Защо? — Джоузи си сложи ръкавиците.

— Мислех, че си заета с по-важни дела.

— Греша, мамо.

Маргарет критично я огледа — това беше единственото ѝ оръжие.

— От кой битпазар купи този шал?

Дъщеря ѝ машинално го докосна:

- Не е от битпазар, а от магазина на Нова Бери.
- Сто пъти съм ти казвала, че този цвят не ти отива.
- Аз пък съм на обратното мнение.
- Твоят пощаджия ли ти го каза?
- Всъщност да.

Изведнъж Маргарет осъзна, че изпитва завист. Завиждаше на дъщеря си, защото в живота ѝ имаше мъж, с когото тя бе щастлива, който ѝ правеше комплименти, който ѝ казваше, че червеното много ѝ отива. Ужаси се от себе си, безмълвно мина край Джоузи и тръгна към колата.

След малко спряха пред къщата на госпожа Херцог, където се провеждаха ежемесечните сбирки на клуба. Роули вече беше пристигнал и тъкмо отваряше вратата на таксито, за да слезе Анабел Дрейк. Пред неговия автомобил беше спряло второ такси и шофьорът помагаше на друга дама фирмата „Таксита Пелам“ процъфтяваше покрай възрастните дами от висшето общество и многобройните скиори и туристи и разполагаше с три коли и два минибуса. Анабел видя Маргарет и я изчака, за да влязат заедно. Джоузи ги последва.

— Знаех си, че тези слухове за двама ни ще изплашат Роули. — Анабел кокетно се усмихна. — Днес ни в клин, ни в ръкав ми каза: „Добре, че Маргарет се съгласи да пътува с нас.“ Смятам, че ще е по-спокоен, ако винаги съм с приятелка, та злите езици да престанат да ме изкарват негова любовница. Защо по-често не се возим заедно, скъпа моя?

Маргарет се обърна. Роули стоеше на тротоара и ги наблюдаваше.

Събранието на дамското дружество започна по-късно от обявения час, защото всички обсъждаха последната новина — тази сутрин в река Грийн Коув бяха открили труп. Маргарет беше научила за случилото се от Хелена, която говореше само за това по време на закуската. После прислужницата буквално превъртя — заочаква над вратите торбички, пълни с бог знае какво, и подскачаше при всеки звук. Щората от градчето още не бяха забравили убийството, извършено от Бийзли, и дамите на сбирката тревожно мърмореха помежду си: „Пак ли убийство? Няма ли кой да ни защити? Не е редно да има престъпления в Балд Слоуп.“

Маргарет не се включи в разговора. Вятърничавите брътвежи бяха за глупачки, неуверени в себе си и в решенията си. Тя не желаше да се приравни с тях. Приблѝжи се до прозореца и погледна навън. Роули стоеше до таксито си. Тя не разбираше защо беше изтърсил пред Анабел онази глупост. Нямаше как да не знае, че онази празноглава жена ще повтори думите му пред нея, Маргарет. По всичко личеше, че събранието няма да започне скоро; тя се обърна и тръгна към външната врата. Джоузи се изправи и я последва:

— Какво има, мамо?

Маргарет отвори вратата:

— Забравих нещо в колата.

— Аз ще ти го донеса.

— Не, аз ще отида.

— Но ти си без палто...

— Няма да се бавя! — сопна се Маргарет и излезе.

Независимо какво беше времето, Роули винаги се облягаше на таксито си и се взираше в къщата, сякаш очакваше да се случи тъкмо това — Маргарет да се приблѝжи до него.

— Анабел ме осведоми какво си казал — започна тя без предисловия. — Намерете си друго, който да се вози с вас, за да не тръгнат клюки, че сте любовници. — Усети, че в гласа ѝ се прокрадва горчивина, но вече не можеше да се спре. — Отказвам да съм ви параван. Никога не съм ти се подигравала, не съм се държала снизходително. Всъщност правех всичко възможно да не те засегна. Защо ме унижаваш след толкова години? Отказвам да ме замесваш, чуваш ли?

Роули се навъси, но не каза нито дума.

— Марко щеше да те съсипе — продължи тя, макар да знаеше, че вече е прекалено късно за обяснения. — Ти беше в безопасност, докато съпругът ми бе в неведение с кого съм била онази вечер. Можеше да обърнеш нова страница и да заживееш щастливо с жена, която те цени повече от богатството и високото обществено положение. Но след като Марко почина, а ти още не се беше оженил, си казах, че може би още има надежда за двама ни. Явно сгрехих. Разбирам защо продължаваш да ме мразиш, защо отказваш да ми говориш. Никога не съм отричала, че аз съм виновна за случилото се. Обаче това не означава, че имаш

право да ме замесваш в любовната си историйка с Анабел. Може да съм го заслужила, ала сърцето ми няма да го понесе.

Обърна му гръб и влезе обратно в къщата, вкопчвайки се в жалките останки от достойнството си. Нямахше да завижда на дъщеря си. Нито на Анабел! Беше направила своя избор и до края на живота си щеше да си носи последствията. Точка по въпроса!

Най-сетне събранието приключи и дамите започнаха да се разотиват. Роули чакаше Анабел, но намръщено се втренчи в Маргарет и я проследи с поглед, докато двете с Джоузи вървяха към кадилака.

Щом се прибраха у дома, Хелена побърза да заключи вратата. Взе палтото и чантата на Маргарет и предупреди майката и дъщерята да не се подхлъзнат върху оранжевите камъчета, които бе наредила край праговете на всички помещения.

Джоузи забърза към стаята си. Маргарет примирено въздъхна и отиде в дневната, за да изчака прислужницата да ѝ занесе чаша с вода и болкоуспокояващото, което вземаше след всяко пренапрежение. Докуца до любимото си кресло и се отпусна на него.

На вратата се позвъни и тя се намръщи. Нямахше настроение да посреща гости. След малко се появи Хелена, само че не носеше нито хапче, нито чаша с вода.

— Кой беше... — подхвана Маргарет, но си глътна езика, като видя зад гърба ѝ Роули Пелам.

— Ако обичате, излезте — каза той на прислужницата. — С госпожа Чирини искаме да поговорим насаме.

Хелена недоверчиво го изглежда, очите ѝ се стрелнаха към оранжевите камъчета на пода. Сигурно си мислеше, че този човек не е толкова лош, щом е могъл да прекрачи прага.

Роули я изчака да излезе и затвори вратата на дневната. Изражението му не вещаеше нищо добро. После заговори на Маргарет за пръв път от четирийсет години:

— Крайно време е да се изясним!

Очите ѝ блеснаха. Роули ѝ беше проговорил! Вече не беше плах и отстъпчив младеж, а мъж с тежест и авторитет. Години наред го бе наблюдавала отдалеч и едновременно харесваше и ненавиждаше промените, настъпили у него. Допадаше ѝ самочувствието му, дразнеше я мисълта, че се е издигнал, макар тя да не е била до него.

— Първо, не съм любовник на Анабел Дрейк, но дори да бях, това не засяга нито теб, нито когото и да било. Второ, нямах представа, че не си ме издала пред мъжа си. През цялото време мислех, че знае с кого си била. Трето, не си криви душата! Четирийсет години не ти казах нито дума, защото ти ме накара да обеща, че никога повече няма да ти проговоря пред други хора.

Маргарет подскочи от изненада:

— Моля?

— Не помниш ли? — недоверчиво попита той. — С теб стояхме на вашата веранда. Искях да отмъстя на мъжа ти, особено след като видях как те е подредил. Но ти настоя да си тръгна, буквално ме прогони. Толкова беше тъжна! Бях готов на всичко, за да те утеша. Накрая ме принуди да обеща, че вече никой няма да ме чуе да ти говоря.

Тя заклати глава като кукла на конци:

— Не може да бъде! Да, бях се нагълтала с успокоителни, но не вярвам, че съм те принудила да дадеш такова обещание. Знам за семейната ви традиция, затова винаги внимавах, когато те молех за нещо.

— Явно не си внимавала достатъчно.

Всеизвестно беше, че мъжете от фамилията Пелам трудно даваха обещания, защото нямаха право да ги нарушат. Не ставаше въпрос само за старомодна почтеност, а бе заложено у тях генетично като сините им очи и червеникавата им коса.

— Разбира се, единственият... — Изведнъж гласът му секна, но устните му продължиха да се движат, сякаш той не беше разбрал, че е изгубил дар слово. Маргарет озадачено го изгледа, питайки се какво е станало с него, после забеляза, че вече не са сами. Хелена беше влязла толкова безшумно, че не я бяха усетили. Устните на Роули престанаха да се мърдат и двамата с Маргарет изчакаха прислужницата да остави на масичката чаша вода и болкоуспокояващото и отново да излезе.

Той отново заговори:

— След онази нощ те видях само веднъж, и то на публично място. Нямах как да ти кажа колко ми липсваш и колко те желая. Обвиняваш ме, че и след смъртта на Марко не съм пожелал да започнем отново. Но как можех да ти кажа, че не съм престанал да

мечтая за теб? Ти ме избягваше като чумав. Бе взела решение и не го наруши нито веднъж.

Маргарет взе чашата и отпи глътка вода. Устните и пръстите ѝ трепереха.

— Помниш ли любимото ни местенце в горичката зад стария летен театър?

Тя притисна длан към сърцето си, след секунда се престори, че само е искала да оправи брошката си.

— Разбира се, че го помня.

— Веднъж, след като се любихме, ти впери в мен прекрасните си сини очи. Прошепнах ти: „Обичам те, Маргарет, ще те обичам вечно.“ А ти попита: „Обещавааш ли?“

— Божичко! — промълви тя. — Как съм могла да го кажа!

Роули я погледна в очите:

— Открай време знаеш, какво искаш и открай време ти се възхищавам заради това. А пък аз бях нерешителен младеж, все не можех да се определя. Колебаех се дали да продължа обучението си, да остана в армията или да се върна у дома. После се запознах с теб. От този ден нататък животът ми бе подчинен само на желанието да те имам, Маргарет. Изборът беше мой и самият факт, че бях проявил решителност, ме изпълваше с удивление и радост. Да, обещах да те обичам и това бе най-лесното обещание, което съм давал.

Тя сведе очи. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще се пръсне. Чу как той завъртя валчестата дръжка на вратата и рязко вдигна глава.

Кой допускаше грешка в този момент? Бог, задето, макар ѝ незаслужено, ѝ даваше втори шанс, или тя, задето отказваше да се възползва?

— Чакай, Роули — промълви.

Той спря, но остана с гръб към нея.

Маргарет дълбоко си пое дъх и каза онова, което трябваше да изрече преди четирийсет години:

— Моля те, не си отивай.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ГОРЧИВИ ХАПОВЕ

Този следобед Клоуи се задържа до късно в кафенето. Секунди след като се върна в апартамента, на вратата се позвъни. Тя остави палтото си и отиде да отвори. Едва не припадна от изненада, като видя майката на Джейк — както обикновено много елегантна, но някак неспокойна.

— Фейт! Какво те води тук?

Фейт се усмихна и вдигна някаква кошница:

— Донесох ти подарък.

— О, да, прочутите коледни кошници.

Всяка година майката на Джейк поднасяше на приятелите си кошници, пълни с най-отбрани празнични специалитети. Месеци преди това готвачката преглеждаше рецептите, а след Деня на благодарността приготвяше „мостри“, които Фейт опитваше и одобряваше или отхвърляше.

— Знам колко обичаше да пробваш ястията заедно с мен — усмихна се тя. — Дано одобриш тазгодишния ми избор.

— Ти си жена с изискан вкус и не можеш да сгрешиш. Благодаря ти. Заповядай, влез. — Младата жена взе кошницата и отстъпи назад, за да направи път на гостенката. Остави подаръка на масичката до вратата и попита: — Какво да ти предложи?

— Нищо, благодаря. — Фейт нервно закопчаваше и разкопчаваше чантата си. — Чух, че купуваш къща на Съмъртайм Роуд.

„Затова ли е дошла? — запита се Клоуи. — Сигурно иска да разбере кога ще се изнесе от апартамента. Дали ще ме помоли да напусна?“ Не очакваше подобно нещо от Фейт, но след като беше чула как Кайл предупреждава сина си да не се доближава до нея, вече не знаеше какво да мисли. Възможно ли беше родителите на Джейк да го насърчават да я зарече? Само като си го помисли, сърцето я заболя. Тя искрено ги обичаше.

— Да, вярно е — промълви.

— Обади се, като се нанесеш. Ще ти донеса специална кошница за новодомци.

— Добре — промърмори Клоуи. Вече съвсем се беше объркала.

Фейт, която все така стоеше до вратата, се огледа. Мълчанието се проточи, стана неловко.

— Радвам се — изведнъж изтърси гостенката.

— Моля?

— Радвам се, че купуваш къщата. Важно е да притежаваш нещо свое. Ти си практична и умна. Открай време харесвам тези твои качества. — Най-сетне тя влезе в дневната. Изглежда, нещо я измъчваше. — Ще те питам нещо и те моля да бъдеш откровена. Обвиняваш ли ме за постъпката на Джейк?

— Да те обвинявам ли? — сепна се Клоуи. — Не, разбира се.

Фейт седна на края на канапето и скръсти ръце на скута си:

— Не исках той да заприлича на баща си.

— Не е заприличал.

— Поне ти е признал, а не си го научила от другите. И той искрено се е разкайвал. Моля те, кажи, че е съжалявал.

— Да, много.

— Хубаво. Чудесно. — Фейт въздъхна. — Много го обичам, Клоуи. Направих всичко възможно Кайл да не го изпрати в училище с пансион, но накрая склоних, въпреки че сърцето ми се късаше. Реших, че поне така няма да е ежедневно под влиянието на баща си. Може би постъпих правилно. От друга страна, ако бях по-близка с него, вероятно той щеше да разбере, че подобно отношение към една жена е недопустимо.

Младата жена предпочиташе да сменят темата, но все пак седна до нея и каза:

— Джейк е прекрасен човек и уважава жените. Добре си го възпитала. Знай, че и той много те обича.

Фейт се усмихна и сведе поглед:

— Принудих те да го защитиш, макар това да е последното, което би желала, но все пак се опитваш да ме окуражиш. Благодаря ти. Наистина дойдох само да ти дам традиционната кошница и да те видя. Липсваше ми.

— И ти на мен.

— Е, аз тръгвам. И не забравяй да ме поканиш, когато се преместиш.

— Непременно. — Клоуи я изпрати до вратата; чувстваше се още по-объркана.

Фейт излезе на площадката, направи две стъпки и възкликна:

— Божичко!

Клоуи надникна навън и видя, че Джулиан се е облегнал на стената срещу вратата и Фейт се втренчи в него, както правеха всички жени, после заслиза по стълбището, но няколко пъти се обърна и за малко не се спъна. Той невъзмутимо я проследи с поглед, сетне извърна очи към Клоуи.

Не помръдна, само ѝ се усмихна. Дългата му коса беше разпусната и сякаш летеше около него. Дори от разстояние тя усети магнетизма му.

— Джулиан — промърмори, — какво търсиш тук?

— Ами отдавна не сме се чували. Реших да проверя как си. — Думите му я обгърнаха като парфюм. Усещането беше приятно и успокояващо, особено след мъчителната среща с майката на Джейк.

— Извинявай. Бях заета.

— Сдобри ли се с гаджето? — подхвърли той, въпреки че вече знаеше отговора.

— Не.

— Няма ли да ме поканиш в жилището си?

Тя се поколеба. Струваше ѝ се нередно Джулиан да влезе в апартамента на Джейк.

— Не е мое.

— Не живееш ли тук? — изненада се той. — Значи са ме излъгали.

— Мисълта ми беше, че жилището е на Джейк. Затова купих къща.

— Сериозно? Непременно ми я покажи. Май и аз скоро ще си търся квартира. Може би ще ми помогнеш.

— Как?

— Колко спални има в новата ти къща?

Клоуи отново се поколеба.

— Три. Защо питаш?

— Просто така. Готова ли си да разбереш с коя е спал Джейк?

Сърцето ѝ се разтуптя, дланите ѝ се изпотиха.

— Затова ли си дошъл?

— Разбира се, красавице. Хвърлих толкова труд да се добера до информацията, а ти не благоволи да ми се обадиш. Да вървим. — Той се отлепи от стената и заслиза по стълбището.

— Къде отиваме? — провикна се Клоуи.

— Да вземем колата ти. Не искаш ли да видиш къде живее тази жена?

Клоуи си каза, че не е търсила тази информация, а я е научила случайно. Това означаваше, че е трябвало да разбере истината.

Или пък си внушаваше?

Остана пред вратата още секунда. Кое беше по-лошо — да научи името на съперницата си или никога да не го узнае?

— Идвам! — извика и грабна палтото и чантата си.

Щом седнаха в колата ѝ, Джулиан попита:

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Разбира се.

— Добре. В края на улицата завий вляво и карай към католическата църква на булевард „Ол Сейнтс“.

Клоуи пусна радиото, настроено на станция, която предаваше музика от осемдесетте. След половин час, тъкмо когато спряха на един светофар, прекъснаха редовната програма за извънредна новинарска емисия:

— От полицията потвърдиха, че тази сутрин човек, който бягал из парка, е открил труп в река Грийн Коув. Засега се съобщава само, че трупят е на жена и очевидно е престоял във водата най-малко няколко седмици.

— Какъв ужас! — Тя потрепери. Първата ѝ мисъл беше да отскочи до службата на Джейк и да разбере дали в прокуратурата знаят нещо повече. Хората в градчето още бяха като на тръни след делото „Бийзли“ и днешната новина отново щеше да разбуди духовете. После си спомни, че вече не може да отиде при него.

Изключи радиото.

Щом излязоха на булеварда, Джулиан каза:

— Завий по Сейнт Джоузеф Лейн. Търси номер дванайсет.

Клоуи се разтрепери, зави ѝ се свят. Едва стигна до посочения адрес, паркира от другата страна на улицата и се загледа в красивата

къща в колониален стил зад металната порта с охранителна инсталация.

— Изглежда ми позната, а никога не съм идвала в този квартал...
— промълви озадачено.

— Тук живее Ив Бийзли.

Тя рязко извърна глава към него:

— Бийзли?

— Идея си нямаш какво ми струваше да се докопам до нея.
Чувствам се омърсен — ухили се Джулиан.

— Джейк е спал с Ив Бийзли, така ли? — повтори Клоуи, сякаш не вярваше на ушите си.

— Познаваш ли я?

— А ти не знаеш ли коя е?

Той сви рамене:

— Нямам представа.

Семейство Бийзли бяха сравнително отскоро в Балд Слоуп. Бяха си купили вила, в която прекарваха три-четири месеца в годината. Уейд беше петдесет и пет годишен пенсиониран борсов посредник, а красивата му съпруга Ив беше с десет години по-млада от него. Никой в градчето не знаеше подробности за тях и нямаше да научи, ако Уейд Бийзли не беше убил прислужницата — нелегална имигрантка — и не беше изхвърлил трупа близо до пътечка в парка.

Доказателствата за вината му бяха само косвени и Джейк, който беше прокурор по делото, се боеше, че съдебните заседатели ще оправдаят обвиняемия. В един момент обаче Ив Бийзли, която от самото начало самоотвержено подкрепяше съпруга си, неочаквано подаде молба за развод и прие да свидетелства срещу него. Само тя знаеше, че Уейд е упражнявал сексуален тормоз върху прислужницата. Само тя знаеше на какво е способен съпругът ѝ, защото вече го бе изпитала на гърба си. По време на убийството гостувала на сестра си в друг град. При завръщането си видяла, че прислужницата я няма, и попитала Уейд какво се е случило. Той заявил: „Не издържа. Не беше корава като теб.“

След показанията ѝ изходът на делото беше ясен.

По време на процеса Джейк непрекъснато си сътрудничеса с Ив Бийзли. Често говореше за нея — казваше, че я съжалява, защото е много мила жена. И че ѝ съчувства, задето всички в Балд Слоуп са я

низвергнали. Обвиняваха я, че отначало е била на страната на мъжа си и го е прикривала. Но тя се страхуваше от него, защото години наред я беше тормозил и изнасилвал. Клоуи знаеше, че Джейк ѝ вдъхва спокойствие и увереност. Именно той я беше убедил да свидетелства против Уейд.

А след приключването на делото двамата бяха спали заедно!

Тя вече знаеше истината. И разбираше защо той отказва да ѝ каже с коя е бил през онази нощ. Ако се разчуеше, имаше опасност да обявят процеса за невалиден. Хората щяха да си кажат, че Джейк е прелъстил Ив Бийзли и така я е принудил да даде показания пред съда. Уейд Бийзли щеше да излезе на свобода и никой в градчето вече нямаше да е спокоен за живота си.

Гласът на Джулиан я изтръгна от мислите ѝ:

— Гледай внимателно! Дошли сме тъкмо навреме. Всеки ден в този час госпожата отива на църква.

Клоуи се приведе, сякаш искаше да се скрие. Тежката метална врата се отвори да пропусне елегантно ауди. Зад волана беше Ив Бийзли. Клоуи се осмели да надникне през стъклото и да я огледа. Госпожа Бийзли беше деликатна жена с прошарена коса, но по лицето ѝ нямаше нито една бръчица. Местните клюкари се питаха защо е останала в Балд Слоуп, след като нищо не я задържа в градчето. „Дали не е заради Джейк?“ — помисли си Клоуи.

— Твоето гадже с по-възрастна жена — промърмори Джулиан.
— Не е кой знае какъв скандал, обаче на господин прокурора може да му излезе лошо име.

Явно не беше следил делото и не знаеше, че има опасност да бъде анулирано и убиецът да бъде освободен. За втори път в разстояние на един час бе принудена да защитава Джейк, а не ѝ се искаше.

— В службата го смятат за детето чудо. Сигурно са го скъсали от подигравки, че е легнал с толкова възрастна жена — каза, за да насочи Джулиан по погрешна следа. Не желаше да прости на Джейк, но откри, че болката от постъпката му е изчезнала. На мястото на раната в сърцето ѝ се ширеше празнота.

— Е, вече знаеш — подхвърли спътникът ѝ, който зорко следеше реакцията ѝ. — Успокой се, дай аз да карам. — Слезе от колата и я заобиколи, за да седне зад волана. Клоуи не се възпротиви — и без

това не беше в състояние да шофира. „А сега какво? — питаше се. — Какво да правя?“ Досега си мислеше, че щом разбере с коя е спал Джейк, ще ѝ се изясни какво решение да вземе.

Вместо да я закара обратно до апартамента, Джулиан потегли в друга посока и обяви, че я кани на гости в къщата си.

Тя си каза, че ще го остави и ще се прибере у дома. Непременно трябваше да се обади на Джоузи.

— Виж, необходимо ми е време да осмисля постъпката му... — промълви.

— Красавице, най-лошото в момента е да размишляваш. — Той слезе от колата и взе ключовете. — Влез за малко.

Клоуи би излъгала, ако кажеше, че не проявява любопитство да научи нещо повече за този странен и невероятно красив мъж. Ето защо го последва по пътеката към жълтото бунгало. Щом влязоха в дневната, той грабна някакви дрехи, захвърлени на пода, и ги запрати на леглото в другата стая, после пооправи възглавниците на дивана. Изглеждаше притеснен от безредието и въпреки всичко смущението му я очарова.

— Сигурно приятелката ти още не се е върнала.

— От нея няма ни вест, ни кост. А пък мен не ме бива в домакинската работа. Извинявай.

Тя се огледа. Навсякъде личеше женска ръка. На стените висяха кошници с изкуствени рози, възглавничките на белия люлеещ се стол бяха в розово.

— Още се усеща присъствието ѝ — промърмори.

— Всъщност къщата е нейна.

— Аха. И аз живея в апартамента на Джейк.

— Затова ти съчувствам. Знам какво преживяваш.

Клоуи кимна. Стори ѝ се толкова искрен, че му повярва. А може би тъкмо това беше целта му.

Той я хвана за ръката и я поведе към канапето:

— Настани се удобно. Хайде да се напием.

* * *

Тази вечер Джоузи непрекъснато усещаше полъха на лек ветрец. Дори докато с Хелена вечеряха в кухнята, няколко пъти стана да провери дали прозорците са добре затворени.

Прислужницата опипваше разпятието на шията си и тихичко си мърмореше.

Маргарет и Роули се бяха уединили в дневната. Излязоха късно вечерта и тя тръгна да го изпрати, като не преставаше да му шепне нещо. Джоузи и Хелена любопитно ги наблюдаваха през отворената врата на кухнята. Маргарет се върна, погледна ги, поусмихна се и без да каже нито дума, отиде в стаята си.

— Това пък какво беше? — попита Джоузи.

— Олдгрет харесва такси.

— Мислиш ли? — промърмори Джоузи и тръгна към стълбището. Изведнъж ѝ се стори, че въздухът около нея се завихря. Спря и попита: — Хелена, течение ли става?

Прислужницата погледна към тавана:

— Не.

Джоузи сви рамене и влезе в стаята си. Приблужи се до дрешника, отвори вратата и сепнато отскочи назад. Гостенката ѝ стоеше права. За пръв път я виждаше изправена. Първата ѝ мисъл беше, че Дела е доста по-ниска от нея. Сетне си каза: „Нещо не е наред!“

— Защо се забави толкова? — възкликна Дела Лий. Беше изнервена, почти изплашена. Безпокойството ѝ бе като горещина, излъчваща се от нея.

— Вечерях, после изчаках да видя дали Роули Пелам ще излезе жив от дневната.

— Прослушай си гласовата поща!

Джоузи взе чантата си и извади мобилния си телефон. Имаше само едно съобщение. Тя притисна апарата до ухото си, без да откъсва поглед от Дела Лий.

„Здрасти, обажда се Клоуи. — Тя замълча за миг. — Много искам да си поговорим. Тъж... в момента съм у Джулиан. Знам, че ти обещах повече да не се срещам с него. Нямах намерение да те лъжа. Обаче знаеш ли какво стана? Днес неочаквано той цъфна пред вратата ми. После ме заведе на едно място и ми показа жената, с която е спал Джейк. Глупаво е било да си въобразявам, че след това ще се успокоя.

Напротив, сега ми е още по-тежко, защото вече знам, че с основание е криел името на любовницата си. — Тя пак замълча. — Май не съм ти казала, че с него се видяхме преди няколко дни. Научил е, че купувам къща. Искях да му кажа, че желая да живеем там заедно, но се появи баща му. Предчувствам, че го подтиква да ме забрави и да си намери друга. Много ми липсва, а не би трябвало, защото ме нарани. Обаче не мога без него, Джоузи! — Клоуи въздъхна. — Така или иначе сега съм тук с Джулиан. Той отиде да донесе по едно питие. Виж, този човек не е толкова лош. Знам мнението ти за него, но мисля, че грешиш. Аз... струва ми се, че го харесвам. Не колкото Джейк, обаче ми е симпатичен. Ох, връща се. Ще се чуем утре.“

Джоузи бавно отпусна ръка.

— Спаси я! — извика Дела Лий.

— Ела с мен.

— Тръгвай!

Джоузи се обърна и изтича навън.

Седна зад волана на кадилака и потегли с бясна скорост. Едва когато преваля хълма и шофьорът на колата в отсрещното платно за миг я заслепи с дългите светлини, разбра, че не е включила фаровете.

След по-малко от петнайсет минути беше пред къщата на Дела Лий. Видя фолксвагенът на Клоуи и паркира зад него. Лампите в дневната светеха, свиреше силна музика. Толкова силна, че жълтото бунгало сякаш пулсираше. Истинско чудо беше, че съседите не са повикали полицията. Джоузи слезе от колата, затича се по пътеката и бързо се изкачи по стъпалата към входната врата. Трепереше като лист, защото излезе от къщи толкова набързо, че дори не си взе палтото.

Приближи се до прозорците на дневната и надникна вътре, опитвайки се да види нещо през тънките завеси. Стори ѝ се, че не долавя никакво движение.

Отиде до входната врата. Беше заключена, затова тя почука. След като никой не ѝ отвори, заблъска с юмруци и започна да вика Клоуи, докато ръцете ѝ заболяха и гласът ѝ преградна.

Каза си, че приятелката ѝ не е дете и ако беше с друг, а не с Джулиан, нямаше да хукне да я спасява. Но щом дори отраканата и грубовата Дела Лиц бе избягала от него, Клоуи беше загубена. Нямаше представа в какво се е забъркала. Не всички мъже бяха като Джейк. Не всички мъже се разкайваха, когато причиняха болка на жена.

Тя слезе обратно по стъпалата и заобиколи къщата; голите клони на розовите храсти скъсаха чорапите ѝ, веднъж падна в мрака и си удари коляното. Все пак се добра до задната врата, но и тя беше заключена.

Изведнъж се сети, че единственото, което бе взела, изтичвайки от къщи, беше мобилният телефон, и то, защото ѝ беше в ръката. Върна се до колата, отвори вратата и се наведе да го вземе — беше паднал под седалката. Зъбите ѝ тракаха от студ и страх, пръстите ѝ трепереха толкова силно, че едва улучи бутоните, за да набере 911.

— Казвам се Марси Джаксън и съседът ми отказва да намали музиката — каза, преправяйки гласа си. — Толкова е силна, че стъклата ми вибрират и бебето се събуди. Целият квартал е пропищял от този човек. Вземете мерки.

Продиктува адреса, изключи телефона и се загледа в къщата. Внезапно някаква сянка пробяга зад завесата.

Тя отново слезе от колата. Тъкмо понечи да се изкачи по стъпалата към верандата, чу изщракване на резе и вратата се отвори. Музиката заструи навън като дим, по-силна от всякога.

Клоуи застана на прага, блузата ѝ беше разкопчана, червилото — размазано. Носеше под мишница чантата и палтото си. Каза нещо — може би „Мислех, че ще мога да...“, — после музиката заглуши думите ѝ.

Джоузи стъпи на първото стъпало.

В същия момент Джулиан застана зад Клоуи и я прегърна, а тя изпусна палтото и чантата си.

— Ела, красавице — възкликна той, опитвайки се да надвика музиката. Заваляше думите, явно беше пиян. — Не ме карай да стана груб. Ще ти бъде хубаво, обещавам. Бог съм в леглото, ще видиш.

— Пусни ме — избърбори Клоуи, сякаш не осъзнаваше какво става. Джулиан се обърна и я блъсна обратно в къщата. Опита се да затвори вратата, обаче палтото и чантата на Клоуи му попречиха. Коленичи да ги издърпа, а когато вдигна очи, Джоузи бе пред него.

— Мама му стара! — възкликна той и бавно се изправи. — Крадлата се върна. — Джулиан носеше само ботуши и разкопчани джинси. Гладката му смугла кожа като че ли прасчеше от статично електричество.

Тя се провикна:

— Клоуи? Клоуи, излез!

— Джоузи? Ти ли си? — Приятелката ѝ се втурна към нея.

Джулиан ѝ препречи пътя, като разпери ръце и се хвана за рамката на вратата. Погледна Джоузи и подигравателно се изкиска.

— Пусни я! — извика му тя.

Клоуи застана зад него и задърпа ръцете му:

— Джулиан, моля те. Казах ти, че съжалявам. Не мога да го направя.

— В оня портфейл имаше триста кинта — процеди той, гледайки Джоузи. — Ако ми ги върнеш, ще пусна дружката ти. Не, всъщност ще искам повече, за да не я изчукам. — Опита се да затръшне вратата, но палтото и чантата пак му попречиха.

Джоузи се вкопчи в дръжката и с всичка сила забута навътре. Джулиан изчака няколко секунди, после бързо отстъпи назад и тя влетя в коридора. Мръсникът изрита встрани палтото и чантата и понечи да затвори вратата. Джоузи хвана за ръката приятелката си и я повлече към стаята в дъното на коридора. Молеше се вратата да се заключва и да се доберат дотам, преди той да ги настигне. Полицията щеше да пристигне всеки момент.

Изведнъж дългата коса на Джулиан се развя, сякаш през вратата беше нахлул силен вятър. Той заотстъпва към кухненския бокс в другия край на дневната.

— Какво става, бе? — изкрещя, защото вятърът отново задуха и го запрати през люлеещите се врати на бокса.

Джоузи видя, че пътят е свободен, и задърпа приятелката си към външната врата. Нямаше представа какво се случва, докато не чу как Джулиан извика:

— Дела Лий, ти ли си?

Тя грабна от пода палтото и чантата на Клоуи и двете изтичаха навън, а зад тях се чу трясък, после още един, сякаш някой хвърляше чинии.

— Махай се, гад проклета! — изкрещя Джулиан.

Въпреки че трепереше от страх, Джоузи се запита как Дела Лий е влязла в къщата. Навярно се беше промъкнала през задната врата.

Повлече Клоуи към кадилака и тъкмо я настани на задната седалка, видя как по улицата се задава патрулка. Заобиколи колата, седна зад волана и даде газ. Не искаше приятелката ѝ да обяснява как е

попаднала тук. Погледна в огледалцето за обратно виждане и забеляза, че патрулката е спряла пред къщата на Дела Лий, а от нея слизат двама полицаи.

Паркира в края на улицата и загледа как униформените се изкачиха по стъпалата и заудряха по вратата.

Клоуи се помъчи да си закопчае блузата, но ръцете ѝ затрепериха по-силно. Тя си навлече палтото и се сгуши на седалката.

— Добре ли си? — попита Джоузи.

Приятелката ѝ кимна и сви колене до гърдите си.

С крайчеца на окото си Джоузи улови някакво движение и се обърна към къщата. Джулиан бе изскочил през вратата. Единият полицаи го хвана за рамото, онзи се опита да се изтръгне от хватката му, замахна и стовари юмрука си в лицето му. Другият униформен повали Джулиан на верандата и с помощта на колегата си му сложи белезници.

— Клоуи, не мърдай от тук. Веднага се връщам. — Джоузи остави двигателя да работи, за да не се изключи парното, слезе от кадилака и тръгна към групичката съседи, застанали пред къщата на Дела Лий.

— Изгонете я! — крещеше Джулиан. — Смахната е! Тази жена е луда!

Единият униформен влезе в къщата и след секунди гръмката музика, която побъркваше съседите, най-сетне спря. Полицаят излезе и поклати глава.

— Вътре е! Кълна се, тя е вътре! Замеряше ме с чинии!

Джоузи заотстъпва назад, после затича обратно към колата. Дела Лий си беше тръгнала. Един бог знае как бе стигнала дотук и как щеше да се върне в къщата на семейство Чирини. Като нищо можеше да е откраднала нечий автомобил.

Седна зад волана и се обърна към Клоуи, която беше облегла глава на страничното стъкло:

— Ще те закарам у вас, става ли?

Приятелката ѝ кимна.

* * *

Клоуи притискаше чело до стъклото. Всяко мускулче я болеше, повдигаше ѝ се. Казваше си, че ако не помръдва и стиска зъби, може би няма да повърне. Но едва изчака Джоузи да спре пред жилищната сграда, слезе от колата и се втурна нагоре по стълбището към апартамента си. Знаеше, че приятелката ѝ ще я последва, затова остави вратата отворена и се спусна към банята. Коленичи пред тоалетната чиния и заповръща.

Десетина минути остана на студения под, облицован с плочки. Затворила беше очи, в съзнанието ѝ пробягваха откъслечни епизоди от случилото се тази вечер. Отчаяние. Поведението ѝ беше предизвикано от отчаяние. Животът ѝ с Джейк беше безнадежден. Животът ѝ без него — още по-безнадежден.

Дали някога щеше да намери покой?

Ненадейно усети, че не е сама. Беше оставила отворена вратата на банята, затова реши, че Джоузи е застанала зад нея. С усилие се изправи на крака и се обърна, но не видя никого.

Случайно погледна надолу и зърна на пода в коридора купчина книги. Най-отдолу беше старата ѝ познайница „Научи се да прощаваш“. Въпреки че книгите никога не влизаха в банята, „Научи се да прощаваш“ се беше прехвърлила през прага и сякаш дърпаше към себе си другите томчета.

— Ще се намокрите — промърмори Клоуи и тръгна към умивалника. Пусна чешмата, наплиска си лицето, после си изплакна устата. Избърса се с хавлиената кърпа и върза косата си на опашка. Обърна се да излезе и видя, че книгите са влезли още по-навътре; по плочите около тях проблясваха капчици вода от умивалника.

Тя се наведе и ги взе — „Научи се да прощаваш“, „Стара любов, нов път“, „Как всяко момиче да задържи гаджето си“, „Мадам Бовари“ и „Подробен справочник за всеки притежател на къща“. Занесе ги в спалнята и ги сложи на нощното шкафче. Загледа се в тях — бяха синтез на живота ѝ през последния месец, географска карта на преживелиците ѝ. След няколко секунди не издържа и извърна поглед. Захвърли дрехите си, облече анцуг и се върна в дневната. Джоузи крачеше напред-назад, но спря, като я видя.

— Добре ли си? — попита я тихо.

Клоуи беше благодарна на съдбата, задето я беше срещнала с Джоузи и така ѝ бе дарила вярна приятелка в най-трудния момент от

живота ѝ.

— Не съм сигурна — отвърна. — Вече не съм сигурна в абсолютно нищо. А ти как разбра къде живее Джулиан?

Джоузи се поколеба:

— Дълга история. Друг път ще ти я разкажа. Той причини ли ти нещо лошо?

— Не. — Клоуи седна на канапето и прегърна една възглавница. — Но аз знаех какво иска. Знаех от самото начало. — Погледа Джоузи, която седна до нея, и продължи: — Мислех, че мога да го направя. Така или иначе с Джейк сме разделени, затова и купувам къща, в която ще живея сама. Само че не можах да го направя. Прекалено много обичам Джейк. Съжалявам, че той не ме обичаше достатъчно и ми изневери.

— Гресиш, Кло — обади се Джейк, който бе застанал на прага на дневната. Косата му беше разрошена, палтото му — закопчано накриво. Адам стоеше зад него. — Обичам те повече от живота си.

Тя погледна приятелката си.

Джоузи се изправи:

— Обадих се на Адам, докато ти беше в банята. Не се сърди, не знаех какво друго да направя. Обаче не му казах да дойде, кълна се.

Джейк влезе в дневната, Адам го последва и хвана ръката на Джоузи:

— Да тръгваме.

— Не! — Тя се опита да го отблъсне.

— Тръгвайте — намеси се Клоуи.

— Мога да остана.

— Не. — Повече не можеше да отлага този разговор. — Всичко ще е наред, повярвай. — Клоуи ги проследи с поглед. Очевидно приятелката ѝ беше сърдита на Адам, задето се беше намесил.

Щом външната врата се хлопна, Джейк коленичи пред нея и промълви:

— Клоуи, погледни ме.

Тя го погледна в очите. Тези загадъчни светлозелени очи.

— Беше Ив Бийзли.

— Зная.

— Така ли? Кой ти каза? — изуми се той.

— Няма значение.

— Не знам как се случи. Не го исках, нито пък тя. Веднага съжалихме и оттогава не сме се виждали. Не се оправдавам с напрежението около делото. Знам, че вината е изцяло моя. И ако можех, щях да поправа стореното. Прости ми. — Опитва се да я хване за ръцете, но тя ги пхна под възглавницата от канапето. — Не мога без теб, Клоуи.

— Ами вашите? Баща ти те предупреди да не припарваш до мен, майка ти ми донесе прощален подарък. — Кимна към кошницата на масичката.

— Татко ме убеждаваше да стоя настрана от теб, докато решиш да ми простиш. Каза, че не бива да те притискам. А майка ми е донесла кошницата, защото иска да присъства в живота ти, дори с теб да се разделим. По своите си идиотски начини двамата показват, че те обичат. — Той поклати глава. — Шантаво семейство сме ние. Но ти осмисляш живота ни. Да, без теб животът ми е празен и пуст.

Чу се шум като от пляскане на криле и книгата, която стоеше на страничната облегалка на дивана, падна на пода пред тях. Беше „Научи се да прощаваш“. Клоуи се загледа в нея и стисна устни, за да не заплаче.

Хартия, конци и лепило.

Поотделно бяха предмети, очакващи да бъдат използвани. Заедно представляваха едно цяло — значимо и солидно.

Също като връзката между мъжа и жената.

— Да започнем отново, Кло — прошепна Джейк и тя извърна поглед към него. — Позволи ми да ти се обадя и да те поканя на среща. Ще почукам на вратата на къщата ти, ще ти поднеса цветя. Ще те целуна чак на третата среща, въпреки че всяка секунда ще копнея за това. А когато най-после ми позволиш да остана при теб, цяла нощ ще ти нашепвам обещания, които няма да наруша. Ще ти обещавам, че никога, ама никога няма да ти причиня страдание. Ще ти кажа, че по-скоро бих умрял, отколкото да те нараня.

Първия път не им остана време за обичайното ухажване. Възможно ли беше наистина да започнат отново и да наваксат пропуснатото?

— Никога вече не ми го причинявай, Джейк. — Тя искаше тонът ѝ да е заповеднически, но гласът ѝ затрепери.

— Няма.

Клоуи вирна брадичка:

— Имам книги.

— Зная.

— Много книги. И отсега нататък ще бъдат около мен. Налага се да се примириш.

— Никога не съм бил против книгите ти, Кло. Приемам ги като част от теб. — Той бавно се приведе към нея. С всеки сантиметър все повече жадуваше за нея, както гладният жадува за храна и умореният — за легло. Отмести възглавницата и прегърна Клоуи. Тя машинално отпусна глава на рамото му, зацелува го по шията. Винаги щеше да е отчаяно влюбена в него, същевременно нещо се беше променило. Не се чувстваше обърквана, не изпитваше паника. Усещаше, че сега е здраво стъпила на земята и вече няма да се изгуби.

Извърна глава, за да погледне още веднъж „Научи се да прощаваш“.

Книгата обаче я нямаше.

* * *

Докато с Адам слизаха по стълбището, Джоузи няколко пъти се обърна, сякаш се изкушаваше да се върне.

— Всичко ще е наред — успокой я той. — Явно осъзнаваш, че двамата трябва да си поговорят откровено, иначе нямаше да ми се обадиш.

— Повиках те, защото ми се стори, че тя е много зле. Не съм те молила да доведеш Джейк.

— Не беше необходимо да ме молиш. Беше очевидно какво трябва да се направи.

Джоузи пусна ръката му и отвори външната врата, продължавайки да мърмори:

— Предупредих те! Предупредих те от самото начало, че не бива да се намесваме във взаимоотношенията им.

— Така беше — спокойно отвърна Адам и я последва на улицата, където беше оставил джипа си. — И доколкото си спомням, аз не се съгласих. Тази вечер с теб извършихме едно добро дело. Ако не бяхме ние, двамата влюбени глупаци нямаше да се сдобрят.

— Откъде знаеш, че не сме сгрешили? Нямах представа какво преживя тя тази вечер.

— Ами разкажи ми.

Джоузи осъзна, че в гнева си се е изпуснала, и промърмори:

— Имаше си неприятности.

— С други думи, не искаш да ми кажеш.

Тя обгърна с ръце раменете си, опитвайки да се стопли.

— Нямам право да разкрия тайната ѝ.

Адам се намръщи:

— Къде ти е палтото?

— Вкъщи. Излязох набързо.

Той свали жълтото си яке и ѝ го подаде:

— Облечи го, че ще премръзнеш. И не се тревожи за тях. Всичко ще е наред, повярвай ми. Искаш ли да отидем някъде? Да хапнем нещо? — Адам се взираше в нея, беше сложил ръце на раменете ѝ. Тя машинално понечи да изчисти трохичките, полепнали по устните ѝ, въпреки че от часове не беше хапвала нито залък. Трудно бе да отвикне от старите навици. — Сетих се — каня те на гости у дома. С Джейк си бяхме поръчали пица, но ти се обади и я заряхме. Предполагам, че още не е изстинала.

Сърцето ѝ запърха, тя потрепери. През изминалата седмица ласките им бяха станали по-интимни. Само че никога не им оставаше достатъчно време. Срещаха се на верандата или сядаха в джипа на Адам, но само късно вечер, когато тя успяваше за малко да се прокрадне навън. Никой не биваше да я види. Никой не биваше да знае. Това беше тайна като почти всичко друго в живота ѝ. Много по-лесно беше да се крие от майка си, вместо да ѝ каже истината. Сега Адам намекваше, че иска да му стане любовница, което означаваше всички да разберат за връзката им. Въпреки че го желаше с цялото си сърце, въпреки че го обичаше повече от себе си, тя се поколеба.

— Не знам... — промълви.

Той отпусна ръце:

— Сърдиш ли ми се?

— Не.

— Но ще го използваш като извинение да не дойдеш с мен у дома.

Джоузи обърна глава и се загледа в тухлената жилищна сграда, украсена с малки бели коледни лампички.

— Не е честно — измънка.

— Истината е, че се страхуваш.

— Ти също.

— Но все пак те поканих.

Тя затвори очи:

— Какво очакваш да отговоря, Адам?

— Само едно да.

— И какво ще се промени? Нищо. Ще продължим да живеем постарому. Ако тази нощ остана при теб, утре целият град ще знае.

Той озадачено я изгледа:

— Какво от това?

— Май наистина не разбираш. Още се крия, още излизам тайно, защото се страхувам от упреците на мама. Още се притеснявам какво ще кажат хората по мой адрес.

— Тогава да заминем някъде — тихо каза Адам.

За миг Джоузи си глътна езика, после възкликна:

— Шегуваш се!

— Напротив, говоря съвсем сериозно. Запознах се с майка ти и разбирам защо постъпваш така. Само че не е честно да те принуждава да се криеш, не е честно и спрямо мен. И двамата искаме да се махнем от тук. Да заминем.

— Би избягал от Балд Слоуп, така ли? — скептично попита тя.

— Да. — Адам дълбоко си пое дъх. — Обаче само с теб.

Джоузи направи нещо, за което след секунди съжали.

Наистина избяга.

Но от Адам.

* * *

Хелена я посрещна на вратата.

— Олдси, лошо нещо тръгна си тая вечер! — възкликна развълнувано. — Тръгна, кога ти тръгна! Обаче пак тук!

„Слава богу, че Дела Лий се е върнала“ — помисли си Джоузи и уморено промърмори:

— Знам. Скоро ще си отиде завинаги, обещавам. Лека нощ.

— Чакай! Олдгрет вика те. — Прислужницата направи кисела физиономия и посочи към дневната. — Тя тебе чака.

„Да му се не види!“ Джоузи стисна клепачи. Тревожеше се, че ще я хванат, и страховете ѝ се бяха оправдали. Както се случваше през целия ѝ живот.

— Олдси?

Тя отвори очи и се насили да се усмихне:

— Всичко е наред. Благодаря, Хелена. — После неохотно затътри крака към дневната. Чувстваше се като човек, който върви към електрическия стол.

Маргарет беше по нощница и седеше на любимото си кресло. Вдигна глава и остави настрана любимото си списание.

— Къде беше? — попита заповеднически. — И чие е това яке?

Едва сега Джоузи осъзна, че е забравила да го съблече. Безсмислено беше да отрича.

— На Адам е — смотолеви.

— Няма да позволя да се излагаш така, чуваш ли? Стига ми, че като малка ме правеше за смях пред всички. Знаеш ли какво изпитах, като станах да ти кажа нещо и не те намерих? От известно време започнах да подозирам, че се измъкваш от къщи, след като ми дадеш приспивателно. Е, тази вечер не го взех. Държиш се като празноглава ученичка, а си на двайсет и седем години! Поведението ти е недопустимо!

— Извинявай, майко — промълви Джоузи. „Тъкмо това цели — помисли си. — Да ме сплаши и вечно да ме държи в подчинение. Дори вече не си прави труда да се прикрива, изразявайки неискрена загриженост и подхвърляйки двусмислени комплименти.“

Маргарет се изправи и отново заговори, но малко по-меко:

— Искях да ти кажа утре да вземеш от месарницата свинските рибици, които поръчах. Вече обясних на Хелена как да ги приготви. Поканих на вечеря Роули Пелам и си спомних, че това е любимото му ястие. Предпочитам да останеш в стаята си, докато съм с него. И още нещо — утре не ми трябваш. Ще отида с такси при очния лекар. За в бъдеще ще използвам таксиметров превоз. — Тя вирна брадичка, грабна бастуна и тръгна към вратата.

Джоузи не вярваше на ушите си.

— Ами аз какво ще правя? — попита колебливо.

— Ще се държиш прилично. Няма да се срещаш с онази Финли и с пощальона. Нито тайно да се измъкваш от къщи. Какво ще си помислят съседите, ако те видят? И какво щеше да стане, ако тази вечер ми потрябваше?

— Току-що каза, че не ти трябва, мамо! — Тя се засмя, въпреки че сълзите ѝ напиреха. Беше избягала от мъжа, в когото беше лудо влюбена, надявайки се, че ако прояви достатъчно търпение, след време Маргарет ще я обикне, ще я приеме, ще ѝ прости. — Ще престанеш ли да ме тормозиш? Ще ми простиш ли някога? Защо изобщо си ме родила? Само за да задържиш парите му, така ли?

Майка ѝ изпъна рамене и мина край нея.

— Лягам си! — отсече.

Джоузи я последва до стълбището и се провикна:

— Наистина ли е бил толкова зъл и неморален?

Маргарет не отговори. Едва когато се озова на последното стъпало, спря и без да се обърне, каза:

— Да. А ти си му одрала кожата. — После закуцука по коридора и влезе в стаята си.

Джоузи дълго се взира подир нея. Едва сега, след двацет и седем години, беше проумяла истината. Маргарет щеше да е нещастна, докато живееха заедно, но никога нямаше да я прогони. Същото се отнасяше и за самата нея, обаче искаше майка ѝ да ѝ каже да си върви.

Не ставаше въпрос за състрадание и за прошка, а за две жени, които страдаха и се самонаказваха без причина.

Крайно време беше да престанат.

* * *

След двацет минути тя каза:

— Ще ме поканиш ли?

Адам се поколеба, после отвори по-широко входната врата и отстъпи назад:

— Разбира се.

Тя влезе в дневната и се огледа. Оскъдното обзавеждане създаваше усещането, че собственикът на къщата я обитава само

временно. Повечето мебели бяха вехти — странен син диван с алени възглавници, столове с оранжева тапицерия и няколко масички с издраскана политура. Нови бяха само голямото кожено кресло и телевизорът с плосък екран, монтиран на стената над камината.

— Право да ти кажа, мебелите ти са страшнически — опита се да се пошегува тя, но устните ѝ издайнически затрепериха.

— Отначало живееш ден за ден, не можеш да реша какво да правя. Сигурен бяха само в едно — че не искам промени. Купих си легло, креслото и телевизора. Смятах, че нищо повече не ми трябва. После започнах да прибирам вехториите, от които колегите им искаха да се отърват. Притежавам страхотни мебели, но те са на склад при брат ми в Чикаго.

Джоузи му обърна гръб, отново се огледа и впери поглед в телевизора, който бе включен. Адам застана зад нея и свали якето ѝ. Неговото яке. Тя потрепери и се обърна. За миг двамата се вгледаха един в друг.

— Защо дойде, Джоузи?

Тя въздъхна. По пътя си беше намислила цяла реч — за дълга и за любовта, за онова незнайно чувство, което я тласкаше към него и едновременно я плашеше. Но вместо възвишени думи простичко каза:

— Заминеш ли, идвам с теб.

Адам захвърли якето, спусна се към нея, обгърна с длани лицето ѝ, зацелува я. Нямаше увертюра, страстта му пламна изведнъж и се разгоря като буен огън. Без да откъсне устни от нейните, той я отведе до дивана и се просна върху нея. Целувките му станаха по-жадни; беше като човек, който дни наред е бил без вода в пустинята и случайно е намерил оазис. Плъзна длани надолу и вдигна пуловера ѝ. Джоузи потрепери и настръхна. Адам се повдигна на лакът и изхлузи дрехата през главата ѝ. Втренчи се в нея, а тя почувства как зърната ѝ се втвърдиха.

— Какво? — прошепна му.

— Страхувах се, че тази вечер завинаги съм те отблъснал. Прибързах, Джоузи, прибързах както винаги и сгрехих.

— Не си. Тъкмо това искам, Адам.

— Заминеш ли, идвам с теб — прошепна той, разкопча ризата си и я свали. Отляво на гърдите му се белееше голям белег.

Джоузи кимна и протегна ръка да докосне белега. Адам отново впи устни в нейните и докосна гърдите ѝ. Зави ѝ се свят, помисли си, че ще припадне. После си каза, че не бива, защото щеше да пропусне най-хубавото.

Не осъзнаваше, че е затворила очи и диша през носа си, докато той не вдигна глава да я погледне:

— Джоузи?

— Тук съм — прошепна тя, зарови пръсти в косата му и го придърпа към себе си. — Тук съм.

Като в просъница чу, че по телевизията започна късната новинарска емисия; отново водещата новина беше за трупа, намерен тази сутрин в река Грийн Коув. Адам се пресегна за дистанционното на масичката, за да изключи звука. Но преди да натисне бутона, водещият каза:

— Удавницата вече е идентифицирана. Това е трийсет и седем годишната Дела Лий Бейкър от Балд Слоуп.

Джоузи седна толкова внезапно, че си удари главата в челото на Адам. Хвана ръката му и възкликна:

— Чакай! Не го спирай! — Тя се обърна към телевизора.

— Днес следобед колата на Бейкър е била намерена близо до моста на река Грийн Коув. В жабката следователите са открили нещо като предсмъртно писмо. Бейкър е стара познайница на полицията и многократно е била арестувана за нарушения на правилника за движение, кражби и проституиране. — На екрана се появи полицейска снимка на Дела Лий. Тя се усмихваше, сякаш искаше да излезе добре дори на тази фотография. — Научихме още, че мъжът, с когото тя е живеела — Джулиан Уолас, също от Балд Слоуп, тази вечер е бил арестуван за нарушаване на обществения ред в квартала, където е къщата на Бейкър. Уолас е потвърдил пред следователите, че любовницата му е изчезнала преди няколко седмици, което потвърждава заключението на съдебния лекар, че трупът е престоял доста време във водата. Засега властите смятат, че става въпрос за самоубийство. В ранната ни емисия утре очаквайте още подробности и интервю с човека, който е открил удавницата.

— Джоузи, какво ти стана? — Адам прокара пръсти през косата ѝ и се опита да я накара да го погледне.

Ала очите ѝ бяха приковани към екрана. — Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

Думите му като че ли я стреснаха. Обърна се към него, но изведнъж усети, че се задушава. Изтръгна се от прегръдките на Адам, грабна пуловера си, който бе захвърлен на пода:

— Трябва да се върна у дома!

— Какво... — недоумяващо промълви той, смаян от рязката промяна в настроението ѝ. — Чакай!

Но тя вече беше излязла.

* * *

Джоузи се втурна в дома си и в тъмното затича нагоре по стълбището, без да изчака Хелена да надникне от стаята си. Влезе в спалнята си и веднага отвори дрешника.

— Слава богу! — възкликна и коленичи пред Дела Лий, която отново седеше на спалния чувал. Носеше същите дрехи, с които беше при появата си в дрешника, пак беше само с една обувка. Косата ѝ отново беше сплъстена. — Хелена каза, че си се върнала, но исках да се уверя. Няма да повярваш какво съобщиха за теб по телевизията!

Дела Лий равнодушно се взираше в нея, без да прояви ни най-малко любопитство.

— Извадили са труп на жена от река Грийн Коув! Близко до моста са намерили колата ти, затова мислят, че ти си удавницата.

Дела продължаваше да мълчи.

Сърцето на Джоузи биеше до пръсване. Чувстваше се странно, сякаш едновременно беше будна и сънуваше.

— Знаеш ли какво е най-забавното? Като чух името ти, изведнъж се сетих, че никога не съм те виждала да се храниш, че не ми позволяваш да те докосна и че нощем обикаляш из къщата, без никой да те види. Тогава — само да не паднеш от смях! — си помислих: „Ами ако Дела Лий е призрак?“

Дела отново не реагира. Дори очите ѝ не трепнаха.

Тръпки побиха Джоузи. Кръвта нахлу в главата ѝ.

— Не е ли забавно? — подхвърли отчаяно.

— Време е да тръгвам — промълви Дела Лий.

Джоузи се засмя, но в гласа ѝ прозвучаха истерични нотки:

— Какво говориш? Още не съм получила писмо от господин Ламар!

— Джоузи...

— И двете знаем какъв ще е отговорът му. Ще изчакаме писмото, после ще се посмеем над опита ти да ме убедиш, че...

— Джоузи! — прекъсна я Дела. — Тази вечер взе правилното решение. Почувствах го. Вече не ти трябва.

— Стига глупости! Заплаших да те изгоня, но не говорех сериозно. Искам да сме заедно, честна дума!

— Трябваше ти малко насърчение, нищо повече.

— Не ме изоставяй! — през сълзи възкликна Джоузи. — Не разбирам защо настояваш да си тръгнеш.

— Не знаех как да се променя — прошепна Дела Лий. Докато говореше, гримът ѝ се размаза и по страните ѝ потекоха черни вадички като през първия ден, когато Джоузи я завари в дрешника си. — Не знаех как да общувам с почтени хора, нито как да живея, без да крада и да лъжа. Самоунищожавах се, но не ми пукаше, защото не вярвах, че истинското щастие съществува. В един момент си казах, че не си струва повече да живея. Покатерих се на парапета на моста, и последното, за което си помислих, беше ти. Кое то беше доста странно, защото от години не се бях сецала за теб. После изведнъж се озовах в дрешника ти и разбрах какво трябва да направя. Разбрах, че ако ти помогна, може би не съм живяла напразно. — Тя се усмихна. — Вече всичко ще е наред с теб, повярвай ми.

Дълго се взираха една в друга. Джоузи бавно вдигна ръка, решена най-после да докосне странната жена.

— Олдси?

Тя бързо отпусна ръка и се обърна. Хелена беше влязла неусетно и стоеше до леглото. Джоузи ѝ махна да се приближи:

— Ела тук. Край на тайните. Искам да се запознаеш с Дела Лий.

Ала когато надникнаха в дрешника, там нямаше никого.

— Дела Лий? — Джоузи се наведе и затършува навсякъде. Чантите и кашончето на неканената ѝ гостенка бяха там, но нея я нямаше. Джоузи дръпна дрехите, после отвори вратата към тайника. Дела не се криеше зад купчините пакетирани храни или зад кулите от

кутийки с кока-кола. — Дела Лий! — извика отново, обърна се, огледа стаята, после коленичи да надникне под леглото.

Стана и понечи да излезе, но прислужницата тихо каза:

— Нея вече няма.

Джоузи се извърна и поклати глава:

— Грещиш, тук е. Сигурна съм.

— Нея вече няма.

— Откъде знаеш?

— Въздух. — Хелена дълбоко си пое дъх. — Чист.

— Знаеше, че тя е тук! — отчаяно възкликна Джоузи. — Видя я, нали? Беше от плът и кръв.

— Види нея? Не. Почувствах. — Хелена докосна кръстчето на шията си. — Почувствах твой призрак, Олдси.

Джоузи едва се добра до леглото си. Зави ѝ се свят, тя отпусна глава между коленете си. Хелена седна до нея. След секунди Джоузи се изправи, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Не е вярно! — възкликна. — Не искам да е вярно!

Прислужницата я прегърна и я накара да сложи глава на рамото ѝ. Беше дребничка, но жилава, от нея се излъчваше първична сила.

— Не плачи, Олдси. Умрели не са умрели. Те само различни. Олдси бъде добре. — Започна да я люлее и монотонно заприпява: — Олдси добре, Олдси добре...

След малко престана да пее, само я люлееше.

— Хелена — промърмори Джоузи, — не се казвам Олдси.

Прислужницата я побутна назад и я погледна в очите:

— Знам, Джоузи. И мое име Марлена.

— Не се ли казваш Хелена?

— Не.

Неволно прихна, макар че сълзите ѝ не пресъхваха. Как бе възможно с Маргарет цяла година да живеят под един покрив с тази жена и непрекъснато да бъркат името ѝ? А Марлена, вместо да ги поправи, също ги беше наричала с имена, измислени от самата нея. Шега, която само тя разбираше.

Прислужницата се усмихна и избърса с палците си сълзите ѝ.

На вратата се позвъни. Марлена се изправи и отиде до прозореца. Загадъчно се усмихна и излезе, без да каже нито дума повече.

Джоузи стана от леглото, приближи се до дрешника и седна на пода. След малко надникна вътре и видя колажа. Дела Лий го беше оставила върху спалния чувал, на който обикновено седеше. Беше изрязала всички снимки от страниците, отбелязани от Джоузи като най-любими. Най-отгоре до надписа BON VOYAGE беше залепила още шест букви, съставлящи името ДЖОУЗИ.

Неочаквано в коридора проехтяха тежки стъпки.

— Джоузи? — извика Адам. — Къде си? — След миг застана на отворената врата на спалнята. Изглеждаше разтревожен, напрегнат.

Зърна я и тръгна към нея.

— Джоузи, какво е станало? — Той коленичи на пода, сложи на коленете й топлите си длани. — Защо избяга? Защо плачеш? Кажи ми!

Тя вдигна глава:

— Жената, за която съобщиха по телевизията... Онази удавница. Познавах я.

— Скъпото ми момиче. — Той я прегърна. — Много съжалявам.

— Адам?

— Да?

— Тя беше моя сестра.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

СЕГА И ПО-КЪСНО

„Скъпа Джоузи,

Много харесах картичката, която ми изпратихте от Швеция. Моля те само за едно — престани да ме каниш да пътувам с вас. Сто пъти ти казах, че няма да ви «светя» през медения ви месец, глупаче такова!

Тук всичко е наред. Вече може да не се преструваш, че следващия месец ще пристигнете в Балд Слоуп, за да си починете от светските развлечения. Намерих пръстена. Не знам как му е хрумнало на Джейк да го скрие зад моите книги в библиотеката и да вярва, че няма да го открия. Щом влязох в стаята, веднага разбрах зад коя книга го е оставил. О, Джоузи, прекрасен е! Разплаках се, докато го гледах. После чух, че Джейк отваря входната врата, върнах пръстена зад книгите, изтичах в кухнята и започнах да режа лук, за да оправдая сълзите си. В крайна сметка приготвих цяла тава суфле с лук, което не можем да изядем вече трети ден. Казвала ли съм ти, че мразя суфле с лук?

Вчера видях майка ти. Каква е тази история с таксиметровия шофьор? Струва ми се, че напоследък двамата са неразделни. Вчера тя седеше на задната седалка на таксито, което беше спряло на червен светофар. Направи ми впечатление, че непрестанно говореше. Да се чудиш как не спря поне веднъж да си поеме дъх. А шофьорът се усмихваше и кимаше, но нито веднъж не продума. Гледаше я в огледалцето за обратно виждане. Толкова се беше заплеснал по нея, че не забеляза, когато светофарът светна зелено.

Миналата седмица изпълних молбата ти и оставих цветя на гроба на Дела Лий Бейкър. Оттогава мина повече

от година, а хората още говорят за нея. Някой ден ще те принудя да ми кажеш защо плати погребението ѝ.

Онази нощ сънувах нещо идиотско. Сънувах, че с теб и Дела Лий вървим по някаква оживена улица, само че тя беше павирана със злато като в «Магьосникът от Оз». Бяхме се хванали под ръка и се заливахме от смях. Хората ни зяпаха, сякаш бяхме филмови звезди. Отивахме на някакво прекрасно място, но не знаех точно къде. Защо сънувам мъртва жена, която дори не познавах? Не е ли страшничко?

Май ще приключвам.

Не, не още.

Много мислих как да постъпя... и реших да споделя с теб нещо, което никой друг не знае.

Божичко, ръцете ми треперят!

Виж, вече знаеш, че имам много книги. Тайната е, че те идват при мен. Ей така, внезапно. Не съм купувала книга, откакто бях на дванайсет. Винаги става едно и също — влизам в някоя стая и там ме чака книга, която настоява да я прочета. Да не говорим, че моите «приятелки» ме преследват. Случва се да оставя някоя у дома, а тя се появява в работата ми, в колата, на масата в ресторанта. Откакто започна тази история, живея в страх, че хората ще узнаят за книгите и ще ме помислят за луда. Обаче нещо ми подсказва, че ти ще ме разбереш.

Минава полунощ, прекалих с виното, Джейк заспа. Ще ти изпратя този имейл, макар да знам, че после ще съжалявам. Запомни — ако ме обадиш на мъжете с бели престилки, ще се лишиш от удоволствието да ми бъдеш шаферка.“

С обич: К.

Адам се приближи до Джоузи и я целуна по шията. Тя затвори електронното писмо от Клоуи и промълви, взирайки се в океана:

— Клоуи знае за годишното празненство, което трябваше да е изненада.

— Джейк открай време не умее да пази тайна — прошепна Адам.

Тя потрепери от допира на топлите му устни и стисна клепачи. Още се удивляваше на страстта, която съпругът ѝ събуждаше у нея. Усети, че лаптопът се плъзна по коленете ѝ, и отвори очи тъкмо навреме, за да го спаси от падане на терасата.

— Ако продължаваш в този дух, няма да излезем от кабината. За стотен път ти повтарям, че искам да разгледам кораба на дневна светлина.

— Джоузи, ела в леглото — прошепна ѝ той.

— Това престана да действа, след като снощи го изтърси пред възрастната семейна двойка на масата ни.

— За свое оправдание ще кажа, че изобщо не ги забелязах. А вълшебните думички подействаха.

— Добре, признавам, обаче...

Адам се засмя и се изправи, но не отмести длани от раменете ѝ.

— Отговори на писмото на Клоуи. Ще си взема душ и ще те разведа из кораба, за да го видиш на дневна светлина. Макар че не виждам бог знае каква разлика. Всичко изглежда като нощем, само че по-ярко.

— По-ярко ли? — възкликна тя и го изгледа. — Сериозно? Изгарям от нетърпение!

Адам нави около пръста си къдрица от дългата ѝ коса и закачливо я подръпна.

— Предай на Клоуи много поздрави от мен — каза и влезе в кабината.

Джоузи се обърна, защото с крайчеца на окото си бе доловила някакво движение. Дела Лий ненадейно се беше появила на малката тераса. Облягаше се на перилата и се взираше във водата. Обърна глава, кимна към кабината и намигна.

Джоузи се усмихна, отмести лаптопа, изправи се и застана до Дела Лий. Често си мислеше колко ѝ липсва някогашната ѝ „квартирантка“. Липсваха ѝ разговорите с нея. Напоследък Дела Лий почти не продумваше. Всъщност за последен път бе проговорила в Лас Вегас.

Клоуи и Джейк бяха пристигнали там заедно с Брет, брата на Адам, за да присъстват на брачната церемония. Джоузи се беше запознала с бъдещия си девер още когато с Адам отидоха в Чикаго.

Тогава тя научи, че любимият ѝ притежава къща на брега на езерото Мичиган, която бе дал под наем. Беше ѝ казал, че могат да заживеят там, ако решат да се установят на едно място.

Клоуи първа мина по пътеката между редовете в църквичката, където се състоя венчавката. Джоузи се канеше да я последва, за да застане редом с Адам, който я чакаше до олтара, но изведнъж до нея се появи Дела Лий и каза с усмивка:

— Честито, малката. — После изчезна.

Понякога я нямаше по цели месеци, но тъкмо когато започваше да си мисли, че си е отишла завинаги, тя се завръщаше.

Двете стояха до перилата и безмълвно се взираха в океана. Джоузи се замисли и изгуби представа за времето; сепна се, когато Дела се обърна към нея и повдигна вежди, сякаш беше прочела мислите ѝ.

— Остани — прошепна Джоузи. — Не си отивай още, чу ли?

Дела Лий кимна.

Джоузи влезе в кабината. Чувахе шума на водата в банята и как Адам си тананика песента на Елвис Пресли „Без много разговори“. Тя извади от куфара си портфейла с паспорта си. В страничното джобче бе пъхнала сгънат плик. Писмото от адвокат Ламар. Винаги го носеше със себе си, защото вярваше, че ще усети кога трябва най-сетне да го прочете и да научи истината.

Върна се на терасата и отново застана до перилата редом с Дела Лий. Загледа се в белия плик, в името си, написано с разкритен старчески почерк. Под напора на вятъра хартията запърха в ръцете ѝ. Жената до нея любопитно я наблюдаваше.

Тя обърна плика. Не беше залепен добре и лесно щеше да го отвори. Но вместо това го разкъса на две и продължи да къса, докато в ръцете ѝ останаха малки парчета. Хвърли ги, а вятърът ги понесе и ги превърна в хартиени птици, които полетяха във въздуха, после кротко кацнаха върху гладката водна повърхност.

Дела Лий беззвучно се засмя.

Джоузи ѝ се усмихна, после се обърна и се загледа във водата; радваше се, че е взела правилното решение. Извърна се да каже нещо на Дела, но нея вече я нямаше.

Помисли си, че никога няма да свикне с внезапната ѝ поява и изчезване.

Отново седна на стола и взе лаптопа.

„Скъпа Клоуи,

Докато пиша тези редове, корабът ни бавно прекосява океана на път към теб. Как разбра, че посещението ни в Балд Слоуп не е прищявка? С Адам живеем, подчинявайки се на внезапните хрумвания. (Длъжна бях да го кажа. Обещах на Джейк. Обаче нямам търпение да видя пръстена.)

Не разбирам какво се случва между мама и Роули. Често говоря по телефона с Марлена и тя твърди, че майка ми е щастлива. Каза ми, че понякога той прекарва нощта с Маргарет, въпреки че никой не би трябвало да узнае. Дано този път мама се съгласи да си поговорим. Нищо чудно обаче отново да откаже да се видим и да се наложи да общувам с нея чрез секретарката, която ѝ намерих. Предполагам, че не ме мрази, но извиквам у нея спомени, които не желае да сподели, спомени за баща ми. Каквато и да е причината, аз не мога да направя нищичко.

Благодаря ти, че си занесла цветя на гроба на Дела. Много я обичах. Някой ден ще ти разкажа за нея, обещавам. Всъщност имам да ти разказвам толкова много...

Колкото до книгите, не мисля, че си луда. Никак даже.“

Джоузи погледна към перилата, до които беше стояла Дела Лий, после продължи да пише.

„Дори напълно те разбирам.

Обичам те и до скоро.

Дж.“

Издание:

Сара Адисън Алън. Вкусът на мечтите

Американска. Първо издание

ИК „Ера“, София, 2009 г.

Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.